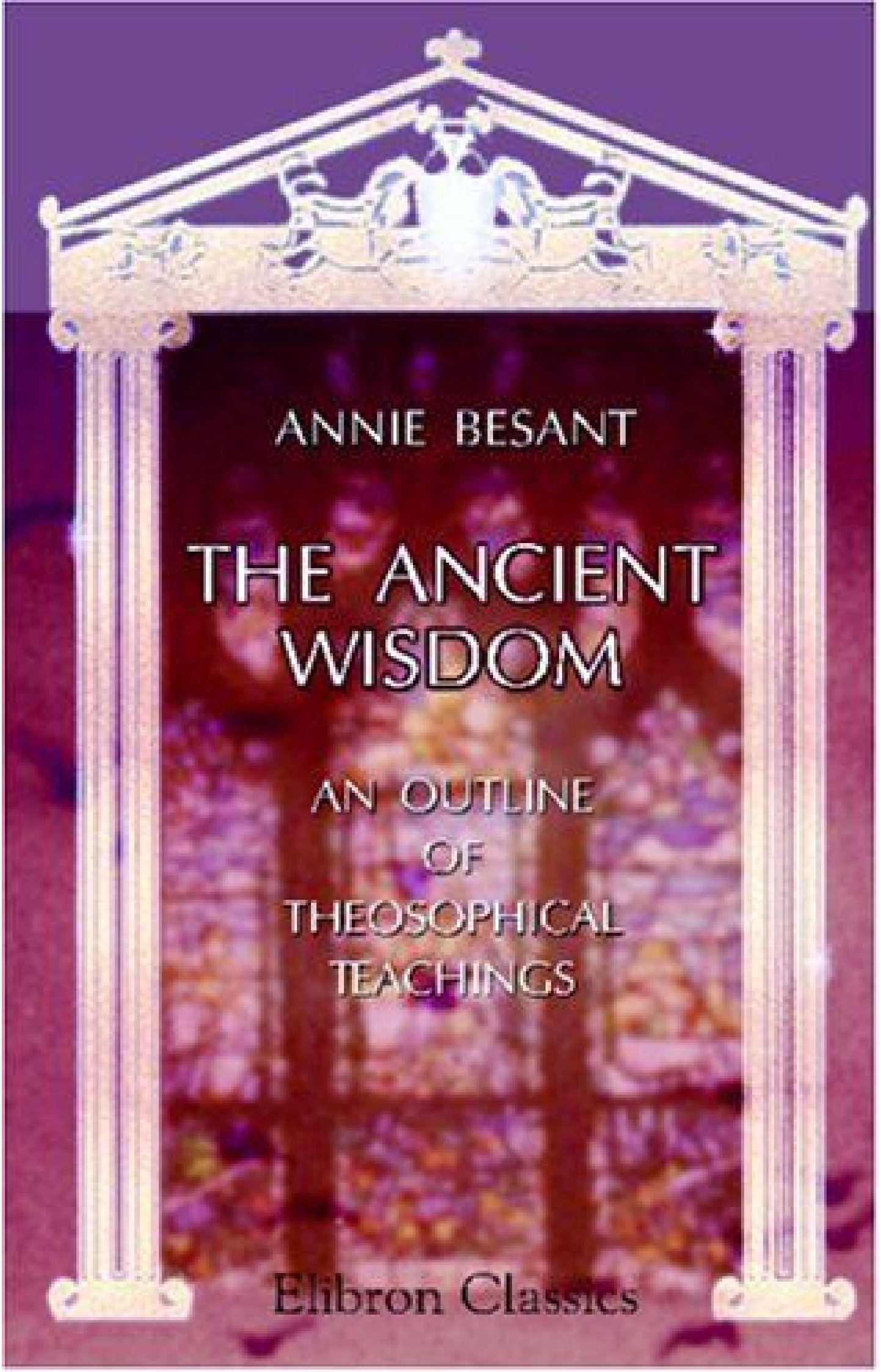

ANNIE BESANT
THE ANCIENT WISDOM
AN OUTLINE OF THEOSOPHICAL TEACHINGS
Elibron Classics

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Annie Besant'ın Eski Bilgelik'i

Antik Bilgelik

Annie Besant tarafından

1911 Yeniden Basım

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	
GİRİİŞ	
BÖLÜM I	FİZİKSEL DÜZLEM
BÖLÜM II	ASTRAL DÜZLEM
BÖLÜM III	KAMALOKA
BÖLÜM IV	ZİHİNSEL DÜZLEM
BÖLÜM V	DEVAHAN
BÖLÜM VI	BUDDHİK VE NİRVANİK DÜZLEMLER
BÖLÜM VII	REENKARNASYON
BÖLÜM VIII	REENKARNASYON (DEVAMI)
BÖLÜM IX	KARMA
BÖLÜM X	KURBAN KANUNU
BÖLÜM XI	İNSANIN YÜKSELİŞİ
BÖLÜM XII	BİR KOSMOS İNŞA ETMEK

ÖNSÖZ

Bu kitap, genel okuyucunun eline, ilkokul öğrencisine hizmet edecek kadar açık ve daha fazla bilgi için sağlam bir temel oluşturacak kadar dolu bir teozofik öğretiler özeti vermek için tasarlanmıştır. HPBlavatsky'nin daha derin çalışmalarına bir giriş niteliğinde olması ve bunların incelenmesi için uygun bir basamak taşı olması umulmaktadır.

Kadim Bilgelik hakkında biraz bilgi sahibi olanlar, hayatlarına getirdiği aydınlanmayı, huzuru, neşeyi, gücü, dersleri bilirler. Bu kitabın, öğretilerini aldatmak ve kendi değerlerini kanıtlamak için bazılarını kazanması, dünyaya gönderildiği duadır.

Annie Besant,

Ağustos 1897

GİRİİŞ
TÜM DİNLERİN ALTINDAKİ BİRLİK

Doğru düşünce doğru davranış için, doğru anlayış doğru yaşam için gereklidir ve İlahi Bilgelik – ister eski Sanskritçe Brahma Vidyā adıyla, ister modern Yunanca Theosophia adıyla, Teozofi olarak adlandırılsın – dünyaya aynı anda yeterli bir felsefe ve her şeyi kapsayan bir din ve ahlak olarak gelir. Bir mürit, bir zamanlar Hristiyan Kutsal Yazıları için, bir çocuğun sığ sularda yürüyebileceği sığlıklar ve bir devin yüzebileceği derinlikler içerdiğini söylemişti. Benzer bir ifade Teozofi için de söylenebilir, çünkü öğretilerinin bazıları o kadar basit ve pratiktir ki ortalama zekaya sahip herhangi bir kişi onları anlayabilir ve uygulayabilirken, diğerleri o kadar yüce ve derindir ki en yetenekli kişi bile onları kavramak için zekasını zorlar ve çaba içinde bitkin düşer.

Bu ciltte Teosofi'yi okuyucuya basit ve açık bir şekilde, şu şekilde aktarmaya çalışacağız:**(Sayfa 2)**genel ilkeleri ve gerçekleri evrenin tutarlı bir kavramını oluştururken, birbirleriyle ilişkilerinin anlaşılması için gerekli olan ayrıntıları verecektir. Temel bir ders kitabı, soyut eserlerden elde edilebilecek bilginin tamamını vermeyi iddia edemez, ancak öğrenciye konusu hakkında net temel fikirler bırakmalıdır, gelecekteki çalışmalarla eklenecek çok şey olsa da öğrenilecek çok az şey olmalıdır. Öğrenci, böyle bir kitabın verdiği taslağa, daha ileri araştırmaların ayrıntılarını çizebilmelidir.

Dünyanın büyük dinlerinin incelenmesinin, birçok dini, etik ve felsefi fikri ortak olarak barındırdığını gösterdiği herkes tarafından kabul edilmektedir. Ancak bu gerçek evrensel olarak kabul edilse de, gerçeğin açıklaması tartışmalıdır.

Bazıları dinlerin, hayal gücü tarafından işlenmiş insan cehaletinin toprağında büyüdüğünü ve animizm ve fetişizmin kaba biçimlerinden yavaş yavaş geliştirildiğini iddia ederler; benzerlikleri, kusurlu bir şekilde gözlemlenen ve hayal ürünü bir şekilde açıklanan evrensel doğa olaylarına atfedilir, güneş ve yıldızlara tapınma bir okul için evrensel anahtar iken, fallik tapınma bir diğeri için eşit derecede evrensel anahtardır; korku, arzu, cehalet ve hayret, vahşiyi doğanın güçlerini kişileştirmeye yöneltti ve rahipler onun dehşetlerinden ve umutlarından, bulanık hayallerinden ve şaşkın sorularından yararlandılar; mitler kutsal yazılara ve semboller gerçeklere dönüştü ve temelleri evrenseldi, ürünlerin benzerliği kaçınılmazdı.**(Sayfa 3)**"Karşılaştırmalı Mitoloji" doktorları böyle söyler ve sıradan insanlar susturulur ama kanıt yağmuru altında ikna olmazlar; benzerlikleri inkar edemezler ama belirsiz bir şekilde hissederler: İnsanın en değerli umutları ve yüce hayalleri vahşi fantezilerin ve el yordamıyla ilerleyen cehaletin sonucundan başka bir şey değil midir? Irkın büyük liderleri, insanlığın şehitleri ve kahramanları, astronomik gerçeklerin yalnızca kişileştirilmiş halleri ve barbarların örtülü müstehcenlikleri için mi yaşadılar, çalıştılar, acı çektiler ve öldüler?

Dünya dinlerindeki ortak mülkiyetin ikinci açıklaması, büyük ruhsal Öğretmenlerden oluşan bir Kardeşliğin gözetiminde orijinal bir öğretinin varlığını ileri sürer; bu öğretmenler – Kendileri geçmiş evrim döngülerinin bir sonucudur – gezegenimizin çocuk-insanlığının eğitmenleri ve rehberleri olarak hareket etmiş, ırklarına ve milletlerine de alıcıların özelliklerine en uygun biçimde dinin temel gerçeklerini aktarmışlardır. Bu görüşe göre, büyük dinlerin Kurucuları tek Kardeşliğin üyeleridir ve misyonlarında daha düşük seviyelerde birçok başka üye tarafından desteklenmişlerdir.

Kendilerinden daha yüksek dereceli, çeşitli derecelerde inisiyeler ve öğrenciler, ruhsal anlayışta, felsefi bilgide veya etik bilgeliğin saflığında seçkinler. Bunlar bebek uluslara rehberlik ettiler, onlara siyasetlerini verdiler, yasalarını koydular, onları krallar olarak yönettiler, onlara filozoflar olarak öğrettiler, onlara rahipler olarak rehberlik ettiler; antik çağın tüm ulusları bu tür güçlü adamlara, yarı tanrılara ve kahramanlara geri baktılar,**(Sayfa 4)**ve edebiyatta, mimaride, hukukta izlerini bıraktılar.

Böyle adamların yaşadığını evrensel gelenek, hala var olan Kutsal Yazılar ve büyük kısmı artık harabe halinde olan tarih öncesi kalıntılar karşısında inkar etmek zor görünüyor, cahil insanların reddedeceği diğer tanıklıklardan bahsetmiyorum bile. Doğu'nun kutsal kitapları yazarlarının büyüklüğünün en iyi kanıtıdır, çünkü daha sonraki günlerde veya modern zamanlarda kim onların dini düşüncelerinin ruhsal yüceliğine, felsefelerinin entelektüel ihtişamına, etiklerinin genişliğine ve saflığına yaklaşabilir? Ve bu kitapların Tanrı, insan ve evren hakkında çok çeşitli dış görünüşler altında özde aynı öğretileri içerdiğini gördüğümüzde, onları merkezi bir birincil doktrin gövdesine atıfta bulunmak mantıksız görünmüyor. Bu gövdeye Yunanca biçiminde İlahi Bilgelik adını veriyoruz:
TEOZOFİ.

Tüm dinlerin kökeni ve temeli olarak, herhangi birinin karşıtı olamaz: aslında onların arındırıcısıdır, cehaletin sapkınlığı ve batıl inançların birikmesiyle dışsal sunumunda zararlı hale gelen birçok şeyin değerli içsel anlamını açığa çıkarır; ancak her birinde kendini tanır ve savunur ve her birinde gizli bilgeliğini açığa çıkarmaya çalışır. Teozof olan hiçbir insan bir Hıristiyan, bir Budist, bir Hindu olmaktan vazgeçmek zorunda değildir; o sadece kendi inancına dair daha derin bir anlayış, manevi gerçeklerine daha sıkı bir tutunma, kutsal öğretilerine dair daha geniş bir anlayış kazanacaktır. Teozofi**(Sayfa 5)**eskiden dinleri doğurdu, modern zamanlarda da onları haklı çıkarır ve savunur. Hepsinin yontulduğu kayadır, hepsinin kazıldığı çukurun deliğidir. Entelektüel eleştiri barında insan kalbinin en derin özlemlerini ve duygularını haklı çıkarır: insana dair umutlarımızı doğrular; Tanrı'ya olan inancımızı yücelterek bize geri verir.

Çeşitli dünya-Kutsal Yazıtlarını incelediğimizde bu ifadenin doğruluğu giderek daha belirgin hale gelir ve mevcut materyal zenginliğinden yalnızca birkaç seçim gerçeği ortaya koymak ve öğrenciye daha fazla doğrulama arayışında rehberlik etmek için yeterli olacaktır. Dinin başlıca manevi gerçekleri şu şekilde özetlenebilir:

1) Ebedi, sonsuz, kavranamaz bir gerçek Varlık.

2) O'ndan, birlikten ikiliğe, ikilikten üçlüğe doğru açılan, tezahür eden Tanrı.

3) Tezahür eden Üçlü Birlik'ten, kozmik düzeni yönlendiren birçok ruhsal Zeka.

4) İnsan, tezahür eden Tanrı'nın bir yansımasıdır ve dolayısıyla temelde bir üçlüdür, onun içsel ve gerçek Ben'i ebedidir, evrenin Ben'iyle birdir.

5) Arzuyla içine çekildiği ve bilgi ve fedakarlıkla özgürleştirildiği, gizli haldeyken olduğu gibi kudretinde de ilahi hale gelerek tekrarlanan enkarnasyonlarla evrimleşmesi.

Şu anda fosilleşmiş bir medeniyet olan Çin, eski günlerde büyük Dördüncü Irk'ın dördüncü alt bölümü olan Turanlılar tarafından iskan edilmişti. Bu ırk, kayıp kıta Atlantis'te yaşamış ve yayılmıştır.

onun**(Sayfa 6)**dünya çapındaki yan dalları. Aynı ırkın son alt bölümü olan Moğollar daha sonra nüfusunu güçlendirdi, böylece Çin'de, Beşinci veya Āryan ırkının Hindistan'a yerleşmesinden önceki antik günlerden gelen geleneklerimiz var. Ching Chang Ching'de veya*Saflığın Klasikleri*, "orijinal öğretinin" karakteristik özelliği olan huzur ve barış ruhunu soluyan, eşsiz güzellikte eski bir kutsal yazıtın bir parçasına sahibiz. Bay Legge, çevirisinin giriş notunda şöyle diyor:**[**Doğu'nun Kutsal Kitapları**]**bu incelemenin –

"Ko Yьan'a atfedilir (*veya Hsuan*), Wь hanedanından bir Taoist (*MS 222-227*), bir Ölümsüzlük durumuna ulaştığı söylenen ve genellikle bu şekilde adlandırılan. Mucizeler yaratan biri olarak tasvir edilir; ölçüsüzlüğe bağımlı ve yollarında çok eksantrik biri olarak. Bir keresinde gemi kazası geçirdiğinde, giysileri ıslanmadan suyun altından çıktı ve yüzeyde özgürce yürüdü. Sonunda parlak bir günde gökyüzüne yükseldi. Tüm bu anlatılar, daha sonraki zamanların uydurmaları olarak güvenle kabul edilebilir."

Bu tür hikayeler çeşitli derecelerdeki İnisiyeler tarafından tekrar tekrar anlatılır ve bunların kesinlikle "uydurma" olması gerekmez, ancak biz daha çok Ko Yьan'ın kitap hakkındaki kendi anlatımıyla ilgileniyoruz.

> "Gerçek Tāo'yu elde ettiğimde, bu Ching'i [kitabını] on bin kez okudum. Bu, cennetin Ruhlarının uyguladığı ve bu alt dünyanın bilginlerine iletilmemiş olan şeydir. Bunu Doğu Hwa'nın İlahi Hükümdarından aldım; o bunu Altın Kapı'nın İlahi Hükümdarından aldı; o bunu Batı'nın Kraliyet-annesinden aldı.

Şimdi "Altın Kapı'nın İlahi Hükümdarı"**(Sayfa 7)**Atlantis'teki Toltek imparatorluğunu yöneten İnisiyenin sahip olduğu unvandı ve kullanımı,*Saflığın Klasikleri*Turanlılar Tolteklerden ayrıldığında oradan Çin'e getirildi. Bu fikir, Tāo'yu ele alan kısa incelemenin içeriğiyle güçlendirildi - kelimenin tam anlamıyla "Yol" - Tek Gerçekliğin eski Turan ve Moğol dininde belirtildiği isim. Şunu okuyoruz:

> "Büyük Tāo'nun bedensel bir biçimi yoktur, ancak cenneti ve dünyayı üretir ve besler. Büyük Tāo'nun tutkuları yoktur, ancak güneşin ve ayın dönmesine neden olur. Büyük Tāo'nun adı yoktur, ancak tüm şeylerin büyümesini ve bakımını etkiler. (i,1)

Bu, birlik olarak tezahür eden Tanrı'dır, ancak ikilik ortaya çıkar:

> Şimdi Tao (*kendini iki şekilde gösterir*), Saf ve Bulanık ve (*iki koşul*) Hareket ve Dinlenme, Gök saf ve yer bulanık; gök hareket ediyor ve yer dinleniyor. Erkek saf ve dişil bulanık; erkek hareket ediyor ve dişil hareketsiz. Radikal (*Saflık*) indi ve (bulanık) sonuç dışarı aktı ve böylece her şey üretildi (*Ben, 2*).

Bu pasaj, Doğanın etkin ve alıcı yönlerine yapılan gönderme, daha sonraki yazılarda çok bilinen, üreteç olan Ruh ile besleyici olan Madde arasındaki ayrım nedeniyle özellikle ilgi çekicidir.

İçinde*Tao Te Ching*Tezahür etmiş ve etmemiş olana ilişkin öğreti çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

> "Aşılabilen Tao, kalıcı ve değişmeyen Tao değildir.**(Sayfa 8)**İsimlendirilebilen isim, kalıcı ve değişmeyen isim değildir. İsmi olmadığında, cennetin ve dünyanın Yaratıcısıdır, bir ismi olduğunda, her şeyin Annesidir... Bu iki açıdan bakıldığında aslında aynıdır; ancak gelişme gerçekleştiğinde farklı isimler alır. Birlikte bunlara Gizem (*ben, 1,2,4*). "

Kabala öğrencilerine İlahi İsimlerden biri olan "Gizli Sır" hatırlatılacaktır. Tekrar:

"Tanımlanmamış ve tamamlanmış bir şey vardı, gök ve yerden önce var oluyordu. Ne kadar da hareketsiz ve biçimsizdi, tek başına duruyordu ve hiçbir değişime uğramıyordu, her yere ulaşıyordu ve (tükenme) tehlikesi yoktu. Her şeyin Annesi olarak kabul edilebilir. Adını bilmiyorum ve ona Tāo adını veriyorum. Ona bir isim verme çabasıyla ona Büyük diyorum. Büyük, (sürekli akışta) geçip gidiyor. Geçerken uzaklaşıyor. Uzaklaştıktan sonra geri dönüyor (*xxv, 1-3*). "

Burada, Hindu Edebiyatı'nda bize çok tanıdık gelen Tek Yaşam'ın gidişi ve dönüşü fikrini görmek çok ilginçtir. Şu dize tanıdık görünüyor:

> "Göklerin altındaki her şey O'ndan var olarak türedi (*ve adlandırılmış*) ; varlığın O'ndan var olmadığı (*ve adı geçmiyor*)(*xl,2*)".

Bir Evrenin oluşabilmesi için, Tezahür Etmemiş Olan, ikiliğin ve üçlülüğün ortaya çıktığı Bir'i ortaya koymalıdır:

> "Tao Bir'i üretti; Bir İki'yi üretti; İki Üç'ü üretti; Üç her şeyi üretti. Her şey arkalarında Karanlığı bırakır (*bunların içinden çıktıkları*), ve içine çıktıkları Parlaklığı kucaklamak için ilerlerken, boşluğun Nefesi tarafından uyum içindedirler (*xlii, 1*)."**(Sayfa 9)**

"Uzayın Nefesi" daha mutlu bir çeviri olurdu. Her şey Ondan üretildiği için, O her şeyde mevcuttur:

> "Her yeri kaplayan Büyük Tao'dur. Sol tarafta ve sağ tarafta bulunabilir... Her şeyi bir giysi gibi giydirir ve onların efendisi olma iddiasında bulunmaz; - En küçük şeylerde adlandırılabilir. Her şey geri döner (köklerine döner ve kaybolur) ve bunu yapanın O olduğunu bilmezler - En büyük şeylerde adlandırılabilir (*xxxiv, 1, 2*)."

Çvang-ze (*M.Ö. dördüncü yüzyıl*) kadim öğretilerin sunumunda, Tao'dan gelen ruhsal Zekâlara atıfta bulunur:

> “Kökü ve temeli (varoluşunun) Kendisindedir. Gök ve yer olmadan önce, eskiden beri orada güvenli bir şekilde mevcuttu. Ondan ruhların gizemli varlığı, Ondan Tanrı'nın gizemli varlığı geldi (*Kitap vi, Bölüm I, Bölüm vi, 7)*.”

Bu Zekaların bazılarının isimleri aşağıda verilmiştir, ancak bu tür varlıkların Çin dininde oynadıkları büyük rol o kadar iyi bilinmektedir ki, onlar hakkında daha fazla alıntı yapmamıza gerek yoktur.

İnsanın bir üçlü olarak kabul edildiğini, Taoizm'in, Bay Legge'nin, onda ruh, zihin ve bedeni tanıdığını söylüyor. Bu bölünme,*Saflığın Klasikleri*, insanın Bir'le birleşme arzusundan kurtulması gerektiği öğretisinde:

Şimdi insanın ruhu saflığı sever, ama zihni onu rahatsız eder. İnsanın zihni dinginliği sever, ama arzuları onu uzaklaştırır. Eğer arzularını her zaman uzaklaştırabilseydi, zihni kendiliğinden dingin olurdu. Zihni temizlensin ve ruhu kendiliğinden saflaşır... İnsanların neden**(Sayfa 10)**
Buna ulaşmak için zihinlerinin temizlenmemiş olması ve arzularının uzaklaştırılmamış olmasıdır. Eğer kişi arzularını uzaklaştırabilirse, zihnine baktığında artık ona ait değildir: bedenine baktığında artık ona ait değildir; ve daha uzaktaki dışsal şeylere baktığında, bunlar onun hiçbir ilgisi olmayan şeylerdir..(*ben, 3, 4*).

Daha sonra içe çekilmenin aşamaları “tam dinginlik hali”ne getirildikten sonra sorulur:

> "Bu mekandan bağımsız dinlenme durumunda, nasıl herhangi bir arzu doğabilir? Ve artık hiçbir arzu doğmadığında gerçek dinginlik ve dinlenme vardır. Bu gerçek (*durgunluk*) (a) sabit bir nitelik haline gelir ve dışsal şeylere yanıt verir (*hatasız*) ; evet, o gerçek ve sürekli nitelik doğanın mülkiyetini elinde tutar. Bu tür sürekli tepki ve sürekli durgunlukta sürekli saflık ve dinlenme vardır. Bu mutlak saflığa sahip olan kişi, yavaş yavaş (*ilham*)Gerçek Tao (*ben, 5*).”

Verilen “ilham” sözcükleri anlamı açıklamak yerine bulandırıyor, çünkü Tao’ya girmek tüm fikirle ve diğer Kutsal Yazılarla uyumludur.

Arzunun ortadan kaldırılmasına Taoizm'de çok fazla vurgu yapılır; bu konuda bir yorumcu*Saflığın Klasikleri*Tao'yu anlamanın mutlak saflığa bağlı olduğunu belirtir ve

Mutlak Saflığın kazanılması, tamamen, Risale'nin acil pratik dersi olan Arzunun ortadan kaldırılmasına bağlıdır.

Tao Te Ching şöyle der:

> Her zaman arzusuz olmalıyız, Eğer onun
> derin gizemini çözmek istiyorsak;
> Ama eğer arzu her zaman içimizdeyse,
> Sadece dış kenarlarını göreceğiz. (i, 3)**(Sayfa 11)**

Reenkarnasyon, beklendiği kadar belirgin bir şekilde öğretilmemiş gibi görünüyor, ancak ana fikrin kabul edildiğini ve varlığın hem hayvan hem de insan doğumları yoluyla var olduğu düşünüldüğünü ima eden pasajlar bulunuyor. Böylece Chwang-ze'den arkadaşının ona söylediği ölmekte olan bir adamın tuhaf ve bilgece hikayesini ediniyoruz:

> "Yaratıcı gerçekten yücedir! Şimdi seni neye dönüştürecek? Seni nereye götürecek? Seni bir farenin karaciğeri mi yoksa bir böceğin kolu mu yapacak? Szelai cevap verdi, "Bir ebeveyn oğluna nereye gitmesini söylerse, doğu, batı, güney veya kuzey, o sadece şu emri yerine getirir... İşte şimdi büyük bir kurucu, metalini döküyor. Eğer metal sıçrayıp (*tencerede*) ve de ki, 'Ben bir ('e dönüştürülmeliyim'*kılıç gibi*)Moysh,' büyük kurucu bunu kesinlikle tekinsiz olarak kabul ederdi. Dolayısıyla yine, bir form rahim kalıbında biçimlendirilirken, eğer 'Ben bir insan olmalıyım, ben bir insan olmalıyım' derse, Yaratıcı bunu kesinlikle tekinsiz olarak kabul ederdi. Bir kez cennet ve dünyanın büyük bir eritme potası ve Yaratıcının büyük bir kurucu olduğunu anladığımızda, bizim için doğru olmayacak nereye gidebiliriz? Sessiz bir uykudan doğarız ve sakin bir uyanışa ölürüz" (*Kitap vi, Bölüm I, Bölüm vi*).

Beşinciye, Āryan Irkına dönersek, en eski ve en büyük Āryan dininde – Brahmanikte – somutlaşmış aynı öğretilere sahibiz. Ebedi Varoluş Chhāndogyopanishad'da "Sadece Bir, ikincisi olmadan" olarak ilan edilir ve şöyle yazılır:

> Dilerse, kâinat uğruna çoğalırım (*vı, ıı, 1, 3*).

En Yüce Logos, Brahman üçlüdür – Varlık, Bilinç, Mutluluk ve şöyle denir:**(Sayfa 12)**

Bundan hayat, zihin ve bütün duyular, eter, hava, ateş, su, toprak ve bütün bunların desteği doğar (Mundakopanishad, ii,3).

Tanrı'nın daha görkemli tasvirleri Hindu Kutsal Yazıları'ndan başka hiçbir yerde bulunamaz, ancak o kadar aşina hale geliyorlar ki kısa bir alıntı yeterli olacaktır. Aşağıdakilerin, onların mücevher zenginliğinin örnekleri olarak hizmet etmesine izin verin:

> "Açık, yakın, gizli yerde hareket eden, büyük mesken, burada hareket eden, nefes alan ve gözleri kapatan her şey dinlenir. Bil ki, tapınılacak olan, varlık ve yokluk, en iyisi, tüm yaratıkların bilgisinin ötesinde. Aydınlık, süptilden daha süptil, dünyaların ve sakinlerinin sabitlendiği. O, bu yok olmaz Brahman; O, aynı zamanda hayat, ses ve zihin... Altın en yüksek kılıf içinde lekesiz, parçalı olmayan Brahman vardır; O, Öz'ün bilenleri tarafından bilinen ışıkların saf Işığı... O ölümsüz Brahman öndedir, Brahman arkadadır, Brahman sağda ve solda, aşağıda, yukarıda, her yeri kaplayan; bu Brahman gerçekten her şeydir. Bu en iyisidir (*Mundakopanişad, II,ii, 1,2,9,11*).

> Evrenin ötesinde, yüce, büyük, bedenlerine göre tüm varlıklarda gizli olan Brahman, tüm evrenin tek Nefesi, bilen Rab (*erkekler*) haline gelmek

> ölümsüz. O kudretli Ruh'u, karanlığın ötesinde parlayan güneşi biliyorum... O'nu biliyorum ki, solmayan, kadim, her şeyin Ruhu, doğası gereği her yerde mevcut olan, Brahman bilenlerin doğmamış dediği, ebedi dediği*(Shvetāshvataropanishad, iii. 7,8,21).*

> Karanlık olmadığında, ne gündüz ne gece, ne varlık ne de yokluk olmadığında (*orada*) Şiva tek başına bile; O yıkılmaz, O Savriti tarafından tapınılacak, O'ndan kadim bilgelik ortaya çıktı. Ne yukarıda, ne aşağıda, ne de ortada, O kavranabilir. Ne de sonsuz ihtişam olan O'nun için hiçbir benzerlik vardır. Görmeyle O'nun biçimi belirlenmez, hiç kimse gözle O'nu göremez; onlar**(Sayfa 13)**O'nu gönülden ve akıldan tanı, gönülde yaşa, ölümsüz ol (*Aynı eser, iv, 18-20*).

İnsanın içsel Benliğiyle evrenin Benliğiyle bir olduğu fikri – "Ben O'yum" – tüm Hindu düşüncesine öylesine nüfuz etmiştir ki, insan sıklıkla "Brahman'ın ilahi şehri" olarak anılır.**[** Mundakopanişad**]**"dokuz kapılı kasaba"**[***Shvetâshvataropanishad, iii,14.***]**Kalbin boşluğunda oturan Tanrı.**[**Aynı eser, Ii**]**

> "Bir şekilde, ispat edilemeyen, ebedi, lekesiz, eterden daha yüksek, doğmamış, büyük ebedi Ruh görülebilir... Bu büyük doğmamış Ruh, tüm canlı yaratıklarda zeki (ruh) olarak kalan, kalpte eter olarak kalanla aynıdır;**[***"Kalpteki eter", orada bulunduğu söylenen Bir'i belirtmek için kullanılan mistik bir tabirdir.***]**-O'nun içinde uyur; O, her şeyin Egemenidir, her şeyin Yöneticisidir, her şeyin egemen Efendisidir; iyi işlerle daha büyük, kötü işlerle daha küçük olmaz. O, her şeyin Yöneticisidir, tüm varlıkların egemen Efendisidir, tüm varlıkların Koruyucusudur, Köprüdür, dünyaların Destekçisidir, böylece onlar yıkılıp gitmezler.*(Brihadāranyakopanishad, IV, iv, 20,22, Trs. Dr. E. Röer.)*

Tanrı evrenin evrimcisi olarak kabul edildiğinde, üçlü karakter çok açık bir şekilde Shiva, Vishnu ve Brahmā olarak veya yine suların altında uyuyan Vishnu, O'ndan fışkıran Lotus ve Lotus Brahmā olarak ortaya çıkar. İnsan da aynı şekilde üçlüdür ve Mândûkyopanishad'da benlik fiziksel beden, süptil beden ve zihinsel beden tarafından şartlandırılmış ve sonra hepsinden yükselerek
(Sayfa 14)"İkiliksiz" Bir. Trimurti'den (Üçlü Birlik) evrenin yönetimiyle bağlantılı birçok Tanrı gelir, Brihadāranyakopanişad'da onlar hakkında söylendiği gibi.

> "Tanrılar, O'na tapın, O'ndan sonra yıl, günlerin yuvarlanmasıyla tamamlanır, Işıkların Işığı, Ölümsüz Yaşam olarak (*4, 4, 16*)."

Reenkarnasyon öğretisinin Brahmanizm'deki varlığından bahsetmek pek gerekli değildir, çünkü tüm yaşam felsefesi Ruhun birçok doğum ve ölümden geçen bu hac yolculuğuna dayanır ve bu gerçeğin kabul edilmediği bir kitap bile ele alınamaz. İnsan arzularla bu değişim çarkına bağlıdır ve bu nedenle bilgi, bağlılık ve arzuların yok edilmesiyle insan kendini özgür kılmalıdır. Ruh Tanrı'yı bildiğinde özgürleşir. (*Şvetaş, I, 8.*) İlimle arınmış akıl O'nu müşahede eder.*Dünya, III, I,8.*)Bilgi, ibadetle birleşince Brahman'ın yurdunu bulur.*Dünya, III, ii,4*). Brahman'ı bilen, Brahman olur.*Dünya, III, ii,9*)Arzular sona erince ölümlü ölümsüz olur ve Brahman'a kavuşur.*Kathop., vi, 14*).

Budizm, kuzey biçiminde var olduğu haliyle, en eski inançlarla oldukça uyumludur, ancak güney biçiminde, Logoik Üçlü'nün, Onların ortaya çıktığı Tek Varoluş fikrini elinden kaçırmış gibi görünüyor. Üçlü tezahüründeki LOGOS şudur: İlk LOGOS, Amitâbha,**(Sayfa 15)**Sınırsız Işık; İkincisi, Avalokiteshvara veya Padmapāni (*Çenresi*) ; Üçüncüsü, Manjusri – "yaratıcı bilgeliğin temsilcisi, Brahmâ'ya karşılık gelir." (*Eitel'in Sanskritçe Çince Sözlüğü, alt ses*.) Çin Budizmi görünüşe göre LOGOS'un ötesinde ilkel bir Varoluş fikrini içermez, ancak Nepal Budizmi Amitâbha'nın ortaya çıktığı Âdi-Buddha'yı varsayar. Eitel, Padmapâni'nin şefkatli İlahi Takdirin temsilcisi olduğunu ve kısmen Şiva ile örtüştüğünü söyler, ancak enkarnasyonları gönderen Budist Üçlüsünün yönü olarak, Lotus'u (ateş ve su veya evrenin birincil bileşenleri olarak Ruh ve Madde) taşıyarak kendisine müttefik olduğu Vişnu ile aynı fikri temsil ediyor gibi görünmektedir.

Reenkarnasyon ve Karma, Budizm'in o kadar temelleridir ki, kurtuluş yolunu belirtmek ve Lord Buddha'nın Hindulara vaaz veren bir Hindu olduğu için, Brahman öğretilerinin öğretisinde sürekli olarak, olağan şeyler olarak kabul edildiğini belirtmek dışında, bunlar üzerinde ısrar etmeye değmez. O bir arındırıcı ve reformcuydu, bir ikonoklast değildi ve Antik Bilgeliğe ait temel gerçeklere değil, cehaletten kaynaklanan birikimlere saldırdı.

> "İyi öğretilmiş olan yasanın yolunda yürüyen varlıklar, geçilmesi zor olan doğum ve ölüm denizinin diğer kıyısına ulaşırlar." (*Udānavarga, xxix. 37*).

Arzu insanı bağlar ve ondan kurtulmak gerekir:

> "Arzu zincirlerine bağlı olan birinin,**(Sayfa 16)**Kendini onlardan kurtar, diyor Kutsanmış Olan. Arzuların mutluluğuna aldırmayan kararlılar, onları atarlar ve hemen ayrılırlar (Nirvana'ya)... İnsanlığın kalıcı arzuları yoktur: onları deneyimleyenlerde bunlar geçicidir; o zaman kendinizi kalıcı olmayan şeylerden kurtarın ve ölüm yolculuğunda kalmayın (*Aynı eser, II, 6, 8*).
>
> Dünyevi mallara, günahlara, bedenin gözünün bağlarına karşı arzuları yok eden, arzuyu kökünden söküp atan kişi, ben ilan ediyorum ki, bir Brahman'dır.*Aynı eser, xxxiii, 68*)."

Ve bir Brâhmana "son bedenine kavuşan" bir adamdır.*Udânavarga, xxxiii, 41*) ve bir olarak tanımlanır.

> "Geçmişteki meskenlerini (varlıklarını) bilerek cenneti ve cehennemi algılayan, doğumu sona erdirmenin yolunu bulan Muni". (*ibid., xxxiii,55*).

İbranice Kutsal Yazıların dışsal metinlerinde, Üçlü Birlik fikri güçlü bir şekilde ortaya çıkmaz, ancak ikilik açıktır ve bahsedilen Tanrı açıkça Tek Olmayan Tanrı değil, LOGOS'tur:

> "Ben Rabbim ve başka kimse yok. Işığı oluşturuyorum ve karanlığı yaratıyorum; barışı sağlıyorum ve

> Kötülük yarat; bütün bunları yapan Rab Benim." (*Is., xlvii, 7*)

Philo ise LOGOS doktrinini çok açık bir şekilde ortaya koymuştur ve bu Dördüncü İncil'de bulunur:

> "Başlangıçta Söz [Logos] vardı ve Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı... Her şey O'nun aracılığıyla yaratıldı ve yaratılmış olanlardan hiçbir şey O'nsuz yaratılmadı. *(Yuhanna 1, 1, 3)*.

Kabala'da Bir, Üç, Yedi ve sonra Çok öğretisi açıkça öğretilir:**(Sayfa 17)**

> Antiklerin Antiki, Bilinmeyenin Bilinmeyeni, bir biçime sahiptir, ancak aynı zamanda herhangi bir biçime sahip değildir. Evrenin sürdürüldüğü bir biçime sahiptir. Ayrıca herhangi bir biçime sahip değildir, çünkü kavranamaz. İlk olarak bu biçimi aldığında [*Kether, Taç, İlk Logos*] Ondan dokuz parlak ışık çıkmasına izin verdi [*Bilgelik ve Ses, Kether ile Üçlü'yü ve ardından yedi alt Sephiroth'u oluşturur*] ...O, Kadimlerin Kadim'i, Sırların Sırrı, Bilinmeyenin Bilinmeyeni'dir.
>
> Kendisine ait bir biçimi vardır, çünkü O görünür (*onun aracılığıyla*) bize, her şeyden önce Antik İnsan olarak Antiklerin Antik'i olarak ve Bilinmeyenler arasında En Bilinmeyen olarak. Ancak Kendisini bildirdiği bu form altında, yine de Bilinmeyen olarak kalır*(Issac Myer'in Zohar'dan Kabala'sı, s. 274-275).*

Myer, "formun" "Ain Soph olan 'Eskilerin Eskisi' olmadığını" belirtir.

Tekrar :

> "Kutsal Üstte Birleşen Üç Işık vardır; ve onlar Tevrat'ın temelidir ve bu, tüm... Gelin, görün! sözcüğün gizemine kapıyı açar. Bunlar üç derecedir ve her biri kendi başına var olur ve yine de hepsi Bir'dir ve Bir'de düğümlenmiştir, ne de birbirlerinden ayrılmışlardır... Üç, Bir'den çıkar, Bir Üç'te var olur, İki arasındaki güçtür, İki, Bir'i besler. Bir birçok tarafı besler, böylece Her Şey Bir'dir. (*ibid., 373, 375,376*).

Söylemeye gerek yok ki, İbraniler birçok Tanrı doktrinini benimsediler - "Tanrılar arasında sana kim benzer, ey Rab?" - ve çok sayıda alt hizmetkar, "Tanrı'nın Oğulları", "Rab'bin Melekleri", "On Melek Ordusu" doktrinini benimsediler.*Çıkış, xv,ii.*)

Zohar evrenin başlangıcı hakkında şunu öğretir:**(Sayfa 18)**

> Başlangıçta, bu İrade'den kaynaklanan herhangi bir varoluştan önce, Kral'ın İradesi vardı. O, Quadrant'ın [Kutsal Tetractys] yüce ve göz kamaştırıcı ışığında, gizlilikten görünürlüğe tezahür edecek olan tüm şeylerin formlarını çizdi ve kazıdı.*Myer'in Kabalası, s. 194-95).*

İlahiyatın içkin olmadığı hiçbir şey var olamaz ve Reenkarnasyon ile ilgili olarak Ruhun yeryüzüne gelmeden önce ilahi Fikirde mevcut olduğu öğretilir; Ruh, sınavı sırasında tamamen saf kalmışsa yeniden doğuştan kurtulmuştur, ancak bunun yalnızca teorik bir olasılık olduğu anlaşılıyor ve şöyle deniyor:

> Bütün ruhlar inkılaplara (metempsychosis, a'leen o'gilgoolah) tabidir, fakat insanlar Kutsal Olan'ın yollarını bilmezler: ne mutlu O'na! Onlar, her zaman, bu dünyaya gelmeden önce ve bu dünyayı terk ettikten sonra nasıl yargılandıklarını bilmezler.*ibid., s. 198*).

Bu inancın izlerine hem İbranice hem de Hıristiyan ekzoterik kutsal yazılarında rastlanır; örneğin, İlyas'ın geri döneceğine inanılır ve daha sonra Vaftizci Yahya'da onun geri döndüğüne inanılır.

Mısır'a bir göz attığımızda, orada en eski çağlardan kalma ünlü Üçlü'yü, Ra'yı, ikili İkinci LOGOS olarak Osiris-İsis'i ve Horus'u buluruz. Amun-Ra'ya yazılan büyük ilahiyi hatırlayacağız:

> Tanrılar, onları üretenlerin Ruhlarını yücelterek Senin Majestelerinin önünde eğilirler... ve Sana derler ki: Tanrıların bilinçli Babalarının bilinçsiz babasından gelen tüm yayılımlara barış... Sen varlıkların Üreticisi, Senden yayılan Ruhlara tapıyoruz. Sen bizi doğuruyorsun, ey Bilinmeyen, ve biz her Tanrı-Ruh'a inen ibadette Seni selamlıyoruz.**(Sayfa 19)**Sendendir ve içimizde yaşar (*Secret Doctrine iii, 485, 1893 basımı; v, 463, Adyar Ed.'de alıntılanmıştır).*

"Tanrıların bilinçli Babaları" LOGOİ'dir, "bilinçsiz Baba" ise Tek Varoluş'tur; bilinçsiz olan, bilinç dediğimiz şeyden daha az değil, sonsuz derecede daha fazla olan, sınırlı bir şeydir.

Parçalarda*Ölüler Kitabı*İnsan Ruhunun reenkarnasyonu, LOGOS'a doğru yaptığı hac yolculuğu ve onunla nihai birleşmesi kavramlarını inceleyebiliriz. "Barış içinde zafer kazanan yazıcı Ani"nin ünlü papirüsü, okuyucuya diğer inançların Kutsal Yazılarını hatırlatan dokunuşlarla doludur; yeraltı dünyasındaki yolculuğu, bedenine yeniden girme beklentisi (Mısırlılar arasında reenkarnasyonun aldığı form), LOGOS ile özdeşleşmesi:

> Osiris Ani şöyle dedi: Ben yüce Olan'ım, yüce Olan'ın oğluyum; Ben Ateş'im, Ateş'in oğluyum... Kemiklerimi bir araya getirdim, kendimi bütün ve sağlam yaptım; bir kez daha genç oldum; Ben sonsuzluğun Efendisi Osiris'im.*xliii, 1, 4*).

Pierret'nin revizyonunda*Ölüler Kitabı*Çarpıcı bir pasajla karşılaşıyoruz:

Ben milyonlarca yıl boyunca kendine mesken hazırlayan gizemli isimlere sahip varlığım (*s. 22*). Annemden bana gelen kalp, yeryüzündeki varlığım için gerekli olan kalbim... Annemden bana gelen kalp, dönüşümüm için gerekli olan kalp (*sayfa 113-114*).

Zerdüştlükte, Sınırsız Uzay olarak tasvir edilen Tek Varoluş anlayışını buluruz; buradan LOGOS, yaratıcı Aûharmazd ortaya çıkar:**(Sayfa 20)**

> Her şeyi bilme ve iyilikte en üstün, ihtişamda ise eşsiz olan: Işık bölgesi Aûharmazd'ın yeridir (*Bundahiler, Doğunun Kutsal Kitapları, v, 3, 4; v, 2*).

Zerdüştlerin başlıca ayini olan Yasna'da ona ilk önce şu saygı gösterilir:

> (Yasnamı) yaratıcı, parlak ve görkemli, en büyük ve en iyi, en güzel (?) (kavrayışlarımıza göre), en sağlam, en bilge ve tüm bedenlerin en mükemmeli olan, amaçlarına en hatasız şekilde ulaşan, adil düzeni sayesinde, zihinlerimizi doğru bir şekilde düzenleyen, sevinç yaratan lütfunu uzaklara gönderen, bizi yaratan ve biçimlendiren, bizi besleyen ve koruyan, en cömert Ruh olan Ahura Mazda'ya duyuruyorum ve tamamlayacağım.*(Doğunun Kutsal Kitapları, xxxi, s. 195,196).*

Tapınan kişi daha sonra Ameshaspends'e ve diğer Tanrılara saygı gösterir, ancak yüce Tanrı kendini gösterir.

Tanrı, LOGOS, burada üçlü olarak sunulmamıştır. İbranilerde olduğu gibi, dışsal inançta bu temel gerçeği gözden kaçırma eğilimi vardı. Neyse ki ilkel öğretiyi izleyebiliyoruz, ancak daha sonraki zamanlarda popüler inançtan kayboldu. Dr. Haug, Essays on the Parsis adlı eserinde *(Dr. West tarafından tercüme edilmiş ve Trubner'in Oriental Serisinin beşinci cildini oluşturmaktadır)* Ahuramazda'nın – Aûharmazd veya Hârmazd – Yüce Varlık olduğunu ve ondan yaratıldığını belirtir –

> Farklı olmalarına rağmen birleşerek hem maddi şeylerin dünyasını hem de ruhsal dünyayı meydana getiren iki kadim neden (s. 303).

Bunlara ikiz denir ve bunlar hem Ahuramazda'da hem de insanda her yerde mevcuttur.**(Sayfa 21**) Biri gerçeklik üretir, diğeri gerçeklik dışılık ve bunlar daha sonraki Zerdüştlükte iyi ve kötünün zıt Ruhları haline gelenlerdir. Daha önceki öğretilerde açıkça İkinci Logos'u oluşturdular, ikilik onun karakteristik işaretidir.

"İyi" ve "kötü" yalnızca Işık ve Karanlık, Ruh ve Madde, Evrenin temel "ikizleri", Bir'den gelen İki'dir.

Sonraki fikri eleştiren Dr. Haug şöyle diyor:

> Bu, Zerdüştlerin iki yaratıcı Ruh kavramının, yalnızca iki parçadan oluştuğunu savunduğu orijinal görüştür.

> İlahi varlık. Fakat zamanla büyük kurucunun bu doktrini yanlış anlaşılmalar ve yanlış yorumlar sonucu değişti ve bozuldu. Spentômainyush [*"iyi ruh"*] Ahuramazda'nın kendisinin bir adı olarak alındı ve sonra tabii ki Angrômainyush [*"kötü ruh"*] Ahura Mazda'dan tamamen ayrılarak; Ahura Mazda'nın sürekli düşmanı olarak kabul edildi: böylece Tanrı ve Şeytan İkiliği ortaya çıktı (s. 205).

Dr. Haug'un görüşü, "başmelekler" tarafından Zerdüşt'e verilen diğer Gâthalarla birlikte Gâtha Ahunavaiti tarafından destekleniyor gibi görünüyor:

> Başlangıçta ikiz bir çift vardı, her biri kendine özgü bir aktiviteye sahip iki ruh; bunlar iyi ve temeldir... Ve birleşen bu iki ruh ilkini (maddi şeyleri) yarattı; biri gerçeklik, diğeri gerçek olmayan... Ve bu hayata yardım etmek (onu artırmak) için Armaiti zenginlikle, iyi ve gerçek zihinle geldi; o, ebedi olan, maddi dünyayı yarattı... Tüm mükemmel şeyler, en iyi varlıklar olarak bilinen İyi Zihin, Bilge ve Doğruların görkemli ikametgahında toplanmıştır (*Yas., xxx, 3,4,7,10; Dr. Haug'un çevirisi, s.149-151).***(Sayfa 22)**

Burada üç LOGOI görülür, birincisi Ahuramazda, yüce Yaşam; ondan ve onun içinde "ikizler", İkinci LOGOS; sonra Armaiti, Zihin, Evrenin Yaratıcısı, Üçüncü LOGOS.*Armaiti ilk Bilgelik ve Bilgelik Tanrıçasıydı, Daha sonra yaratıcı olarak, Dünya ile özdeşleştirildi ve Dünya Tanrıçası olarak tapınıldı*). Daha sonra Mitra ortaya çıkar ve dışsal inançta ilkel gerçeği bir dereceye kadar bulandırır; onun hakkında şöyle denir:

> Ahura Mazda'nın, tüm bu hareket eden dünyayı korumak ve gözetmek için kurduğu; hiç uyumayan, uyanık bir şekilde Mazda'nın yaratılışını koruyan kişi.*Mihir Yast, xxvii, 103: Doğunun Kutsal Kitapları, xviii*).

O, alt bir Tanrıydı, Cennetin Işığıydı, tıpkı Varuna'nın Cennetin kendisi olması gibi, büyük yönetici Zekalardan biriydi. Bu yönetici Zekaların en yükseği, Ahuramazda'nın İyi Düşüncesi Vohûman'ın önderlik ettiği altı Ameshaspend'di –

> Bütün maddi yaratılışın sorumlusu kimdir?*Doğunun Kutsal Kitapları,vp 10 not*).

Reenkarnasyon, şimdiye kadar çevrilmiş olan kitaplarda öğretilmiyor gibi görünüyor ve bu inanç modern Parsīler arasında geçerli değil. Ancak, insanda Ruh fikrini, bir kıvılcım olarak buluyoruz, bu kıvılcım bir alev olacak ve Yüce Ateşle yeniden birleşecek ve bu, yeniden doğuşun bir zorunluluk olduğu bir gelişme anlamına geliyor olmalı. Zerdüştlük de,*Keldani Kahinleri* ve müttefik yazılar, çünkü gerçek kökü oradadır**(Sayfa 23)**

Batıya doğru Yunanistan'a doğru seyahat ettiğimizde, GRSMead'in eserinde bol miktarda bilgiyle anlatılan Orfik sistemle karşılaşıyoruz.*Orfeus*Anlatılamaz Üç Kez Bilinmeyen Karanlık, bu karanlıklara verilen isimdi.

Tek Varoluş.

> Orfeus teolojisine göre, her şey, insan anlayışının aptallığı ve yoksulluğu aracılığıyla bir isim verdiğimiz, ancak Mısırlıların saygılı dilinde tam olarak tarif edilemeyen muazzam bir ilkeden kaynaklanır.*üç kere bilinmeyen karanlık*tüm bilginin cehalete geri döndüğü tefekkürde (Thomas Taylor, alıntılanmıştır *Orpheus, sayfa 93*).

Bundan "İlksel Üçlü", Evrensel İyilik, Evrensel Ruh, Evrensel Zihin, yine Logoik Üçlü. Bay Mead bunun hakkında şunları yazıyor:

> Zeka tarafından tezahür ettirilebilen ilk Üçlü, Tezahür Ettirilemez Olan'ın bir yansıması veya onun yerine geçen şeydir ve onun hipostazları şunlardır: (a) süper-özsel olan İyi; (b) kendi kendini motive eden bir öz olan Ruh (Dünya Ruhu); ve (c) bölünebilir, hareket ettirilemez bir öz olan Akıl (veya Zihin) (ibid., s. 94).

Bundan sonra, ilkinin özelliklerini azalan ihtişamla gösteren ve insana ulaşana kadar sürekli alçalan bir dizi Üçlüler, ki bu da –

Potansiyel olarak evrenin özü ve toplamı onda vardır... "İnsanlar ve tanrılar ırkı birdir *(Pisagorcu olan Pindar, Clemens tarafından aktarılmıştır,*Fırtına*., v.709)*...Böylece insan, evrenden veya büyük dünyadan ayırt edilebilmesi için mikrokozmos veya küçük dünya olarak adlandırıldı (*ibid., s. 271*).

Onun Nous'u, yani gerçek zihni, Logos'u yani rasyonel kısmı, Alogos'u yani irrasyonel kısmı vardır; son ikisi yine bir Üçlü oluşturur ve böylece daha ayrıntılı yedili bölünmeyi sunar.**(Sayfa 24)**İnsanın ayrıca üç araca sahip olduğu düşünülüyordu; fiziksel ve süptil bedenler ve luciform beden veya augoeides:

> Ruhun kaderinin veya daha doğrusu geçmiş nedenselliğin tüm tohumlarının saklandığı "nedensel beden" veya karmik giysisidir. Bu, bazen "iplik-ruh" olarak da adlandırılan, bir enkarnasyondan diğerine geçen "beden"dir (*ibid., s. 284*).

Reenkarnasyona gelince:

> Orfikler, her ülkedeki tüm Gizem taraftarlarıyla birlikte, reenkarnasyona inanıyorlardı (*ibid., s..292*).

Bay Mead buna bol miktarda tanıklık getiriyor ve bunun Platon, Empedokles, Pisagor ve diğerleri tarafından öğretildiğini gösteriyor. İnsanlar ancak erdemle hayat çarkından kurtulabilirlerdi.

Taylor notlarında*Plotinus'un Seçilmiş Eserleri*, Platon'un Bir'in ötesindeki Bir, Tezahür Etmemiş Varoluş öğretileri hakkında Damascius'tan alıntılar yapar:

> Belki de Platon bizi tarifsiz bir şekilde yönlendiriyor*bir*tarif edilemez ötesine bir araç olarak *bir* ki bu artık tartışma konusu; ve bu bir ablasyonla*bir*aynı şekilde o da yol açar*bir*diğer şeylerin yok edilmesiyle... Ötesinde olan*bir*en mükemmel sessizlikte onurlandırılmalıdır...*Bir tanesi* aslında kendi başına var olmayı ister, ama başka hiçbir şeyle birlikte değil; ama ötesindeki bilinmeyenle birlikte*bir*tamamen tarif edilemez olan, ne bildiğimizi ne de cahil olduğumuzu kabul ettiğimiz, ancak kendisi hakkında*süper cehalet*. Dolayısıyla buna yakınlık sayesinde*bir* kendisi karartılmıştır; çünkü muazzam ilkeye yakın olduğu için, tabiri caizse yasal ise, sanki gerçek mistik sessizliğin adytumunda kalmış gibi kalır... Birincisi yukarıdadır*bir*Ve*her şey*, her ikisinden de daha basittir (s.341-343).**(Sayfa 25)**

Pisagor, Platoncu ve Neo-Platoncu okulların Hindu ve Budist düşünceyle o kadar çok temas noktası vardır ki, bunların tek bir kaynaktan geldiği açıktır. R. Garbe, Die Sāmkhya Philosophie adlı eserinde (*iii,s.85-105*) bu noktaların çoğunu sunar ve onun ifadesi aşağıdaki gibi özetlenebilir:

En çarpıcı olanı, Upanishadlar ve Elea okulundaki Bir ve Tek doktrininin benzerliği -veya daha doğrusu özdeşliği-dir. Xenophanes'in Tanrı ve Kozmos'un birliği ve Bir'in değişmezliği öğretisi ve hatta gerçekliğin yalnızca doğmamış, yok edilemez ve her yerde mevcut olan Bir'e atfedilebileceğini, çok yönlü ve değişime tabi olan her şeyin yalnızca bir görünüm olduğunu ve ayrıca Varlık ve Düşüncenin aynı olduğunu savunan Parmenides'in öğretisi - bu doktrinler Upanishadlar'ın ve onlardan kaynaklanan Vedantik felsefenin temel içerikleriyle tamamen aynıdır. Ancak daha da erken Thales'in var olan her şeyin Su'dan kaynaklandığı görüşü, Evren'in sulardan doğduğu VaidiK doktrinine ilginç bir şekilde benzerdir. Daha sonra Anaximander bunu temel olarak kabul etti (*Apı*) tüm şeylerin ebedi, sonsuz ve belirsiz bir Özü, tüm belirli özlerin ondan çıktığı ve ona geri döndüğü – Sānkhya'nın kökeninde yatan varsayımla, yani evrenin tüm maddi tarafının evrimleştiği Prakṛti ile aynı olan bir varsayım.

Ve onun meşhur sözü*πάντα ῥεῖ*(*pantolon rhei*)**(Sayfa 26)**Sânkhya'nın karakteristik görüşünü, tüm şeylerin üç gunanın durmaksızın faaliyeti altında sürekli değiştiği görüşünü ifade eder. Empedokles, Sânkhya'ların pratik olarak aynı olan göç ve evrim teorilerini tekrar öğretti, ancak onun halihazırda var olmayan hiçbir şeyin var olamayacağı teorisi, karakteristik bir Sânkhya doktriniyle daha da yakından özdeştir.

Hem Anaksagoras hem de Demokritos, özellikle ikincisinin Tanrıların doğası ve konumu hakkındaki görüşü olmak üzere, birkaç yakın fikir birliği noktası sunar ve aynısı, özellikle bazı ilginç ayrıntı konularında, Epikuros için de geçerlidir. Ancak, öğretilerin ve argümantasyonun en yakın ve en sık özdeşliklerini Pisagor'un öğretilerinde buluruz, geleneğin iddia ettiği gibi, Pisagor'un kendisinin Hindistan'ı ziyaret etmiş ve felsefesini orada öğrenmiş olması nedeniyle açıklanır. Daha sonraki yüzyıllarda, Gnostik düşüncede bazı tuhaf Sânkhyan ve Budist fikirlerin önemli bir rol oynadığını görüyoruz. Garbe'nin 97. sayfada alıntıladığı Lassen'den aşağıdaki alıntı bunu çok açık bir şekilde göstermektedir:

> Budizm genel olarak Ruh ve Işık arasında net bir ayrım yapar ve ikincisini maddi olmayan olarak görmez; ancak aralarında Gnostiklerinkine yakın bir Işık görüşü bulunur. Buna göre Işık, Ruhun maddedeki tezahürüdür; böylece Işıkla örtülü zeka maddeyle ilişkiye girer, bu ilişkide Işık azaltılabilir ve sonunda tamamen karartılabilir, bu durumda Zekâ sonunda tam bir bilinçsizliğe düşer.
>
> En yüksek Zekanın ne Işık ne de Işık Olmayan, ne Karanlık ne de Karanlık Olmayan olduğu ileri sürülür, çünkü tüm**(Sayfa 27)**bu ifadeler Zekanın Işıkla ilişkilerini ifade eder, ki Işık başlangıçta bu bağlantılardan özgürdü, ancak daha sonra Zekayı kuşatır ve onun maddeyle bağlantısını aracılık eder. Bundan, Budist görüşün en yüksek Zekaya kendisinden ışık üretme gücünü atfettiği ve bu konuda da Budizm ile Gnostisizm arasında bir mutabakat olduğu sonucu çıkar.

Garbe burada, değinilen özellikler açısından Gnostisizm ile Sânkhya arasındaki uzlaşının Budizm ile olan uzlaşıdan çok daha yakın olduğunu belirtiyor; zira Işık ile Ruh arasındaki ilişkilere ilişkin bu görüşler Budizm'in sonraki evrelerine ait olsa da ve onun temel veya karakteristik özelliği olmasa da, Sânkhya açık ve kesin bir biçimde Ruh'un*dır*Işık. Daha sonraları Sânkhya düşüncesinin etkisi Neo-Platoncu yazarlarda çok açık bir şekilde görülür; LOGOS veya Söz doktrini ise Sânkhya kökenli olmasa da, ayrıntılarında bile Hindistan'dan türetildiğini gösterir; orada Vāch, İlahi Söz kavramı Brahmanik sistemde çok önemli bir rol oynar.

Gnostik ve Neo-Platonik sistemlerle aynı dönemdeki Hıristiyan dinine gelince, artık çok aşina olduğumuz temel öğretilerin çoğunu izlemekte zorluk çekmeyeceğiz. Üçlü LOGOS, Üçlü Birlik olarak görünür; Birinci LOGOS, tüm yaşamın kaynağı olan Baba; ikili tabiatlı İkinci LOGOS, Oğul, Tanrı-insan; Üçüncüsü, yaratıcı Zihin, Kutsal Ruh, kaosun suları üzerinde kuluçkaya yatması dünyaları ortaya çıkardı. **(Sayfa 28)**Sonra "Tanrı'nın yedi Ruhu" gelir [*Rev. iv. 5.*] ve başmelekler ve melekler ordusu. Her şeyin geldiği ve her şeyin geri döndüğü Tek Varoluş hakkında çok az ipucu verilir, araştırılarak bulunamayan Doğa; ancak Kilise Katoliklerinin büyük doktorları her zaman anlaşılmaz, kavranamaz, sonsuz ve bu nedenle zorunlu olarak sadece Bir ve parçalı olmayan Tanrı'yı varsayarlar.

İnsan "Tanrı'nın suretinde" yaratılmıştır, [*Gen. I, 26-27*] ve dolayısıyla doğası üçlüdür – Ruh ve Can ve beden, [*1-Selanikliler V, 23]*O, "Tanrı'nın meskenidir," [*Efesliler II, 22*] "Tanrının tapınağı," [*1. Korintliler, iii, 16*] "Kutsal Ruhun tapınağı," [*1 Korintliler, VI, 19*] – Hindu öğretisini tam olarak yansıtan ifadeler. Reenkarnasyon doktrini, Hindu öğretisinde oldukça hafife alınıyor.*Yeni Ahit*açıkça öğretilenlerden daha fazlası; bu nedenle İsa, Vaftizci Yahya'dan bahsederken, onun "gelecek olan" İlyas olduğunu ilan eder. [*Matta 11. Bölüm, 14*] Malaki'nin "Size peygamber İlyas'ı göndereceğim" sözlerine atıfta bulunarak, [*Mal., IV, 5*] ve yine, Mesih'ten önce İlyas'ın gelip gelmeyeceği sorulduğunda, "İlyas zaten geldi ve onu tanımadılar" diye cevap verdi. [*Matta xvii, 12*].Yani yine, İsa'nın doğuştan kör olmanın bir insanın günahının cezası olup olmadığını sorarken, havarilerin reenkarnasyonu hafife aldıklarını görüyoruz ve İsa, doğum öncesi günah olasılığını reddetmiyor, sadece özel durumda körlüğe neden olan şeyin bu olmadığını söylüyor.*Yuhanna, ix, 1-13*]"Galip gelen" için kullanılan dikkat çekici ifade*Rev. iii, 12*, -**(Sayfa 29)**"Tanrımın tapınağında bir sütun olacak ve bir daha dışarı çıkmayacak" ifadesi, yeniden doğuştan kaçışı ifade ettiği şeklinde yorumlanmıştır. Bazı Hristiyan Babaların yazılarından, günümüzde reenkarnasyona olan inanç için iyi bir örnek oluşturulabilir; bazıları yalnızca Ruhun önceden var olduğunun öğretildiğini savunur, ancak bu görüş

Bana göre kanıtlarla destekleniyor.

Ahlaki öğretinin birliği, evrenin kavramlarının ve bedenin hapishanesinden daha yüksek kürelerin özgürlüğüne yükselenlerin deneyimlerinin birliğinden daha az çarpıcı değildir. Bu kadim öğreti gövdesinin, öğretilerini öğreten okulları ve öğretilerini inceleyen müritleri olan belirli koruyucuların elinde olduğu açıktır. Bu okulların ve disiplinlerinin kimliği, ahlaki öğretiyi, öğrencilere yapılan talepleri ve yetiştirildikleri zihinsel ve ruhsal durumları incelediğimizde açıkça ortaya çıkar. Tāo Te Ching'de bilginlerin tipleri arasında alaycı bir ayrım yapılır:

> En yüksek sınıftaki bilginler Tao hakkında bir şey duyduklarında, onu ciddiyetle uygulamaya koyarlar. Orta sınıftaki bilginler, bunu duyduklarında, bazen onu korurlar, bazen de kaybederler. En düşük sınıftaki bilginler, bunu duyduklarında, ona çok gülerler (*Doğu'nun Kutsal Kitapları, xxxix, op. Cit., xli, 1*).

Aynı kitapta şunları da okuyoruz:

Bilge kişi kendi kişiliğini sona koyar, ama yine de o en önde yer alır; kişiliğini sanki kendisine yabancıymış gibi ele alır, ama yine de o kişi korunur. Bunun nedeni**(Sayfa 30)**Kişisel ve özel amaçları olmadığı için bu amaçlar gerçekleştiriliyor mu? (*vii,2*) – Kendini göstermekten uzaktır ve bu nedenle parlar; kendini iddia etmekten uzaktır ve bu nedenle ayırt edilir; kendini övmekten uzaktır ve bu nedenle meziyeti kabul edilir; kendini beğenmişlikten uzaktır ve bu nedenle üstünlük kazanır. Çabalamaktan uzak olduğu için dünyada hiç kimse onunla birlikte çabalayamaz (*xxii, 2*). Hırsı onaylamaktan daha büyük bir suç yoktur; kişinin kaderinden hoşnut olmamasından daha büyük bir felaket yoktur; elde etme arzusundan daha büyük bir hata yoktur (*xlvi,2*). İyi olanlara (*bana*) Ben iyiyim; ve iyi olmayanlara (*bana*) Ben de iyiyim; ve böylece herkes iyi olur. Samimi olanlara (*Benimle*) Ben samimiyim; samimi olmayanlara da (*Benimle*) Ben de samimiyim; ve böylece (herkes) samimi olur (*xlix, 1*). Kendisinde bol miktarda bulunan (*Tao'nun*)bir bebek gibidir. Zehirli böcekler onu sokmaz; vahşi hayvanlar onu yakalamaz; yırtıcı kuşlar ona vurmaz.*seviye, 1*), Değer verdiğim ve sıkı sıkıya tuttuğum üç değerli şeyim var. Birincisi nezaket; ikincisi ekonomi; üçüncüsü başkalarının önüne geçmekten kaçınmak... Nezaket, savaşta bile zafer kazanacağından ve yerini sağlam bir şekilde koruyacağından emindir. Cennet, sahibini, (*çok*) onu koruyan yumuşaklık (*lxvii,2,4*).

Hindular arasında, Guru'nun gizli öğretileri aktardığı, özel eğitime layık görülen seçilmiş bilginler vardı; doğru yaşamanın genel kuralları ise Manu'nun öğretilerinden öğrenilebilir. *Tüzükler*,*Upanişadlar*, Mahabhârata ve diğer pek çok risale :

> Doğruyu söylesin, hoşa gideni söylesin, hoşa gitmeyen hiçbir gerçeği söylemesin, hoşa giden hiçbir yalanı da söylemesin; işte ebedi yasa budur.*Manu, iv, 138*). Hiçbir yaratığa acı çektirmeden, onun yavaş yavaş manevi sevap kazanmasına izin verin (*iv, 238*). İki kez doğmuş olan adam için, onun tarafından yaratılmamış olan**(Sayfa 31)**yaratılmışlara en ufak bir tehlike isabet etse bile, bedeninden kurtulduktan sonra hiçbir (yerden) tehlike kalmayacaktır.*vi, 40).*Sert sözlere sabırla katlansın, kimseye hakaret etmesin, kimsenin hatırına düşman olmasın.

> Bu (bozulmaya mahkûm) beden. Öfkelenen kimseye öfkelenmesin, lanetlendiği zaman dua etsin.*vi, 47-48*). Tutkudan, korkudan ve öfkeden kurtulmuş, Beni düşünen, Bana sığınan, Bilgeliğin ateşinde arınmış olarak, birçok kişi Varlığıma girdi (*Bhagavad Gita, iv, 10*). En büyük sevinç, Manas'ı huzurlu, tutku doğası sakin, günahsız ve Brahman doğasına sahip olan Yogi içindir.*iv, 27*). Hiçbir varlığa karşı kötü niyet beslemeyen, dost canlısı ve şefkatli, bağlanma ve egoizmden uzak, zevk ve acıda dengeli ve affedici, her zaman hoşnut, uyumlu, özdenetimli, kararlı, Bana adanmış Manas ve Buddhi'ye sahip olan kişi – o, Benim adanmışım, Benim için değerlidir (*xii,13,14*)

Eğer Buda'ya dönersek, O'nu gizli öğretilerinin verildiği Arhatlarıyla birlikte buluruz; yayınlandığında şunları elde ederiz:

> Akıllı adam samimiyet, erdem ve saflık sayesinde kendisini hiçbir selin batıramayacağı bir ada haline getirir.*Udanavarga, iv, 5*).Bu dünyadaki akıllı adam, iman ve bilgeliğe sıkı sıkıya sarılır; bunlar onun en büyük hazineleridir; diğer bütün zenginlikleri bir kenara atar, (*x9*). Kötü niyet besleyenlere kötü niyet besleyen kişi asla arınamaz; ama kötü niyet beslemeyen kişi nefret edenleri yatıştırır; nefret insanlığa nasıl sefalet getirirse, bilge kişi de nefreti bilmez.*xiii, 12*). Öfkelenmeyerek öfkeyi yen; iyilikle kötülüğü yen; cömertlikle tamahı yen; doğrulukla yalanları yen.*xx,18)*.

Zerdüştlere önce Ahuramazda'yı övmeleri öğretilir ve sonra:

> En güzel olan, en saf olan, en ölümsüz olan, en parlak olan, hepsi iyi olan. İyi ruhu onurlandırırız, iyi krallığı onurlandırırız, iyi yasayı ve iyi bilgeliği**(Sayfa 32)**(*Yasna, xxxvii*). Bu eve huzur, bereket, saflık ve saflığın bilgeliği gelsin (*Yasna, lix*). Saflık en iyi iyiliktir. Mutluluk, ona göre mutluluktur; yani saflıkta en iyi olana (*Aşem-vohu*). Tüm iyi düşünceler, sözler ve işler bilgiyle yapılır. Tüm kötü düşünceler, sözler ve işler bilgiyle yapılmaz (*Kumata'nın Mispası*). (Seçilmiş olanlar*Avesta*içinde*Eski İran ve Zerdüşt Ahlakı*, Dhunjibhoy Jamsetji Medhora tarafından).

İbranilerin “peygamber okulları” ve Kabala’ları vardı ve zahiri kitaplarda kabul görmüş ahlaki öğretileri buluyoruz:

> Rabbin dağına kim çıkacak ve kutsal yerinde kim duracak? Elleri temiz ve yüreği saf olan, canını boş yere yüceltmemiş, hileli yeminler etmemiş olan kişi.*Mezmur xxiv,3,4*). Rab senden sadece adil davranmanı, merhameti sevmeni ve Tanrınla alçakgönüllülükle yürümeni ister mi? (Mika,vi,8). Gerçeğin dudağı sonsuza dek kalıcıdır; ama yalancı dil sadece bir an içindir (*Atasözü xii, 19*). Benim seçtiğim oruç bu değil midir? Kötülüğün bağlarını çözmek, ağır yükleri çözmek, ezilenleri serbest bırakmak ve her boyunduruğu kırmak? Aç olana ekmeğini dağıtmak ve dışlanan yoksulları evine getirmek değil midir? Çıplağı gördüğünde onu örtmek ve kendi etinden saklanmamak? (*Yeşaya lviii,6,7*).

Hıristiyan öğretmenin öğrencilerine gizli talimatları vardı, (*Matta xiii, 10-17*) – ve onlara buyurdu ki:

> Kutsal olanı köpeklere vermeyin, incilerinizi domuzların önüne atmayın.*Matta vii, 6*).

Kamusal öğreti için Dağdaki Vaaz'daki mutluluklara ve bu tür**(Sayfa 33)**
doktrinler şu şekildedir:

> Size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size lanet edenleri kutsayın, sizden nefret edenlere iyilik yapın ve size kötü davrananlar ve sizi zulmedenler için dua edin... Bu nedenle, göklerdeki Babanız mükemmel olduğu gibi, siz de mükemmel olun.*Matta v, 44-48*). Canını bulan onu kaybedecek; canını benim uğruma kaybeden onu bulacaktır.*x,39*). Kim bu küçük çocuk gibi kendini alçaltırsa, o göklerin krallığında en büyük olur.*xviii, 4)*Ruhun meyvesi sevgidir, sevinçtir, esenliktir, sabırdır, şefkattir, iyiliktir, sadakattir, yumuşak huyluluktur, özdenetimdir; bunlara karşı yasa yoktur.*Gal., v, 22-23*). Birbirimizi sevelim; çünkü sevgi Tanrı'dandır; ve seven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve Tanrı'yı tanır.*1. Yuhanna 4, 7*).

Pisagor okulu ve Neo-Platoncuların okulu Yunanistan'daki geleneği sürdürdü ve Pisagor'un Hindistan'da öğreniminin bir kısmını edindiğini, Platon'un ise Mısır okullarında eğitim gördüğünü ve inisiye olduğunu biliyoruz. Yunan okulları hakkında diğerlerinden daha kesin bilgiler yayınlanmıştır; Pisagorcuların hem taahhütlü müritleri hem de dış bir disiplini vardı, iç çember beş yıllık deneme süresi boyunca üç dereceden geçiyordu.*(*Ayrıntılar için GRS Mead'e bakın*Orfeus*, s. 263 ve devamı.*)* Dış disiplini ise şöyle anlatıyor:

> Öncelikle kendimizi tamamen Tanrı'ya teslim etmeliyiz. Bir insan dua ettiğinde, hiçbir zaman belirli bir fayda istememeli, doğru ve uygun olanın ve Tanrı'nın bilgeliğine göre ve kendi bencil arzularımızın konusu olmayanın verileceğine tamamen ikna olmalıdır (*Diyot. Sic. ix, 41*). İnsan yalnızca erdemle mutluluğa ulaşır ve bu, akıl sahibi bir varlığın münhasır ayrıcalığıdır.*(Hippodamus, De Felicitate, ii, Orelli, Opusc. Grϗcor. Gönderilmiş. ve Moral., Ii, 284)*İnsan kendi doğası gereği ne iyi ne de mutludur, ancak gerçek öğretinin öğretilmesiyle öyle olabilir.**(Sayfa 34)** *(μαθήσιος και ΄ προνι ΄ας ποτιδέεται) – ((Su aygırı, ibid.)*.

> En kutsal görev evlat sevgisidir. Pampelus, "Tanrı, günlerinin yaratıcısına saygı gösteren ve onu onurlandıran kişiye bereket yağdırır" der (*De Parentibus, Orelli, a.g.e. Cit., ii, 345*). Ebeveynlere karşı nankörlük, tüm suçların en kötüsüdür, diye yazar Perictione (*ibid.,s. 350*), Platon'un annesi olduğu düşünülen kişi. Tüm Pisagor yazılarının temizliği ve inceliği dikkat çekiciydi*(Hьlian, Hist. Var., xiv,19)*. İffet ve evlilikle ilgili her şeyde ilkeleri en üst düzeyde saftır. Büyük öğretmen her yerde iffet ve ölçülülüğü tavsiye eder; ancak aynı zamanda evlilerin mutlak bekarlık hayatı yaşamadan önce ebeveyn olmaları gerektiğini, böylece çocukların kutsal yaşamı ve Kutsal Bilimin ardıllığını sürdürmek için uygun koşullar altında doğmalarını emreder.*(Iamblichus, Vit. Pythag. ve Hierocl., ap. Dur. Serm. xlv, 14).*Bu son derece ilginçtir, çünkü bu tam olarak büyük Hint Yasası olan Mânava Dharma Shâstra'da belirlenen düzenlemenin aynısıdır. ...Zina en sert şekilde kınanmıştır (*İlamb., ibid.*).

> Üstelik, kocanın karısına karşı en nazik şekilde davranması emredilmişti, çünkü onu "Tanrılar huzurunda" yoldaşı olarak almamış mıydı? (*Lascaulx'a bakın. Zur Geschichte der Ehe bei den Griechen, Mŭm'de. De l'Acad. De Bavière, vii, 107, kare).*
>
> Evlilik bir hayvan birliği değil, ruhsal bir bağdı. Bu nedenle, karısı da kocasını kendisinden bile daha çok sevmeli ve her şeyde sadık ve itaatkar olmalıdır. Antik Yunan'ın bize sunduğu kadınlar arasında en iyi karakterlerin Pisagor okulunda şekillendiğini ve aynı şeyin erkekler için de geçerli olduğunu belirtmek daha da ilginçtir.
>
> Antik çağ yazarları, bu disiplinin yalnızca en saf iffet ve duygunun değil, aynı zamanda benzersiz bir tavır sadeliği, bir incelik ve ciddi uğraşlara yönelik bir zevkin en yüksek örneklerini üretmeyi başardığı konusunda hemfikirdirler. Bu, Hıristiyan yazarlar tarafından bile kabul edilmektedir (*Justin'e bak, xx,4*)...Okul üyeleri arasında adalet fikri tüm eylemlerini yönlendiriyordu, gözlemlerken**(Sayfa 35)**karşılıklı ilişkilerinde en katı hoşgörü ve şefkat. Çünkü adalet, Polus'un da dediği gibi, tüm erdemlerin ilkesidir.*ap. Stob., Serm., viii, ed. Schow, s. 232*) öğretir; "ruhta barışı ve dengeyi koruyan adalettir; o, bütün toplumlarda iyi düzenin annesidir, karı koca arasında uyumu, efendi ile hizmetçi arasında sevgiyi sağlar." Bir Pisagorcu'nun sözü: aynı zamanda onun bağıydı. Ve son olarak bir adam, ölüme her zaman hazır olacak şekilde yaşamalıdır*(Hippolytus, Philos., vi). (ibid., s. 263-267).*

Neo-Platoncu okullarda erdemlerin ele alınışı ilginçtir ve ahlak ile ruhsal gelişim arasında açıkça bir ayrım yapılmıştır veya Plotinus'un dediği gibi, "Çaba günahsız olmak değil, Tanrı'ya ait olmaktır."*(Plotinus'un Seçilmiş Eserleri, çev. Thomas Taylor, ed., 1895, s. 11*). En alt aşama, bir insanı davranışta mükemmel kılan "politik erdemleri" (bunların altındaki fiziksel ve etik varlık) edinerek günahsız hale gelmekti, akıl, irrasyonel doğayı kontrol ediyor ve süslüyordu. Bunların üstünde, yalnızca akla ait olan ve Ruhu üretimin bağlarından kurtaran kathartik vardı; teorik olan, Ruhu kendisinden üstün doğalarla temasa yükselten; ve paradigmatik olan, ona gerçek varlığın bilgisini veren:

> Bu nedenle, pratik erdemlere göre enerji veren kişi,*değerli adam*; fakat müshil erdemlere göre enerji veren kişi*şeytani adam*veya aynı zamanda bir*iyi şeytan*. (Sokrates'in daimon'u gibi iyi bir ruhsal zekâ). Yalnızca entelektüel erdemlere göre enerji veren kişi bir Tanrı'dır. Ancak paradigmatik erdemlere göre enerji veren kişi
> **(Sayfa 36)**odur*Tanrıların Babası*.*(Fikri Tedbir Üzerine Not, s. 325-332).*

Çeşitli uygulamalarla müritlere bedenden kaçmaları ve daha yüksek bölgelere yükselmeleri öğretildi. Ot bir kılıftan çekildiği gibi, içteki insan da bedensel kılıfından kendini çekecekti (*Kathopanişad, VI,17*). Hinduların "ışık bedeni" veya "ışıltılı bedeni" Neo-Plationistlerin "luciform bedeni"dir ve bu bedende insan Ben'i bulmak için yükselir:

> Gözle, sözle, başka duyularla kavranamaz (*harfi harfine, Tanrılar*), ne çilecilikle, ne de dini ayinlerle; dingin bilgelikle, sadece saf özle, meditasyonda parçalı olmayan Bir'i görebiliriz. Bu ince Benlik, beş katlı yaşamın var olduğu zihin tarafından bilinmelidir.

> uyuyor. Bütün yaratıkların zihni [bu] yaşamlarla içgüdüseldir; bunda, arınmış olarak, Benlik ortaya çıkar (*Mundakopanişad, III, ii, 8,9*).

Ancak o zaman insan, ayrılığın olmadığı, "kürelerin sona erdiği" bölgeye girebilir. GRSMead'in Taylor'un Girişinde*Plotinus*Plotinus'tan, Hinduların Turîya'sı olduğu açıkça görülen bir kürenin tanımını aktarır:

> Onlar da aynı şekilde her şeyi görürler, nesle ait olanları değil, özün mevcut olduğu şeyleri. Ve kendilerini başkalarında algılarlar. Çünkü oradaki her şey saydamdır; ve hiçbir şey karanlık ve direngen değildir, fakat her şey herkese içsel olarak ve baştan sona açıktır. Çünkü her yerde ışık ışıkla buluşur; çünkü her şey her şeyi kendi içinde içerir ve yine her şeyi bir başkasında görür. Böylece her şey her yerdedir ve her şey her şeydir. Her şey aynı şekilde her şeydir. Ve oradaki ihtişam sonsuzdur. Çünkü oradaki her şey büyüktür, zira küçük olan bile büyüktür.**(Sayfa 37)**Orada bulunan güneş de bütün yıldızlardır; ve yine her yıldız güneş ve bütün yıldızlardır. Ancak her birinde farklı bir özellik baskındır, ama aynı zamanda her şey her birinde görünür. Aynı şekilde oradaki hareket de saftır; çünkü hareket, kendisinden farklı bir hareket ettirici tarafından karıştırılmaz (*sayfa lxxiii*).

Başarısız bir tasvir, çünkü bölge ölümlü dille tasvir edilen bir bölgedir, ama bu tasviri ancak gözleri açılmış biri yazabilirdi.

Dünya dinleri arasındaki benzerliklerle kolayca bir cilt doldurulabilirdi, ancak yukarıdaki eksik ifade, Teosofi çalışmasına bir önsöz olarak, dünyaya beslendiği kadim gerçeklerin taze ve daha eksiksiz bir sunumu olarak yeterli olmalıdır. Tüm bu benzerlikler tek bir kaynağa işaret ediyor ve bu, insanlığın evrimini gözeten ve yönlendiren ve bu gerçekleri bozulmadan koruyan Beyaz Loca Kardeşliği, Adeptler Hiyerarşisi; zaman zaman, ihtiyaç ortaya çıktıkça, bunları insanların kulaklarına yeniden vurguluyorlar. Diğer dünyalardan, daha önceki insanlıklardan, Dünyamıza yardım etmek için geldiler, şu anda kendimizle devam eden sürece benzer bir süreçle evrimleştiler ve bu, şu anki çalışmamızı tamamladığımızda şimdi göründüğünden daha anlaşılır olacak; ve Onlar, en eski zamanlardan bugüne kadar, kendi insanlığımızın çiçeğiyle güçlendirilen bu yardımı sağladılar.

Yine de istekli öğrencilere ders verirler, yolu gösterirler ve öğrencilerin adımlarını yönlendirirler; yine de onları arayan herkes onlara ulaşabilir,**(Sayfa 38)**ellerinde sevginin, bağlılığın, bilmeye yönelik özverili özlemin kurbanlık yakıtını taşıyarak hizmet etmek için; hala kadim disiplini sürdürüyorlar, hala kadim Gizemleri açığa çıkarıyorlar. Onların locasının kapısının iki sütunu Sevgi ve Bilgeliktir ve düz kapısından sadece omuzlarından arzu ve bencillik yükü düşenler geçebilir.

Önümüzde ağır bir görev var ve fiziksel düzlemde başlayarak yavaşça yukarı tırmanacağız, ancak evrimin büyük kapsamının ve amacının kuşbakışı görünümü, bizi çevreleyen dünyada detaylı çalışmamıza başlamadan önce bize yardımcı olabilir. Bir LOGOS, bir sistem oluşmaya başlamadan önce, zihninde, fikir olarak var olan bütünü barındırır - tüm kuvvetler, tüm formlar, uygun süreçte nesnel hayata çıkacak olan her şey. O, enerjilendirmek istediği tezahür çemberini çizer ve Kendisini evreninin hayatı olarak sınırlar. İzledikçe, yedi geniş bölgeye kadar ardışık yoğunluklarda katmanların ortaya çıktığını görürüz

belirgindir ve bu enerji merkezlerinde, ayrılma ve yoğunlaşma süreçleri sona erene kadar -burada ilgilendiğimiz kadarıyla- birbirinden ayrılan madde girdapları belirir
– LOGOS'un fiziksel sembolü olan merkezi bir güneş ve her biri yedi küreden oluşan yedi gezegen zinciri görüyoruz.

Görüşümüzü, küremizin bir olduğu zincire daralttığımızda, yaşam dalgalarının etrafımda süpürdüğünü, doğanın krallıklarını, üç temel unsuru, minerali, bitkiyi, hayvanı, insanı oluşturduğunu görürüz. Görüşümüzü daha da daraltarak kendi küremize ve çevresine,**(Sayfa 39)**İnsan evrimini izleyin ve insanın bir dizi çok yaşam dönemi boyunca kendi bilincini geliştirdiğini görün; sonra tek bir insana odaklanarak onun gelişimini izleriz ve her yaşam döneminin, her biri kendisinden önceki tüm yaşam dönemlerine sonuçlarını biçerek ve kendisinden önceki tüm yaşam dönemlerine hasatlarını ekerek, çiğnenemez bir yasayla bağlı olan üçlü bir bölümü olduğunu görürüz; böylece insan, her yaşam dönemiyle deneyimine deneyim katarak yukarı tırmanabilir, her yaşam dönemi onu saflıkta, bağlılıkta, zekada, yararlılık gücünde daha yükseğe kaldırabilir, en sonunda şu anda Öğretmenler olan Onların durduğu yerde durur, küçük kardeşlerine olan borcunu ödemeye uygun hale gelir.

BÖLÜM I
FİZİKSEL DÜZLEM

(Sayfa 40) Az önce, bir evrenin ilerlediği kaynağın, Antik Bilgeliğin modern biçiminde LOGOS veya Sözcük adının verildiği, tezahür etmiş bir İlahi Varlık olduğunu gördük. Bu ad Yunan Felsefesinden alınmıştır, ancak dünyaların varlığa geldiği Sessizlik, Ses, Ses'ten ortaya çıkan eski fikri, Sözcük'ü mükemmel bir şekilde ifade eder. Şimdi, fiziksel düzlemde veya fiziksel dünyada uğraşmak zorunda olduğumuz malzemelerin doğası hakkında bir şeyler anlayabilmek için, ruh-maddenin evrimini izlemeliyiz. Çünkü fiziksel dünyanın ruh-maddesinde sarılı, dahil olan potansiyellerde evrim olasılığı yatar. Tüm süreç, evrimi geciktirebilen veya hızlandırabilen ancak malzemelerde bulunan kapasiteleri aşamayan, dışarıdan zeki varlıklar tarafından desteklenen, kendiliğinden hareket eden bir açılımdır. Bu nedenle, dünyanın "oluşumunun" bu en erken aşamaları hakkında bir fikir gereklidir, ancak ayrıntılı ayrıntılara girme girişimi bizi şu anki gibi temel bir incelemenin sınırlarının çok ötesine götürür. Çok yüzeysel bir taslak yeterli olacaktır.**(Sayfa 41)**

Tek Varlığın derinliklerinden, tüm düşünce ve konuşmanın ötesindeki BİR'den gelen bir LOGOS, Kendine bir sınır koyarak, Kendi Varlığının kapsamını gönüllü olarak sınırlayarak, tezahür etmiş Tanrı olur ve faaliyetinin sınırlayıcı küresini izleyerek böylece evreninin alanını çizer. Evren o kürenin içinde doğar, gelişir ve ölür; yaşar, hareket eder, varlığını O'nda bulur; maddesi O'nun yayılımıdır; kuvvetleri ve enerjileri O'nun Hayatının akımlarıdır; O her atomda içkindir, her şeyi kaplar, her şeyi sürdürür, her şeyi geliştirir; O onun kaynağı ve sonudur, nedeni ve nesnesidir, merkezi ve çevresidir; O'nun üzerine sağlam bir temel olarak inşa edilmiştir, O'nu çevreleyen uzay olarak içine solar; O her şeyin içindedir ve her şey O'nun içindedir. Böylece Kadim Bilgeliğin bilgeleri bize tezahür etmiş dünyaların başlangıcını öğrettiler.

Aynı kaynaktan, LOGOS'un üçlü bir forma kendi kendini açmasını öğreniriz; Birinci LOGOS, tüm varlığın Kökü; Ondan, Yaşam ve Formun iki yönünü, ilksel ikiliği ortaya koyan, evrenin ağının örüleceği doğanın iki kutbunu oluşturan İkinci LOGOS – Yaşam Formu, Ruh-Madde, Pozitif-Negatif, Aktif-Alıcı, dünyaların Babası-Annesi. Sonra Üçüncü LOGOS, Evrensel Zihin, tüm arketipik olarak var olan, varlıkların kaynağı, biçimlendirme enerjilerinin pınarı, alt türlerde ortaya çıkarılacak ve işlenecek tüm arketipik formların saklandığı hazine evi.**(Sayfa 42)**evrenin evrimi sırasında maddenin. Bunlar geçmiş evrenlerin meyveleri, bugüne tohum olarak getirilmişlerdir.

Herhangi bir evrenin fenomenal ruhu ve maddesi, kapsamları bakımından sonlu ve süreleri bakımından geçicidir, ancak ruh ve maddenin kökleri ebedidir. Maddenin kökü (Mulâprakriti), derin bir yazar tarafından, LOGOS'a, Tek varoluş, yüce Brahman (Parabrahman) üzerine atılmış bir perde olarak görünür olduğu söylenmiştir – eski ismi kullanmak gerekirse.

LOGOS'un tezahür amacıyla üstlendiği bu "örtü", etkinliği mümkün kılan kendi kendine koyduğu sınır için kullanır. O, bundan evreninin konusunu ayrıntılı olarak açıklar, kendisi de onun bilgilendirici, yönlendirici ve kontrol edici hayatıdır. (Bu nedenle bazı Doğu Kutsal Yazılarında "Mâyâ'nın Efendisi" olarak adlandırılır, Mâyâ veya yanılsama, formun ilkesidir; form, geçiciliğinden dolayı yanıltıcı olarak kabul edilir.

(Doğa ve sürekli dönüşümler, form perdesi altında kendini ifade eden hayat gerçekliktir).

Evrenin iki yüksek düzleminde, yedinci ve altıncı düzlemde meydana gelenler hakkında ancak çok belirsiz bir anlayış oluşturabiliriz. LOGOS'un akıl almaz bir hızla dönen hareketi olarak enerjisi, bu kök maddede "uzayda delikler kazar" ve maddenin kökünün bir filmine sarılmış bu yaşam girdabı birincil atomdur; bunlar ve evren boyunca yayılmış kümelenmeleri, en yüksek veya yedinci düzlemin ruh-maddesinin tüm alt bölümlerini oluşturur. Altıncı düzlem, bazı**(Sayfa 43)**bu birincil atomların sayısız miriyadları, kendi düzlemlerinin en kaba kümelerinde bir girdap oluşturur ve yedinci düzlemin en kaba kombinasyonlarının spiral iplikleriyle çevrili bu birincil atom, ruh-maddesinin en ince birimi veya altıncı düzlemin atomu haline gelir. Bu altıncı düzlem atomları ve onların sonsuz kombinasyonları, altıncı düzlemin ruh-maddesinin alt bölümlerini oluşturur.

Altıncı-düzlem-atomu, kendi düzleminin en kaba kümelerinde bir girdap oluşturur ve bu en kaba kümeler sınırlayıcı bir duvar olarak kullanıldığında, beşinci düzlemin en ince ruh-maddesi veya atomu birimi haline gelir. Yine, bu beşinci-düzlem atomları ve bunların kombinasyonları, beşinci düzlemin ruh-maddesinin alt bölümlerini oluşturur. Süreç, dördüncü, üçüncü, ikinci ve birinci düzlemlerin ruh-maddesini oluşturmak için ardışık olarak tekrarlanır. Bunlar, maddi bileşenleri söz konusu olduğunda evrenin yedi büyük bölgesidir. Kendi fiziksel dünyamızın ruh-maddesinin değişikliklerinde ustalaştığımızda, bunlar hakkında daha net bir fikir edinilecektir.

(Öğrenci beşinci plandaki atomları Ātmā olarak düşünürse; dördüncü plandakileri Buddhi-maddesiyle sarılmış Ātmā olarak; üçüncü plandakileri Buddhi ve Manas-maddesiyle sarılmış Ātmā olarak; ikinci plandakileri Buddhi-Manas- ve Kāma-maddesiyle sarılmış Ātmā olarak; en alttakileri Buddhi-Manas-Kāma ve Sthûla-maddesiyle sarılmış Ātmā olarak düşünürse kavramı daha net bulabilir. Her birinde sadece en dıştaki aktiftir, fakat içtekiler gizli de olsa oradadır ve evrimin yükselen yayında aktif olmaya hazırdır).

“Ruh-madde” kelimesi bilinçli olarak kullanılmıştır.**(Sayfa 44)**At, "ölü" madde diye bir şeyin olmadığı gerçeğini ima eder; tüm madde canlıdır, en küçük parçacıklar canlıdır. Bilim, "Madde olmadan kuvvet, kuvvet olmadan madde yoktur." diyerek doğruyu söyler. Bunlar, bir evrenin yaşamı boyunca çözülmez bir evlilikte birbirine bağlıdır ve hiç kimse onları ayıramaz. Madde formdur ve bir yaşamı ifade etmeyen hiçbir form yoktur; ruh yaşamdır ve formla sınırlı olmayan hiçbir yaşam yoktur. Hatta Yüce Rab LOGOS bile, tezahür sırasında evreni kendi formu olarak kullanır ve böylece atoma kadar iner.

LOGOS'un yaşamının her parçacıkta canlandırıcı güç olarak bu içe dönüşü ve her düzlemin ruhsal maddesine ardışık olarak sarılması, böylece her düzlemin malzemeleri kendi içlerinde gizli veya saklı bir durumda, üstlerindeki tüm düzlemlerin ve kendi düzlemlerinin tüm biçim ve güç olasılıklarına sahiptir - bu iki gerçek evrimi kesinleştirir ve en düşük parçacığa, etkin güçler haline geldikçe, en yüksek varlıkların biçimlerine girmeye uygun hale getirecek gizli potansiyelleri verir. Aslında, evrim bir cümleyle özetlenebilir: gizli potansiyellerin etkin güçlere dönüşmesidir.

Evrimin ikinci büyük dalgası, formun evrimi ve üçüncü büyük dalga, özbilincin evrimi, daha sonra ele alınacaktır. Bu üç evrim akımı, insanlıkla bağlantılı olarak dünyamızda ayırt edilebilir; malzemelerin yapımı, evin inşası ve büyüyen**(Sayfa 45)**Evin kiracısının veya yukarıda söylendiği gibi, ruh-maddenin evrimi, formun evrimi, öz-bilincin evrimi. Okuyucu bu fikri kavrayabilir ve aklında tutabilirse, onu gerçeklerin labirentinde yönlendirecek yararlı bir ipucu bulacaktır.

Artık dünyamızın var olduğu ve bedenlerimizin ait olduğu fiziksel düzlemin detaylı incelemesine geçebiliriz.

Bu düzleme ait maddeleri incelediğimizde, muazzam çeşitlilikleri, etrafımızdaki nesnelerdeki sayısız yapı farklılıkları, mineraller, sebzeler, hayvanlar, hepsi bileşenlerinde farklılık gösterir: madde sert ve yumuşak, şeffaf ve opak, kırılgan ve sünek, acı ve tatlı, hoş ve mide bulandırıcı, renkli ve renksiz. Bu karışıklıktan, maddenin üç alt bölümü temel bir sınıflandırma olarak ortaya çıkar: madde katı, sıvı, gazdır. Daha ileri incelemeler, bu katıların, sıvıların ve gazların kimyagerlerin "elementler" adını verdiği çok daha basit cisimlerin kombinasyonlarından oluştuğunu ve bu elementlerin kendi doğalarını değiştirmeden katı, sıvı veya gaz halinde var olabileceğini gösterir.

Böylece kimyasal element oksijen ahşabın bir bileşenidir ve diğer elementlerle birleşerek katı odun liflerini oluşturur; özsuda başka bir elementle birlikte bulunur ve su olarak sıvı bir birleşim oluşturur; ve ayrıca kendi başına gaz olarak da bulunur. Bu üç koşul altında oksijendir. Ayrıca, saf oksijen bir gazdan bir sıvıya indirgenebilir,**(Sayfa 46)**ve sıvıdan katıya, her zaman saf oksijen olarak kalır ve diğer elementler de böyledir. Böylece fiziksel düzlemde üç alt bölüm veya madde koşulu elde ederiz: katı, sıvı, gaz. Daha fazla araştırdığımızda, dördüncü bir koşul olan eter buluruz ve küçük bir araştırma, bu eterin katı, sıvı ve gaz koşulları kadar iyi tanımlanmış dört koşulda var olduğunu ortaya koyar; oksijeni tekrar bir örnek olarak ele alalım: gaz halinden sıvıya ve katıya indirgenebildiği gibi, gaz halinden dört eterik aşamadan geçerek yükseltilebilir; bunların sonuncusu nihai fiziksel atomdan, atomun parçalanmasından ve maddeyi fiziksel düzlemden tamamen çıkarıp bir üst düzleme taşımasından oluşur.

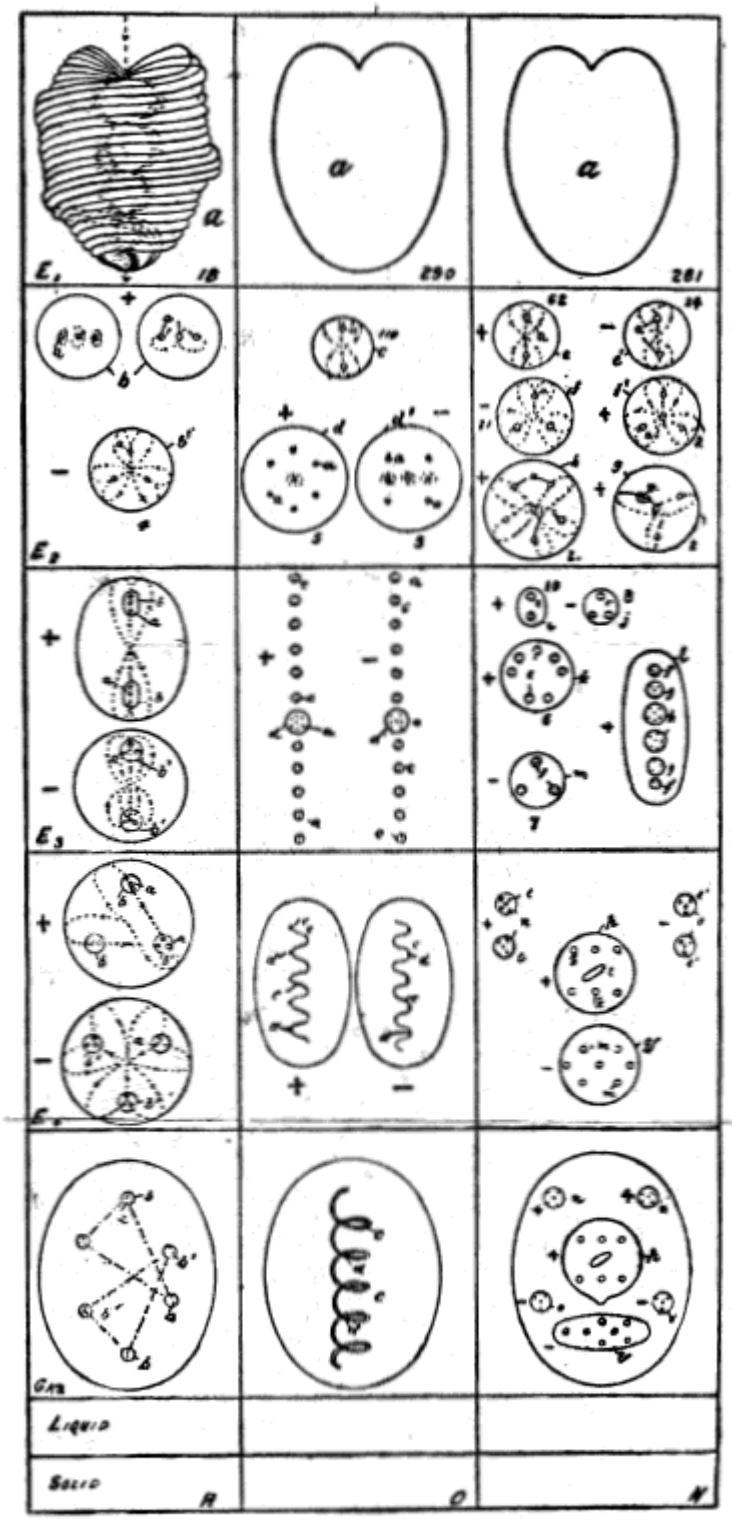

Plate showing the resolution of the chemical elements—Hydrogen, Oxygen, and Nitrogen—in passing from the gaseous through the three intermediate etheric states, into the fourth or atomic condition of matter in the physical plane.—(*For details, see* LUCIFER, Vol. XVII, p. 216).

Ekli levhada üç gaz gaz halinde ve dört eterik halde gösterilmiştir; nihai fiziksel atomun yapısının hepsi için aynı olduğu ve "elementlerin" çeşitliliğinin bu nihai fiziksel atomların bir araya gelme biçimlerinin çeşitliliğinden kaynaklandığı görülecektir. Böylece fiziksel ruh-maddenin yedinci alt bölümü homojen atomlardan oluşur; altıncısı bunların oldukça basit heterojen kombinasyonlarından oluşur, her kombinasyon bir birim gibi davranır; beşincisi daha karmaşık kombinasyonlardan ve dördüncüsü daha da karmaşık olanlardan oluşur, ancak her durumda bu kombinasyonlar birimler gibi davranır.

Üçüncü alt bölüm, kimyagerler tarafından gaz halindeki atomlar veya "elementler" olarak kabul edilen daha da karmaşık kombinasyonlardan oluşur ve bu alt bölümde kombinasyonların çoğu oksijen, hidrojen gibi özel isimler almıştır.**(Sayfa 47)**azot, klor, vb. ve her yeni keşfedilen bileşim artık kendi adını alıyor; ikinci alt bölüm, brom gibi elementler veya su veya alkol gibi bileşimler olarak kabul edilip edilmediğine bakılmaksızın sıvı haldeki bileşimlerden oluşur; birinci alt bölüm, yine iyot, altın, kurşun, vb. gibi elementler veya tahta, taş, tebeşir vb. gibi bileşikler olarak kabul edilip edilmediğine bakılmaksızın tüm katılardan oluşur.

Fiziksel düzlem, öğrenciye, benzetme yoluyla diğer düzlemlerin ruh-madde alt bölümleri hakkında bir fikir edinebileceği bir model olarak hizmet edebilir. Bir Teozof bir düzlemden bahsettiğinde, ruh-maddenin var olduğu, tüm kombinasyonlarının belirli bir atom kümesinden türetildiği bir bölgeyi kastediyor; bu atomlar, sırayla, benzer organizasyonlara sahip birimlerdir, yaşamları, düzleme göre daha az veya daha fazla örtüyle örtülü LOGOS'un yaşamıdır ve biçimi, hemen üstündeki düzlemin katı veya en alt madde alt bölümünden oluşur. Dolayısıyla bir düzlem, doğadaki bir bölünme olduğu kadar metafizik bir fikirdir.

Şimdiye kadar ruhsal maddenin evriminin kendi fiziksel dünyamızdaki sonuçlarını inceledik.

sistemimizin ilk veya en alt düzleminin bölünmesi. Sayısız çağlar boyunca malzemelerin biçimlendirilmesi devam etti, ruh-maddenin evriminin akımı ve küremizin malzemelerinde şu anda sonucu görüyoruz. Ancak fiziksel düzlemin sakinlerini incelemeye başladığımızda, formun evrimine geliyoruz,**(Sayfa 48**) bu malzemelerden organizmaların inşa edilmesi.

Maddelerin evrimi yeterince ileri bir duruma ulaştığında, LOGOS'tan gelen ikinci büyük yaşam dalgası formun evrimine ivme kazandırdı ve O, düzenleyici güç haline geldi (Âtmâ-Buddhi olarak, eylemde bölünemez ve bu nedenle Monad olarak anılır).*Tüm formlar*Âtmâ-Buddhi'nin hayatı kontrol eden bir varlık olduğunu varsayalım.) - Evreninin, sayısız varlık ordusu, İnşaatçılar olarak adlandırılır -- (Bazıları yüce ruhsal Zekalardır, ancak isim, inşa eden Doğa ruhlarını bile kapsar. Konu, Bölüm'de ele alınmıştır XII) - Ruh-madde kombinasyonlarından formların inşasına katılmak. Her formda bulunan LOGOS'un yaşamı, onun merkezi, kontrol eden ve yönlendiren enerjisidir.

Daha yüksek düzlemlerdeki bu formların inşası burada ayrıntılı olarak rahatça incelenemez; tüm formların LOGOS'un zihninde Fikirler olarak var olduğunu ve bu ikinci yaşam dalgasında bunların Yapıcıları yönlendirmek için modeller olarak dışarı atıldığını söylemek yeterli olabilir. Üçüncü ve ikinci düzlemlerde erken ruh-madde kombinasyonları, ona birimler olarak hareket etmek üzere organize edilmiş şekilleri alma kolaylığı sağlamak ve bir organizmaya dönüştürüldüğünde kararlılığını kademeli olarak artırmak için tasarlanmıştır.

Bu süreç, üç temel krallık olarak adlandırılan üçüncü ve ikinci düzlemlerde devam etti, burada oluşan madde kombinasyonlarına genel olarak "temel öz" adı verildi ve bu öz, kümelenmeler yoluyla biçimlere dönüştürüldü, biçimler**(Sayfa 49)**bir süre dayanıp sonra parçalanarak. Dökülen yaşam veya Monad, bu krallıklar boyunca evrimleşti ve zamanı gelince fiziksel düzleme ulaştı, burada eterleri bir araya getirmeye ve onları yaşam akımlarının oynadığı ve daha yoğun malzemelerin inşa edildiği filmsi şekillerde tutmaya başladı ve ilk mineralleri oluşturdu. Bunlarda -kristalürji üzerine herhangi bir kitaba atıfta bulunarak görülebileceği gibi- formların inşa edildiği sayısal ve geometrik çizgiler güzel bir şekilde gösterilir ve bunlardan, çok fazla "kopyalanmış, kabinlenmiş ve sınırlandırılmış" olsa da, yaşamın tüm minerallerde çalıştığına dair bol miktarda kanıt toplanabilir. Metallerin maruz kaldığı yorgunluk, onların canlı şeyler olduğunun bir başka işaretidir, ancak burada, yaşamın bunlara dahil olduğu daha önce bahsedilen süreçleri bilerek, okült doktrinin onları böyle gördüğünü söylemek yeterlidir.

Birçok mineralde büyük bir form istikrarı elde edildiğinden, evrimleşen Monad bitki aleminde daha fazla form esnekliği geliştirdi ve bunu organizasyonun istikrarıyla birleştirdi. Bu özellikler hayvan dünyasında daha da dengeli bir ifade buldu ve fiziksel bedeni en istikrarsız denge bileşenlerinden oluşan, böylece büyük bir uyum yeteneği sağlayan ve yine de en çeşitli koşullar altında bile genel parçalanmaya direnen birleştirici bir merkezi kuvvet tarafından bir arada tutulan insanda denge zirvesine ulaştı.

İnsanın fiziksel bedeni iki ana bölümden oluşur:*yoğun*gövde, üç bileşenden oluşan**(Sayfa 50)**fiziksel düzlemin alt seviyeleri, katılar, sıvılar ve gazlar: ve*eterik çift*, mor-gri veya mavi-gri renkte, yoğun bedene nüfuz eden ve dört üst seviyeden alınan malzemelerden oluşan. Fiziksel bedenin genel işlevi, fiziksel dünyadan temaslar almak ve bunların raporlarını içeriye göndermek, bedende yaşayan bilinçli varlığın bilgiyi ayrıntılı olarak açıklayacağı malzemeler olarak hizmet etmektir. Eterik kısmı ayrıca, aracılığıyla

Güneş'ten yayılan yaşam akımları daha yoğun parçacıkların kullanımına uyarlanabilir.

Güneş, sistemimiz için elektriksel, manyetik ve hayati güçlerin büyük rezervuarıdır ve bu hayat veren enerji akımlarını bol miktarda dışarı akıtır. Bunlar tüm minerallerin, bitkilerin, hayvanların ve insanların eterik çiftleri tarafından alınır ve onlar tarafından her varlığın ihtiyaç duyduğu çeşitli yaşam enerjilerine dönüştürülür. (Böylece sahiplenildiğinde yaşam Prāna olarak adlandırılır ve her yaratığın yaşam nefesi olur. Prāna, bir varlık tarafından alınırken ve onun ayrılmış yaşamını desteklerken evrensel yaşam için bir isimdir.)

Eterik çiftler bunları çeker, uzmanlaşır ve fiziksel benzerlerine dağıtır. Güçlü sağlıkta, fiziksel bedenin kendi desteği için ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla yaşam enerjisinin dönüştürüldüğü ve fazlalığın ışınlanarak zayıflar tarafından alınıp kullanıldığı gözlemlenmiştir. Teknik olarak sağlık aurası olarak adlandırılan şey, eterik çiftin birkaç santim uzanan kısmıdır.**(Sayfa 51)**vücudun tüm yüzeyini kaplar ve kürenin yarıçapları gibi her yöne doğru dışarı doğru giden ışınsal çizgiler gösterir. Bu çizgiler canlılık sağlık noktasının altına düştüğünde düşer ve yenilenmiş bir canlılıkla ışınsal karakterlerini yeniden kazanırlar. Zayıfların iyileşmesi ve hastalıkların tedavisi için hipnozcu tarafından dökülen, eterik ikiz tarafından uzmanlaşmış bu yaşamsal enerjidir, ancak sıklıkla daha seyrek bir türde akımlar da karıştırır. Bu nedenle, işini aşırı uzatan hipnozcunun bitkinliğiyle gösterilen yaşamsal enerjinin tükenmesi.

İnsanın bedeni, bileşimi için fiziksel düzlemden alınan malzemelere göre dokusunda ince veya kaba olur. Maddenin her bir alt bölümü daha ince veya daha kaba malzemeler üretir; bir kasabın ve rafine bir öğrencinin bedenlerini karşılaştırın; her ikisinde de katılar vardır, ancak katılar çok farklı niteliklerdedir. Dahası, kaba bir bedenin rafine edilebileceğini, rafine bir bedenin kabalaştırılabileceğini biliyoruz. Beden sürekli değişmektedir; her parçacık bir candır ve yaşamlar gelip geçer. Kendileriyle uyumlu bir bedene çekilirler, kendileriyle uyumsuz olandan itilirler. Her şey ritmik titreşimlerde yaşar, hepsi uyumlu olanı arar ve uyumsuzluk tarafından itilirler.

Saf bir cisim, kaba parçacıkları iter, çünkü bunlar kendi titreşimleriyle uyumsuz hızlarda titreşirler; kaba bir cisim onları çeker, çünkü titreşimleri kendi titreşimleriyle uyumludur. Bu nedenle, cisim titreşim hızlarını değiştirirse, yeni ritme düşemeyen bileşenleri yavaş yavaş dışarı atar ve onların yerlerini dış doğadan uyumlu yeni bileşenleri çekerek doldurur.**(Sayfa 52)**Doğa, mümkün olan her şekilde titreşen malzemeler sunar ve her beden kendi seçici eylemini uygular.

İnsan bedenlerinin daha önceki inşasında bu seçici eylem biçim Monadından kaynaklanıyordu, ancak şimdi insan öz-bilinçli bir varlık olduğundan kendi inşasına başkanlık eder. Düşünceleriyle müziğinin temel notasını vurur ve fiziksel ve diğer bedenlerindeki sürekli değişimlerde en güçlü faktörler olan ritimleri kurar. Bilgisi arttıkça fiziksel bedenini saf gıdayla nasıl inşa edeceğini öğrenir ve böylece akordunu kolaylaştırır. Arınma aksiyomuna göre yaşamayı öğrenir: "Saf gıda, saf zihin ve Tanrı'nın sürekli anısı." Fiziksel planda yaşayan en yüce yaratık olarak, oradaki LOGOS'un vekilidir, güçleri yettiği ölçüde düzeninden, barışından ve iyi yönetiminden sorumludur; ve bu görevi bu üç gereklilik olmadan yerine getiremez.

Fiziksel beden, fiziksel planın tüm alt bölümlerinden alınan unsurlardan oluşmuştur ve

her türden izlenimi almaya ve yanıtlamaya uygundur. İlk temasları en basit ve en kaba türden olacaktır ve içindeki yaşam dışarıdan gelen uyarıya yanıt olarak heyecanlandıkça, moleküllerini tepkisel titreşimlere fırlattıkça, vücudun her yerinde dokunma duyusu, onunla temas eden bir şeyin tanınması gelişir. Uzmanlaşmış duyu organları olarak**(Sayfa 53)**özel türde titreşimler almak üzere geliştirildiğinde, bedenin fiziksel planda bilinçli bir varlık için gelecekteki bir araç olarak değeri artar. Ne kadar çok izlenime cevap verebilirse, o kadar faydalı olur; çünkü yalnızca cevaplayabildiği izlenimler bilince ulaşabilir.

Şimdi bile fiziksel doğada etrafımızda titreşen sayısız titreşim var ve fiziksel aracımızın onları alıp onlarla uyumlu bir şekilde titreştirememesi nedeniyle bunların bilgisinden mahrum bırakılıyoruz. Hayal bile edilemeyen güzellikler, enfes sesler, narin incelikler hapishanemizin duvarlarına dokunuyor ve dikkate alınmadan geçip gidiyor. Doğadaki her nabzı, eol harpının zefire verdiği heyecan gibi heyecanlandıracak mükemmel beden henüz gelişmedi.

Bedenin alabildiği titreşimleri, son derece karmaşık sinir sistemine ait olan fiziksel merkezlere iletir. Daha yoğun fiziksel bileşenlerin tüm titreşimlerine eşlik eden eterik titreşimler de benzer şekilde eterik çift tarafından alınır ve karşılık gelen merkezlerine dönüştürülür. Yoğun maddedeki titreşimlerin çoğu kimyasal ısıya ve diğer fiziksel enerji biçimlerine dönüşür; eterik, manyetik ve elektriksel eyleme yol açar ve ayrıca titreşimleri astral bedene iletir, buradan da, daha sonra göreceğimiz gibi, zihne ulaşırlar.

Böylece dış dünyayla ilgili bilgiler, bedende taht kuran bilinçli varlığa, bazen de adlandırıldığı gibi, bedenin Efendisi'ne ulaşır. Bilgi kanalları gelişip çalıştırıldıkça, bilinçli varlık**(Sayfa 54)**düşüncesine onlar tarafından sağlanan malzemelerle büyür, ancak insan henüz o kadar az gelişmiştir ki eterik ikiz bile, daha yoğun yoldaşından bağımsız olarak aldığı izlenimleri insana düzenli olarak iletmek veya bunları beynine kazımak için henüz yeterince uyumlu değildir. Bazen bunu başarmayı başarır ve sonra en düşük durugörü biçimine, fiziksel nesnelerin eterik ikizlerinin ve en düşük giysisi eterik bedenler olan şeylerin görülmesine sahibiz.

İnsan, göreceğimiz gibi, çeşitli araçlarda, fiziksel, astral ve zihinsel olarak ikamet eder ve yukarı doğru evrimleşirken, araçların en alt seviyesi olan yoğun fizikselin, bilincin ilk kontrol ettiği ve rasyonalize ettiği şey olduğunu bilmek ve hatırlamak önemlidir. Fiziksel beyin, uyanık yaşamda fiziksel planda bilincin aracıdır ve bilinç, onda -gelişmemiş insanda- diğer herhangi bir araçtan daha etkili bir şekilde çalışır. Potansiyelleri, daha incelikli araçlardan daha azdır, ancak gerçeklikleri daha büyüktür ve insan, kendisini başka bir yerde bulmadan önce fiziksel bedende "ben" olarak bilir. Ortalama bir insandan daha gelişmiş olsa bile, burada aşağıda yalnızca fiziksel organizmanın izin verdiği kadarını gösterebilir, çünkü bilinç fiziksel planda yalnızca fiziksel aracın taşıyabileceği kadarını tezahür ettirebilir.

Yoğun ve eterik bedenler, dünya yaşamı boyunca normalde ayrı değildir; normalde tek bir bedenin alt ve üst telleri olarak birlikte işlev görürler.**(Sayfa 55)**bir akor vurulduğunda enstrüman, ancak aynı zamanda ayrı ama koordineli aktiviteler de yürütürler. Zayıf sağlık veya sinirsel heyecan koşulları altında, eterik çift, yoğun eşinden büyük ölçüde anormal bir şekilde dışarı atılabilir; ikincisi, dışarı atılan eterik maddenin az veya çok miktarına göre çok donuk bir şekilde bilinçli veya büyülenmiş hale gelir. Anestezikler, eterik çiftin büyük bir bölümünü dışarı atar, böylece

bilinç yoğun bedeni etkileyemez veya ondan etkilenemez, iletişim köprüsü kopmuştur. Medyumlar olarak adlandırılan anormal şekilde organize olmuş kişilerde, eterik ve yoğun bedenlerin yerinden oynaması kolayca gerçekleşir ve eterik çift, dışarı atıldığında, büyük ölçüde "maddeleşmeler" için fiziksel temel sağlar.

Uykuda, bilinç uyanık yaşamda kullandığı fiziksel aracı terk ettiğinde, yoğun ve eterik bedenler bir arada kalır, ancak fiziksel rüya yaşamında bir dereceye kadar bağımsız olarak işlev görürler. Uyanık yaşam sırasında deneyimlenen izlenimler, bedenin otomatik eylemiyle yeniden üretilir ve hem fiziksel hem de eterik beyinler, sanki titreşimler birbirini iterek ve en grotesk kombinasyonlara neden olarak, kopuk parçalı resimlerle dolar. Dışarıdan gelen titreşimler de her ikisini de etkiler ve uyanık yaşam sırasında sıklıkla kurulan kombinasyonlar, kendi doğalarına benzer astral dünyadan gelen akımlar tarafından kolayca harekete geçirilir. Uyanık düşüncelerin saflığı veya kirliliği, rüyalarda ortaya çıkan resimleri büyük ölçüde yönetecektir,**(Sayfa 56)**kendiliğinden oluşmuş veya dışarıdan oluşturulmuş olsun.

Ölüm denilen şeyde, eterik ikiz, kaçan bilinç tarafından yoğun eşinden çekilir; dünya yaşamı boyunca aralarında var olan manyetik bağ kopar ve bilinç birkaç saat boyunca bu eterik giysinin içinde kalır. Bunda, bazen yakından bağlı olduğu kişilere, bulanık bir figür, çok donuk bilinçli ve konuşamayan bir hayalet gibi görünür. Ayrıca, bilinçli varlık onu terk ettikten sonra, yoğun eşinin gömüldüğü mezarın üzerinde yüzerken, zaman geçtikçe yavaşça parçalanırken de görülebilir.

Yeniden doğuş zamanı geldiğinde, eterik çift yoğun bedenden önce inşa edilir, ikincisi doğum öncesi gelişiminde tam olarak onu takip eder. Bu bedenlerin, bilinçli varlığın yaşamı boyunca yaşamak ve çalışmak zorunda kalacağı sınırlamaları izlediği söylenebilir, bu konu Karma üzerine IX. Bölümde daha ayrıntılı olarak açıklanacaktır.

BÖLÜM II
ASTRAL DÜZLEM

(Sayfa 57) Astral plan, evrenin fiziksel olana yakın bölgesidir, eğer böyle bir bağlantıda "sonraki" kelimesine izin verilebilirse. Oradaki yaşam fiziksel planda olduğundan daha aktiftir ve form daha plastiktir. O planın ruhsal maddesi, fiziksel dünyadaki herhangi bir ruhsal madde derecesinden daha canlı ve daha incedir. Çünkü, gördüğümüz gibi, en nadir fiziksel eterin bileşeni olan nihai fiziksel atom, küre duvarı için en kaba astral maddenin sayısız kümelenmesine sahiptir. Ancak "sonraki" kelimesi, evrenin planlarının eşmerkezli daireler olarak düzenlendiği, birinin bir sonrakinin başladığı yerde bittiği fikrini önerdiği için uygunsuzdur. Aksine, birbirlerinden mesafeyle değil, yapı farkıyla ayrılmış eşmerkezli, iç içe geçmiş kürelerdir.

Havanın suya nüfuz etmesi gibi, eterin en yoğun katıya nüfuz etmesi gibi, astral madde de tüm fiziksele nüfuz eder. Astral dünya üstümüzde, altımızda, her yanımızda, içimizdedir; içinde yaşar ve hareket ederiz, ancak elle tutulamaz, görünmez, duyulamaz, algılanamazdır, çünkü fiziksel bedenin hapishanesi bizi kapatır
(Sayfa 58)ondan uzakta, fiziksel parçacıklar astral madde tarafından titreşime sokulamayacak kadar kaba olduklarından.

Bu bölümde, astral planda yeryüzünden cennete giderken içinden geçen insan varlıklarını çevreleyen astral plandaki özel yaşam koşullarını ayrı bir değerlendirme için bir kenara bırakarak, planı genel yönleriyle inceleyeceğiz. (Devachan, mutlu veya aydınlık durum, cennet için kullanılan Teosofik isimdir. Kâmaloka, arzu yeri, astral planda ara yaşam koşullarına verilen isimdir.)

Astral planın ruh-maddesi, fiziksel planın ruh-maddesinde gördüğümüz gibi, yedi alt bölümde mevcuttur. Orada, burada olduğu gibi, astral katıları, sıvıları, gazları ve eterleri oluşturan sayısız kombinasyon vardır. Ancak oradaki çoğu maddi form, buradaki formlara kıyasla bir parlaklığa, bir yarı saydamlığa sahiptir ve bu da onlara astral veya yıldızlı sıfatının uygulanmasına neden olmuştur - genel olarak yanıltıcı olan, ancak kullanımla değiştirilemeyecek kadar sağlam bir şekilde yerleşmiş bir sıfat. Astral ruh-maddesinin alt bölümleri için belirli isimler olmadığından, karasal tanımları kullanabiliriz. Kavranması gereken ana fikir, astral nesnelerin astral maddenin kombinasyonları olduğu gibi, fiziksel nesnelerin de fiziksel maddenin kombinasyonları olduğu ve astral dünya manzarasının, büyük ölçüde fiziksel nesnelerin astral kopyalarından oluşması nedeniyle dünyaya çok benzediğidir.

Ancak bir tuhaflık, eğitimsiz gözlemciyi durdurur ve şaşırtır; kısmen astral nesnelerin yarı saydamlığından dolayı,**(Sayfa 59)**ve kısmen astral görüşün doğası nedeniyle - bilinç, dünyevi olana göre daha ince astral madde tarafından daha az engellendiğinden - her şey şeffaftır, arkası önü gibi, içi dışı gibi görünür. Bu nedenle, nesneler doğru bir şekilde görülmeden önce biraz deneyime ihtiyaç vardır ve astral görüşü geliştirmiş ancak kullanımında henüz fazla deneyim kazanmamış bir kişi, en altüst edici izlenimleri almaya ve en şaşırtıcı hatalara düşmeye eğilimlidir.

Astral dünyanın bir diğer çarpıcı ve ilk bakışta şaşırtıcı özelliği, formların ne kadar hızlı hareket ettiğidir.
– özellikle herhangi bir karasal matrise bağlı olmadıklarında – ana hatlarını değiştirirler.

Bir astral varlık tüm görünümünü en şaşırtıcı hızla değiştirecektir, çünkü astral madde her düşünce dürtüsü altında form alır, yaşam formu hızla yeniden şekillendirerek kendisine yeni bir ifade verir. Formun evriminin büyük yaşam dalgası astral düzlemden aşağı doğru geçerken ve o düzlemde üçüncü temel krallığı oluştururken, Monad etrafına astral madde kombinasyonları çizdi, bu kombinasyonlara - temel öz olarak adlandırılan - kendine özgü bir canlılık ve düşünce titreşimlerinin dürtüsüne yanıt verme ve anında şekil alma özelliği verdi.

Bu temel öz, astral planın her alt bölümünde yüzlerce çeşitte mevcuttur, sanki hava burada görünür hale gelmiş gibi - büyük bir ısı altında titreyen dalgalar halinde görülebileceği gibi - ve değişen sıcaklıklarla sürekli dalgalı bir hareket halindeydi.**(Sayfa 60)**sedef gibi renkler.

Bu engin temel öz atmosferi, düşünceler, duygular ve arzuların neden olduğu titreşimlere her zaman yanıt verir ve bunlardan herhangi birinin akışıyla kaynar sudaki kabarcıklar gibi kargaşaya sürüklenir. (CW Leadbeater, Astral Plane, s. 52). Formun süresi, doğuşunu borçlu olduğu dürtünün gücüne bağlıdır; ana hatlarının netliği düşüncenin kesinliğine bağlıdır ve rengi düşüncenin niteliğine -entelektüel, dindar, tutkulu- bağlıdır.

Gelişmemiş zihinler tarafından büyük ölçüde üretilen belirsiz, dağınık düşünceler, astral dünyaya geldiklerinde etraflarında gevşek temel öz bulutları toplarlar ve benzer doğadaki diğer bulutlara çekilerek oradan oraya sürüklenirler, manyetizmaları onları çeken kişilerin astral bedenlerine tutunurlar - iyi veya kötü - ve bir süre sonra dağılarak, tekrar temel öz atmosferinin genel bir parçasını oluştururlar. Ayrı bir varoluş sürdürürken, canlandırıcı yaşamlar olarak temel öz bedenleri ve düşünceleri olan canlı varlıklardır ve daha sonra yapay temel varlıklar veya düşünce formları olarak adlandırılırlar.

Net, kesin düşüncelerin her biri keskin ve temiz hatlara sahip kendi kesin şekillerine sahiptir ve sonsuz çeşitlilikte tasarımlar gösterir. Düşünce tarafından oluşturulan titreşimlerle şekillendirilirler, tıpkı fiziksel düzlemde ses tarafından oluşturulan titreşimlerle şekillendirilen figürler bulduğumuz gibi. "Ses figürleri", tüm doğa için "düşünce figürleri" için çok adil bir benzetme sunar.**(Sayfa 61)**sonsuz çeşitliliğiyle, ilkeler konusunda çok muhafazakârdır ve kendi alanlarındaki her düzlemde aynı çalışma yöntemlerini yeniden üretir.

Bu açıkça tanımlanmış yapay elementaller, bulutlu kardeşlerinden çok daha uzun ve çok daha aktif bir ömre sahiptir ve kendilerine çekildikleri kişilerin astral bedenleri (ve onlar aracılığıyla zihinleri) üzerinde çok daha güçlü bir etki uygularlar. İçlerinde kendi titreşimlerine benzer titreşimler oluştururlar ve böylece düşünceler dünyevi bir ifade olmadan zihinden zihne yayılır. Dahası: Düşünür tarafından ulaşmak istediği herhangi bir kişiye yönlendirilebilirler, güçleri iradesinin gücüne ve zihinsel gücünün yoğunluğuna bağlıdır.

Ortalama insanlar arasında, duygu veya arzuyla yaratılan yapay elementaller, düşünceyle yaratılanlardan daha güçlü ve daha belirgindir. Bu nedenle, bir öfke patlaması, çok kesin bir şekilde ana hatları çizilmiş ve güçlü bir kırmızı parıltıya neden olur ve sürdürülen öfke, kırmızı renkte ve sivri, dikenli veya başka şekilde yaralamaya uygun tehlikeli bir elemental yaratır. Sevgi, niteliğine göre, renk ve tasarım olarak az veya çok güzel formlar oluşturacaktır, kızılın tüm tonlarından, en zarif ve yumuşak gül tonlarına kadar, gün batımının veya şafağın en soluk kızarıklığı gibi, şefkatle güçlü koruyucu şekillerden oluşan bulutlar. Birçok Annenin

Sevgi dolu dualar, oğlunun etrafında melek formları halinde dolaşıyor ve kendi düşüncelerinin kendisine çektiği kötü etkileri ondan uzaklaştırıyor.

Bu yapay elementlerin karakteristik özelliği şudur:**(Sayfa 62)**irade tarafından belirli bir kişiye yönlendirildiklerinde, yaratıcılarının iradesini yerine getirme dürtüsüyle canlandırılırlar. Koruyucu bir elemental, kötülüğü savuşturmak veya iyiliği çekmek için herhangi bir fırsat arayarak nesnesinin etrafında dolanacaktır - bilinçli olarak değil, kör bir dürtüyle, orada en az direnç çizgisini bulduğu için.

Bu yüzden, kötü niyetli bir düşünce tarafından canlandırılmış bir elemental de kurbanının etrafında dolaşıp ona zarar verme fırsatı arayacaktır. Fakat ne biri ne de diğeri, nesnenin astral bedeninde kendilerine ait bir şey, titreşimlerine uygun şekilde cevap verebilecek ve böylece kendilerini bağlamalarını sağlayacak bir şey olmadığı sürece herhangi bir izlenim bırakamazlar. Eğer onda kendilerine ait maddeden hiçbir şey yoksa, o zaman doğalarının bir yasası gereği ona giderken izledikleri yol boyunca ondan geri sekerek -bıraktıkları manyetik iz- ve yaratıcılarına projeksiyonlarınınkine orantılı bir güçle koşarlar. Bu yüzden, kendisine fırlatılan nesneyi vuramayan ölümcül bir nefret düşüncesinin göndericisini öldürdüğü, buna karşılık değersizlere gönderilen iyi düşüncelerin onları dışarı atan kişiye nimetler olarak geri döndüğü bilinmektedir.

Astral dünya hakkında çok az bir anlayış, doğru düşünceye en güçlü uyarıcı olarak etki edecek ve bu astral aleme saldığımız düşünceler, hisler ve arzularla ilgili sorumluluk duygusunu ağırlaştıracaktır. Yırtıcı, parçalayan ve yiyip bitiren yırtıcı hayvanlar, insanların sahip olduğu düşüncelerden çok fazladır.**(Sayfa 63)**astral düzlem. Fakat cehaletten dolayı hata yapıyorlar, ne yaptıklarını bilmiyorlar. Teosofik öğretinin amaçlarından biri, kısmen görünmeyen dünyanın perdesini kaldırarak, insanlara davranış için daha sağlam bir temel, etkileri yalnızca dünyevi dünyada görülen nedenlerin daha rasyonel bir takdirini sağlamaktır.

Birkaç doktrini, düşünce formlarının veya yapay elementlerin yaratılması ve yönetilmesinden daha etik açıdan önemlidir, çünkü insan onun aracılığıyla zihninin yalnızca kendisini ilgilendirmediğini, düşüncelerinin yalnızca kendisini etkilemediğini, ancak sürekli olarak melekleri ve şeytanları insanların dünyasına gönderdiğini, bunların yaratımından sorumlu olduğunu ve etkilerinden sorumlu tutulduğunu öğrenir. Öyleyse insanlar yasayı bilsinler ve düşüncelerini ona göre yönlendirsinler.

Yapay elementalleri ayrı ayrı ele almak yerine, onları toplu olarak ele alırsak, ulusal ve ırksal duygular üretmede ve böylece zihni önyargılı ve peşin hükümlü hale getirmede sahip oldukları muazzam etkiyi fark etmek kolaydır. Hepimiz belirli fikirleri somutlaştıran elementallerle dolu bir atmosferle çevrili olarak büyüdük; ulusal önyargılar, tüm sorulara ulusal bakış açıları, ulusal duygu ve düşünce tipleri, bunların hepsi doğumumuzdan itibaren, evet, ve öncesinde üzerimizde oynar. Her şeyi bu atmosfer aracılığıyla görürüz, her düşünce az çok onun tarafından kırılır ve kendi astral bedenlerimiz onunla uyumlu bir şekilde titreşir.

Bu nedenle aynı fikir bir Hindu'ya, bir İngiliz'e, bir İspanyol'a ve bir Rus'a oldukça farklı görünecektir; bazı kavramları anlamak kolaydır.**(Sayfa 64)**biri diğerine neredeyse imkansız olacak, birine içgüdüsel olarak çekici gelen gelenekler diğerine içgüdüsel olarak iğrenç gelecek. Hepimiz ulusal atmosferimizin egemenliği altındayız,*yani*, bizi hemen çevreleyen astral dünyanın o kısmı tarafından.

Başkalarının düşünceleri, aynı kalıba dökülmüş olarak, üzerimizde oynar ve bizden senkron titreşimler çıkarır; çevremizle uyum içinde olduğumuz noktaları yoğunlaştırır ve farklılıkları düzleştirir ve astral beden aracılığıyla üzerimizdeki bu durmaksızın etki, bize ulusal yarı izi kazır ve zihinsel enerjiler için kolayca aktıkları kanalları izler. Uyurken ve uyanıkken, bu akımlar üzerimizde oynar ve bizim onların eylemlerinin tamamen farkında olmamamız, onları daha da etkili hale getirir. Çoğu insan doğası gereği inisiyatiften ziyade alıcı olduğundan, kendilerine ulaşan düşüncelerin neredeyse otomatik yeniden üreticileri gibi davranırlar ve böylece ulusal atmosfer sürekli olarak yoğunlaşır.

Bir kişi astral etkilere karşı hassas olmaya başladığında, bazen kendisini aniden, üzerinde felç edici bir güçle bile baskın gelen, açıklanamayan ve mantıksız görünen bir korku tarafından alt edilmiş veya saldırıya uğramış olarak bulur. Buna karşı ne kadar mücadele ederse etsin, yine de hisseder ve belki de bundan nefret eder. Muhtemelen bu korkuyu bir dereceye kadar deneyimlememiş olan çok az kişi vardır, görünmez bir şeyin huzursuz edici korkusu, bir varlığın hissi, "yalnız olmamak" hissi. Bu kısmen, çeşitli sebeplerden dolayı doğal elemental dünyayı insana karşı canlandıran belirli bir düşmanlıktan kaynaklanır.**(Sayfa 65)** insanlık tarafından fiziksel planda tasarlanmış ve astral planda tepki gösteren yıkıcı güçler değil, aynı zamanda insan zihinleri tarafından yetiştirilen, dost olmayan türden pek çok yapay elementalin varlığından da büyük ölçüde kaynaklanmaktadır.

Nefret, kıskançlık, intikam, acı, şüphe, hoşnutsuzluk düşünceleri milyonlarca kişi tarafından astral düzlemi doldurarak tüm yaşamları bu duygulardan oluşan yapay elementallerle doluyor. Ayrıca cahil kişiler tarafından yolları ve görünüşleri yabancı ve alışılmadık olan herkese karşı ne kadar da belirsiz bir güvensizlik ve şüphe dökülüyor. Tüm yabancılara karşı kör güvensizlik, suratsız aşağılama, hatta birçok bölgede başka bir ülkenin sakinlerine kadar uzanan - bunlar da astral dünyaya kötü etkiler katıyor. Aramızda bunlardan çok fazla olduğu için, astral düzlemde körü körüne düşman bir ordu yaratıyoruz ve bu, algılanan ancak anlaşılmayan düşmanca titreşimler tarafından oluşturulan bir korku hissiyle kendi astral bedenlerimizde yanıtlanıyor.

Yapay elementaller sınıfının dışında, astral dünya yoğun bir şekilde nüfuslanmıştır, hatta şu anda yaptığımız gibi, ölümle fiziksel bedenlerini kaybeden tüm insan varlıklarını bile dışarıda bırakmaktadır. Beş ana sınıfa ayrılmış büyük doğal elementaller veya doğa ruhları orduları vardır - eter, ateş, hava, su ve toprak elementalleri; son dört grup, ortaçağ okültizminde Semenderler, Silfler, Undinler ve Gnomlar olarak adlandırılmıştır (söylemeye gerek yok, yediyi tamamlayan iki sınıf daha var, burada bizi ilgilendirmiyorlar, çünkü**(Sayfa 66)**(henüz ortaya çıkmadı).

Bunlar gerçek elementsel varlıklar veya elementlerin yaratıklarıdır, toprak, su, hava, ateş ve eter ve bunlar kendi elementleriyle bağlantılı faaliyetlerin yürütülmesiyle ayrı ayrı ilgilenirler; bu çeşitli alanlardaki ilahi enerjilerin çalıştığı kanallardır, her birindeki yasanın yaşayan ifadeleridir. Her bölümün başında büyük bir Varlık, kudretli ordunun kaptanı vardır (Hindular tarafından Deva veya Tanrı olarak adlandırılır. Öğrenci, tezahür eden elementlerin beş Tanrısının Sanskritçe isimlerini bilmek isteyebilir; Indra, Akʙsha'nın veya uzay eteri efendisi; Agni, ateş efendisi; Pavana, hava efendisi, Varuna, su efendisi; Kshiti, toprak efendisi). Kontrolü altındaki elementsel varlıklar sınıfı tarafından yönetilen ve enerji verilen tüm doğa bölümünün yönlendirici ve yol gösterici zekası.

Böylece ateş-Tanrı Agni, evrenin tüm düzlemlerinde ateşin tezahürüyle ilgilenen büyük bir ruhsal varlıktır ve yönetimini ateş-elementaller ordusu aracılığıyla yürütür. Bunların doğasını anlayarak veya kontrol yöntemlerini bilerek, sözde büyülü becerilerin mucizeleri

çalışılmış, bunlar zaman zaman kamu basınında kayıt altına alınmış, ister açıkça büyülü sanatların sonuçları olsun, ister "ruhların" yardımıyla yapılmış olsun - merhum Bay Home'un durumunda olduğu gibi, parmaklarıyla kızgın bir ateşten kaygısızca bir kömür parçası alıp elinde zarar görmeden tutabilirdi. Levitasyon (ağır bir cismin görünür bir destek olmadan havada asılı kalması) ve su üzerinde yürüme, yardımla yapılmıştır**(Sayfa 67)**sırasıyla hava ve su elementallerinden oluşur, ancak daha sık olarak başka bir yöntem kullanılır.

Elementler insan vücuduna girdikçe, kişinin doğasına göre biri veya diğeri baskın olmak üzere, her insan bu elementallerle ilişki kurar, ona en dost olanlar, elementi kendisinde baskın olanlardır. Bu gerçeğin etkileri sıklıkla belirtilir ve halk arasında "şansa" atfedilir. Bir kişi bitki yetiştirmede, ateş yakmada, yeraltı suyu bulmada vb. "şanslı bir ele" sahiptir. Doğa bizi gizli güçleriyle sürekli sarsıyor, ancak ipuçlarını almakta yavaş davranıyoruz. Gelenek bazen bir gerçeği bir atasözünde veya masalda saklar, ancak biz tüm bu "batıl inançların" ötesine geçtik.

Astral planda ayrıca, mineral, bitki, hayvan ve insan krallıklarındaki formların inşasıyla ilgilenen doğa ruhları -daha az doğru bir şekilde elementaller olarak adlandırılır- da buluruz. Mineralleri inşa eden, bitkilerdeki yaşamsal enerjileri yönlendiren ve molekül molekül hayvan krallığının bedenlerini oluşturan doğa ruhları vardır; minerallerin, bitkilerin ve hayvanların astral bedenlerinin yanı sıra fiziksel olanların da yapımıyla ilgilenirler.

Bunlar efsanelerin perileri ve elfleridir, her milletin halk hikayelerinde çok büyük bir rol oynayan "küçük insanlar", bilimin soğukkanlılıkla kreşe gönderdiği, ancak daha sonraki bir günün daha bilge bilim adamları tarafından kendi doğal düzen derecelerinde yerlerine konacak olan, doğanın sevimli sorumsuz çocuklarıdır. Şu anda yalnızca şairler ve okültistler, şairler dehalarının sezgisiyle, okültistler eğitilmiş iç duyularının vizyonuyla onlara inanıyor. Kalabalık her ikisine de gülüyor, en çok da okültistlere; ancak önemli değil - bilgelik haklı çıkarılacak**(Sayfa 68)**çocuklarının.

Mineral, bitki ve hayvan krallıklarındaki formların eterik ikizlerindeki yaşam akımlarının oyunu, atomik ve moleküler bileşenlerinin yapısında yer alan astral maddeyi gizli bir şekilde uyandırdı. Minerallerde çok sınırlı bir şekilde heyecan yaratmaya başladı ve form Monad'ı, düzenleyici gücünü kullanarak astral dünyadan malzemeler çekti ve bunlar doğa ruhları tarafından gevşek bir şekilde oluşturulmuş bir kütleye, mineral astral bedene inşa edildi.

Bitkisel alemde astral bedenler biraz daha organize olmuştur ve "hissetme" özel karakteristikleri ortaya çıkmaya başlar. Astral bedenin artan aktivitesinin sonuçları olarak çoğu bitkide donuk ve dağınık esenlik ve rahatsızlık hisleri gözlemlenebilir. Havadan, yağmurdan ve güneş ışığından belli belirsiz zevk alırlar ve onları el yordamıyla ararlar, zararlı koşullardan ise kaçınırlar. Bazıları ışığı, bazıları karanlığı arar; uyaranlara cevap verirler ve kendilerini dış koşullara adapte ederler, bazıları açıkça bir dokunma hissi gösterir. Hayvanlar aleminde astral beden daha gelişmiştir, o alemin daha yüksek üyelerinde fiziksel bedenin ölümünden sonra bir süre tutarlı kalabilecek ve astral planda bağımsız bir varoluş sürdürebilecek kadar belirgin bir organizasyona ulaşır.**(Sayfa 69)**

Hayvan ve insan astral bedenlerinin inşasıyla ilgilenen doğa ruhlarına,

Arzu elementallerinin (Kâmadevalar, bunlara "arzu tanrıları" denir) özel adı, her türlü arzuyla güçlü bir şekilde canlandırıldıkları ve sürekli olarak hayvanların ve insanların astral bedenlerine dönüştükleri içindir.

Ayrıca, kendi bedenlerinin oluştuğuna benzer elemental öz çeşitlerini kullanarak hayvanların astral bedenlerini inşa ederler, bu bedenler böylece iç içe geçmiş parçalar olarak duyum merkezlerini ve çeşitli tutkulu aktiviteleri edinirler. Bu merkezler, yoğun fiziksel organlar tarafından alınan ve eterik fiziksel organlar tarafından astral bedene iletilen dürtüler tarafından işlev görmeye teşvik edilir.

Astral merkeze ulaşılana kadar hayvan haz veya acı hissetmez. Bir taşa vurulabilir, ancak acı hissetmez; yoğun ve eterik fiziksel molekülleri vardır, ancak astral bedeni düzensizdir; hayvan bir darbeden acı hisseder, çünkü astral duyum merkezlerine sahiptir ve arzu elementleri kendi doğalarını ona örmüştür.

Bu elementallerin insan astral bedeniyle olan çalışmalarına yeni bir bakış açısı eklendikçe, bu daha karmaşık astral formu incelemeden önce astral planın sakinleri hakkındaki araştırmamızı bitireceğiz.

Arzu bedenleri (Квmarыpa, astral beden için kullanılan teknik isimdir, Квma, arzu ve rыpa, form kelimelerinden türemiştir) veya hayvanların astral bedenleri, daha önce de belirtildiği gibi, yol göstermek için bulunurlar.**(Sayfa 70)** ölümden sonra astral düzlemde bağımsız ama geçici bir varoluş fiziksel karşılıklarını yok etti. "Medeni" ülkelerde bu hayvan astral bedenleri yukarıda bahsedilen genel düşmanlık hissine çok şey katıyor, çünkü hayvanların mezbahalarda ve spor yoluyla organize bir şekilde katledilmesi her yıl milyonlarcasını dehşet, dehşet ve insanlardan ürkme dolu astral dünyaya gönderiyor.

Nispeten az sayıdaki yaratık, huzur ve sessizlik içinde ölmelerine izin verilenler, katledilenlerin uçsuz bucaksız orduları arasında kaybolur ve bunların oluşturduğu akımlardan, astral dünyadan insan ve hayvan ırkları üzerine onları daha da uzaklaştıran ve bir tarafta "içgüdüsel" güvensizlik ve korku, diğer tarafta ise zulüm yapma arzusu yaratan etkiler yağar.

Bu duygular son yıllarda, viviseksiyon adı verilen bilimsel işkencenin soğukkanlıca tasarlanmış yöntemleri tarafından çok daha yoğunlaştırıldı; bu yöntemlerin dile getirilmeyen barbarlıkları, suçlular üzerindeki tepkileriyle astral dünyaya yeni dehşetler getirdi (bkz. Bölüm III, “Квmaloka”) ve insan ile “fakir akrabaları” arasındaki uçurumu derinleştirdi.

Astral dünyanın normal nüfusu diyebileceğimiz kişilerden ayrı olarak, işleriyle oraya götürülen ve tamamen bahsetmeden geçemeyeceğimiz geçici gezginler de vardır. Bunlardan bazıları kendi dünyevi dünyamızdan gelirken, diğerleri daha yüksek bölgelerden gelen ziyaretçilerdir.

Bunlardan birçoğu çeşitli derecelerde İnisiyelerdir,**(Sayfa 71)**Bazıları Büyük Beyaz Locaya mensuptur – Himвlayan veya Tibet Kardeşliği, sıklıkla böyle adlandırılır (Teozofik Cemiyeti kuruluşunu bu Locanın bazı üyelerine borçludur) – diğerleri ise farklı okült locaların üyeleridir

Dünya çapında, beyazdan gri tonlarına ve siyaha kadar değişen. (Bencil olmayan ve İlahi İrade'yi yerine getirmeye tamamen adanmış olan veya bu erdemleri elde etmeyi amaçlayan okültistlere "beyaz" denir. Bencil olan ve evrendeki İlahi amaca karşı çalışanlara "siyah" denir. Genişleyen özverilik, sevgi ve bağlılık bir sınıfın işaretleridir: daralan bencillik, nefret ve sert kibir diğerinin işaretleridir. Bunlar arasında, güdüleri karışık olan ve henüz Tek Ben'e veya ayrılmış benliklere doğru evrimleşmeleri gerektiğini fark etmemiş olan sınıflar vardır; bunlara ben gri adını verdim. Üyeleri yavaş yavaş açıkça belirlenmiş hedefleri olan iki büyük gruptan birine sürüklenir veya kasıtlı olarak katılırlar).

Bunların hepsi fiziksel bedenlerde yaşayan, istedikleri zaman fiziksel kılıfı terk etmeyi ve astral bedende tam bilinçle işlev görmeyi öğrenmiş adamlardır. Her seviyede bilgi ve erdeme, iyi ve kötü, güçlü ve zayıf, nazik ve vahşidirler. Ayrıca, astral aracı kullanmayı öğrenen ve ilerlemek istedikleri yola göre iyilikseverlik veya kötülük işlerinde çalışan, henüz inisiye olmamış birçok genç aday da vardır.

Bunlardan sonra, çeşitli gelişim derecelerine sahip medyumlar var, bazıları oldukça uyanık, diğerleri hayalperest ve kafası karışık, fiziksel olarak hareket ederken etrafta dolaşıyorlar.**(Sayfa 72)**bedenler uykudadır veya büyülenmiştir. Dış çevrelerinin farkında olmayan, kendi düşüncelerine sarılı, sanki astral kabuklarının içine çekilmiş gibi, milyonlarca sürüklenen astral beden, bilinçli varlıklar tarafından mesken tutulmaktadır ve fiziksel çerçeveleri uykuya gömülmüştür.

Şimdi göreceğimiz gibi, astral araçtaki bilinç, beden uykuya daldığında kaçar ve astral plana geçer; fakat astral beden fiziksel bedenden bağımsız olarak işlev görecek kadar gelişene kadar çevresinin bilincinde olmaz.

Bu düzlemde ara sıra ölümden geçmiş ve Üstadının yönetimi altında neredeyse anında bir reenkarnasyon bekleyen bir mürit (A Chelâ, bir Adept'in kabul edilmiş öğrencisi) görülür. Elbette tam bilincin tadını çıkarıyordur ve uykuda bedenlerinden kaymış diğer müritler gibi çalışmaktadır. Belirli bir aşama (bkz. Bölüm XI, “İnsanın Yükselişi”) – bir mürit ölümden sonra çok kısa bir süre reenkarne olabilir ve bu koşullar altında astral düzlemde yeniden doğuş için uygun bir fırsat beklemek zorundadır.

Astral düzlemden geçenler, reenkarnasyona giden yolda olan insanlardır; onlardan daha sonra tekrar bahsedilecektir (Bkz. Bölüm VII, “Reenkarnasyon”.) ve astral dünyanın genel yaşamıyla hiçbir şekilde ilgilenmezler. Ancak, geçmişteki tutkulu ve duyusal faaliyetlerinden dolayı onlarla yakınlık kuran arzu-elementalleri, onların etrafında toplanır,**(Sayfa 73)**Gelecek dünya yaşamı için yeni astral bedenin inşasına yardımcı olmak.

Şimdi bu dünyada varoluş dönemi boyunca insan astral bedeninin değerlendirilmesine dönmeli ve onun doğasını ve yapısını ve astral alemle ilişkilerini incelemeliyiz. (a) gelişmemiş bir insanın, (b) ortalama bir insanın ve (c) ruhsal olarak gelişmiş bir insanın astral bedenini ele alacağız.

(a) Gelişmemiş bir insanın astral bedeni, astral madde ve element özleri içeren, bulanık, gevşek bir şekilde organize edilmiş, belirsiz bir şekilde ana hatları çizilmiş bir astral ruh-madde kütlesidir.

astral planın alt bölümleri, ancak alttan gelen maddelerin baskınlığı ile, böylece yoğun ve dokusu kaba, tutkular ve iştahlarla bağlantılı tüm uyaranlara yanıt vermeye uygundur. Titreşim oranlarının neden olduğu renkler donuk, bulanık ve koyudur - kahverengi, donuk kırmızılar, kirli yeşiller, baskın tonlardır. Bu astral bedende ışık oyunu veya hızla değişen renk parıltıları yoktur, ancak çeşitli tutkular kendilerini ağır dalgalanmalar olarak veya şiddetli olduğunda parlamalar olarak gösterir; böylece cinsel tutku çamurlu kızıl bir dalga, öfke ise korkunç kırmızı bir parıltı gönderecektir.

Astral beden fiziksel bedenden daha büyüktür, ele aldığımız durumda her yöne doğru on ila on iki inç uzanır. Duyu organlarının merkezleri kesin olarak işaretlenmiştir ve dışarıdan çalışıldığında aktiftir; ancak durgunlukta yaşam akımları durgundur ve ne fiziksel ne de zihinsel dünyalardan uyarılmayan astral beden uykulu ve kayıtsızdır. (öğrenci burada**(Sayfa 74)**(tʙmasic guna, doğada karanlık veya hareketsizlik niteliği.)

Gelişmemiş durumun sürekli bir özelliği, faaliyetin dışarıdan değil, içsel bilinçten harekete geçirilmesidir. Hareket ettirilecek bir taş itilmelidir; bir bitki ışık ve nemin çekiciliği altında hareket eder; bir hayvan açlıkla harekete geçtiğinde harekete geçer: zayıf gelişmiş bir insanın da benzer şekillerde harekete geçirilmesi gerekir. Zihin kısmen büyüyene kadar harekete geçmeye başlamaz. Daha yüksek faaliyetlerin merkezleri (Yedi Çakra veya tekerlek, faaliyetteyken yaşayan ateşin tekerlekleri gibi sundukları dönen görünümden dolayı bu şekilde adlandırılırlar.) astral duyuların bağımsız işleyişiyle ilgili olarak neredeyse görünmezdir. Bu aşamadaki bir insan, evrimi için doğayı uyandırmak ve onu faaliyete geçirmek için her türden şiddetli duyumlara ihtiyaç duyar. Dış dünyadan gelen hem haz hem de acı gibi ağır darbeler, uyandırmak ve harekete geçirmek için istenir.

Duygular ne kadar çok ve şiddetli olursa, o kadar çok hissetmesi sağlanabilir, bu da büyümesi için o kadar iyidir. Bu aşamada nitelik pek önemli değildir, nicelik ve canlılık temel gerekliliklerdir. Bu adamın ahlakının başlangıcı tutkularında olacaktır; karısı, çocuğu veya arkadaşıyla ilişkilerinde hafif bir bencillik dürtüsü, astral bedeninin daha ince maddesinde titreşimler yaratarak ve ona uygun türden daha temel bir öz çekerek yukarı doğru ilk adım olacaktır. Astral beden sürekli olarak**(Sayfa 75**) tutkuların, iştahların, arzuların ve duyguların bu oyunu altında malzemelerini değiştiriyor.

Tüm iyi olanlar vücudun daha ince kısımlarını güçlendirir, daha kaba bileşenlerin bazılarını silkeler, içine daha ince malzemeleri çeker ve etrafına yenileme sürecinde yardımcı olan iyicil türden elementalleri çeker. Tüm kötü olanlar ise taban tabana zıt etkilere sahiptir, daha kaba olanları güçlendirir, daha ince olanları dışarı atar, daha öncekilerden daha fazlasını içeri çeker ve bozulma sürecinde yardımcı olan elementalleri çeker.

Ele aldığımız durumda insanın ahlaki ve entelektüel güçleri o kadar embriyoniktir ki astral bedeninin inşası ve değişiminin çoğunun kendisi tarafından değil, kendisi için yapıldığı söylenebilir. Bu, kendi iradesinden çok dışsal koşullarına bağlıdır, çünkü az önce söylendiği gibi, bir insanın içeriden ve zihinden çok dışarıdan ve bedenin içinden hareket ettirilmesi, düşük bir gelişim aşamasının karakteristiğidir. Bir insan arzuyla hareket ettirilmek yerine iradeyle, kendi enerjisiyle, kendi kendine karar vererek hareket etmeye başladığında, bu önemli bir ilerlemenin işaretidir.*yani*., dışarıdan gelen bir çekim veya itmeye tepki olarak.

Uykuda, bilinci saran astral beden, fiziksel araçtan dışarı kayar ve yoğun ve eterik bedenleri uykuya bırakır. Ancak bu aşamada, bilinç astral bedende uyanık değildir, fiziksel çerçevedeyken onu teşvik eden güçlü temaslardan yoksundur ve astral bedeni etkileyen tek şeyler, eterik ve yoğun beyinlere yansıyan ve hayvansal zevkler rüyaları uyandıran titreşimler oluşturabilen daha kaba türden elementaller olabilir. Astral beden, güçlü çekimi tarafından tutularak fizikselin hemen üzerinde yüzer ve ondan çok uzaklaşamaz.**(Sayfa 76)**

(b) Ortalama ahlaki ve entelektüel insanda astral beden, az önce anlatılandan muazzam bir ilerleme gösterir. Boyut olarak daha büyüktür, malzemeleri kalite olarak daha dengelidir, daha nadir türlerin varlığı bütüne belirli bir ışık kalitesi verirken, daha yüksek duyguların ifadesi içinden güzel renk dalgaları gönderir. Ana hatları, önceki durumda olduğu gibi belirsiz ve değişken olmak yerine açık ve kesindir ve sahibinin benzerliğini alır. Açıkça, iyi kesin bir organizasyon ve istikrarla, fiziksel olandan ayrı olarak işlev görmeye hazır ve kendini koruyabilen bir bedenle, içsel insan için bir araç haline geliyor. Büyük bir esnekliği korurken, yine de ana hatlarını değiştirmesine neden olabilecek herhangi bir baskı kaldırıldığında sürekli olarak geri döndüğü normal bir forma sahiptir.

Etkinliği süreklidir ve bu nedenle sonsuz çeşitlilikte değişen renkler göstererek sürekli titreşim halindedir; ayrıca henüz işlev görmeseler de "tekerlekler" açıkça görülebilir (Burada öğrenci, doğadaki etkinlik niteliği olan rʙjasic guna'nın baskınlığını fark edecektir.) Fiziksel beden aracılığıyla kendisine gelen tüm temaslara hızla yanıt verir ve içindeki bilinçli varlık, hafıza ve hayal gücü tarafından üzerine yağdırılan etkilerle harekete geçirilir ve harekete geçmesine neden olur.**(Sayfa 77)**Sadece beden tarafından hareket ettirilmek yerine, onu harekete geçiren kişi olmak.

Arındırılması, önceki durumda olduğu gibi aynı doğrultuda ilerler - onlara karşıt titreşimler oluşturarak ve yerlerine daha ince malzemeler çekerek daha düşük bileşenlerin atılması. Ancak şimdi insanın artan ahlaki entelektüel gelişimi, inşayı neredeyse tamamen kendi kontrolü altına alır, çünkü artık dış doğadan gelen uyaranlarla oradan oraya sürüklenmez, ancak iyi düşündüğü şekilde akıl yürütür, yargılar ve direnir veya boyun eğer. İyi yönlendirilmiş düşüncenin uygulanmasıyla astral bedeni hızla etkileyebilir ve dolayısıyla gelişimi hızla ilerleyebilir. Ayrıca, *işleyiş biçimi*Etkiyi yaratmak için, bir insanın görebilmesi için ışık yasalarını anlaması gerekmediği gibi.

Uykuda, bu iyi gelişmiş astral beden, her zamanki gibi, fiziksel kılıfından kayar, ancak hiçbir şekilde önceki durumda olduğu gibi, onun tarafından esir alınmaz. Astral dünyada dolaşır, astral akımlar tarafından oradan oraya sürüklenir, içindeki bilinç ise henüz hareketlerini yönlendirememiş, uyanıktır, kendi zihinsel imgelerinin ve zihinsel faaliyetlerinin keyfini çıkarır ve ayrıca astral kılıfı aracılığıyla izlenimler alabilir ve bunları zihinsel resimlere dönüştürebilir. Bu şekilde, bir insan bedenin dışındayken bilgi edinebilir ve daha sonra bunu canlı bir rüya veya vizyon olarak veya bu bağlantı olmadan beynine kazıyabilir**(Sayfa 78)**hafızaya, beyin-bilince sızabilir.

(c) Ruhsal olarak gelişmiş bir insanın astral bedeni, astral maddenin her alt bölümünün en ince parçacıklarından oluşur, daha yüksek türler miktar olarak büyük ölçüde baskındır. Bu nedenle, parlaklık ve renk açısından güzel bir nesnedir, dünyada bilinmeyen tonlar, arınmış zihnin içine attığı dürtüler altında kendilerini gösterir. Ateş tekerleklerinin artık isimlerini hak ettiği görülüyor ve dönen hareketleri daha yüksek duyuların aktivitesini ifade ediyor. Böyle bir beden, kelimelerin tam anlamıyla, bir

Bilinç, evrim süreci içerisinde her organında canlandırılarak sahibinin tam kontrolü altına alınmıştır.

İçinde fiziksel bedeni terk ettiğinde bilinçte hiçbir kopukluk olmaz; sadece daha ağır giysisini çıkarır ve kendini onun ağırlığından kurtulmuş halde bulur. Astral kürenin içinde her yere muazzam bir hızla hareket edebilir ve artık dar dünyevi koşullarla sınırlı değildir. Vücudu iradesine cevap verir, düşüncelerini yansıtır ve itaat eder. İnsanlığa hizmet etme fırsatları böylece muazzam bir şekilde artar ve güçleri erdemi ve iyiliği tarafından yönlendirilir. Astral bedeninde kaba parçacıkların yokluğu, onu daha düşük arzu nesnelerinin dürtülerine cevap veremez hale getirir ve onlar çekimlerinin ötesinde olarak ondan uzaklaşırlar. Tüm vücut yalnızca daha yüksek duygulara cevap olarak titreşir, sevgisi bağlılığa dönüşmüştür, enerjisi sabırla dizginlenmiştir.

Nazik,**(Sayfa 79)**sakin, dingin, güç dolu, ancak huzursuzluğun hiçbir izi olmayan böyle bir adam “tüm Siddhiler hizmet etmeye hazırdır.” (Burada sʙttvic guna, doğadaki mutluluk ve saflık niteliği baskındır. Siddhiler süperfiziksel güçlerdir.)

Astral beden, bilinci fiziksel beyinden ayıran uçurumun üzerindeki köprüyü oluşturur. Duyu organları tarafından alınan ve gördüğümüz gibi yoğun ve eterik merkezlere iletilen darbeler, oradan karşılık gelen astral merkezlere geçer; burada elemental öz tarafından işlenir ve duygulara dönüştürülür ve sonra içsel insana bilinç nesneleri olarak sunulur, astral titreşimler zihinsel bedenin maddelerinde karşılık gelen titreşimleri uyandırır. (Bölüm IV'e, "Zihinsel Plan"a bakın.)

Ruh-maddenin inceliğindeki bu ardışık derecelenmelerle, dünyevi nesnelerin ağır etkileri bilinçli varlığa iletilebilir; ve karşılığında, onun düşünceleri tarafından oluşturulan titreşimler aynı köprüden fiziksel beyne geçebilir ve orada zihinsel olana karşılık gelen fiziksel titreşimleri tetikleyebilir. Bu, bilincin dışarıdan izlenimler aldığı ve karşılığında izlenimleri dışarıya gönderdiği düzenli normal yoldur. Titreşimlerin bu sürekli ileri geri geçişiyle astral beden başlıca gelişir; akım onun üzerinde içeriden ve dışarıdan oynar, organizasyonunu geliştirir ve genel büyümesine hizmet eder.

Böylece daha büyük, daha ince dokulu, daha belirgin hatlara sahip ve iç kısımda daha düzenli hale gelir.**(Sayfa 80)**
Bilince yanıt vermek üzere eğitilen bu bilinç, kademeli olarak ayrı bir araç olarak işlev görmeye ve astral dünyadan doğrudan alınan titreşimleri ona açıkça iletmeye uygun hale gelir. Çoğu okuyucu, dışarıdan gelen, fiziksel bir etkiden kaynaklanmayan ve çok hızlı bir şekilde dışsal bir olay tarafından doğrulanan izlenimlerin bilince gelmesiyle ilgili küçük bir deneyime sahip olacaktır.

Bunlar sıklıkla astral bedene doğrudan ulaşan ve onun tarafından bilince iletilen izlenimlerdir ve bu izlenimler sıklıkla kendilerinin çok hızlı bir şekilde doğru olduğunu kanıtlayan öngörüler niteliğindedir. İnsan çok ilerlediğinde, aşama diğer koşullara göre çok değişse de, fiziksel ve astral, astral ve zihinsel arasında bağlantılar kurulur, böylece bilinç bir durumdan diğerine kesintisiz bir şekilde çalışır, hafızada sıradan bir insanda bir düzlemden diğerine geçerken bir bilinçsizlik dönemine neden olan boşluklardan hiçbiri yoktur. İnsan daha sonra bilinç çalışırken astral duyuları da özgürce kullanabilir

fiziksel bedeni, böylece bu genişletilmiş bilgi yolları onun uyanık bilincinin bir uzantısı haline gelir. İnanç meselelerinden önce olan nesneler bilgi meseleleri haline gelir ve o, görünmez dünyanın alt bölgelerine ilişkin Teozofik öğretinin çoğunun doğruluğunu kişisel olarak doğrulayabilir.

İnsan “ilkeler” halinde analiz edildiğinde,*yani*., içine**(Sayfa 81)**Yaşamı tezahür ettirme biçimleri, "alt Kuaterner" olarak adlandırılan dört alt ilkesinin astral ve fiziksel düzlemlerde işlev gördüğü söylenir. Dördüncü ilke Kвma, arzudur ve astral bedende tezahür eden ve onun tarafından şartlandırılan yaşamdır; ister ilkel duyum biçiminde, ister karmaşık duygu biçiminde, isterse ikisinin arasında kalan derecelerden herhangi birinde olsun, duygu niteliğiyle karakterize edilir. Bu, kişisel benliğe zevk veya acı vermelerine göre nesneler tarafından çekilen veya itilen arzu olarak özetlenir.

Üçüncü ilke Prвna'dır, fiziksel organizmanın desteği için uzmanlaşmış yaşamdır. İkinci ilke eterik çifttir ve birincisi yoğun bedendir. Bu üçü fiziksel planda işlev görür. HPBlavatsky'nin sonraki sınıflandırmalarında hem Prвna'yı hem de yoğun fiziksel bedeni ilkeler sıralamasından çıkardı, Prвna evrensel yaşam olarak ve yoğun fiziksel beden eterik olanın sadece karşılığı olarak ve eterik matrise yerleştirilmiş sürekli değişen malzemelerden yapılmıştır. Bu bakış açısını benimsediğimizde, insan olarak tezahür eden ve canlandırdığı bedenler tarafından empoze edilen koşullara göre değişen ve geçici farklılıklar gösteren, kendisi merkezde aynı kalan, ancak dışarıdan bakıldığında bir bedendeki veya diğerindeki madde türlerine göre farklı görünümler gösteren Tek Yaşam, Tek Benlik'in büyük felsefi anlayışına sahibiz.

Fiziksel bedende Prвna'dır, enerji verici, kontrol edici, koordine edici. Astral bedende ise**(Sayfa 82)** Kвma, hissetmek, zevk almak, acı çekmek. Daha yüksek düzlemlere geçtikçe bunu başka yönlerde de bulacağız, ancak temel fikir her yerde aynıdır ve bu, Teosofi'nin bu en karmaşık dünyada sıkı bir şekilde kavrandığında yol gösterici ipuçları olarak hizmet eden kök fikirlerinden bir diğeridir.**(Sayfa 83)**

BÖLÜM III

KMALOKA

Kelimenin tam anlamıyla arzunun yeri veya yaşam alanı olan KBMALOKA, daha önce ima edildiği gibi, astral düzlemin bir parçasıdır, ondan ayrı bir yer olarak ayrılmamıştır, ancak ona ait varlıkların bilinç koşulları tarafından ayrılmıştır. (Hindular bu duruma Pretaloka, Pretas'ın yaşam alanı derler. Bir Preta, fiziksel bedenini kaybetmiş, ancak hala hayvan doğasının kıyafetiyle yükümlü olan bir insandır. Bunu yanında taşıyamaz ve parçalanana kadar onun tarafından hapsedilir.)

Bunlar, ölüm darbesiyle fiziksel bedenlerini kaybetmiş ve mutlu ve huzurlu yaşama, yani insan ruhuna ait olan yaşama geçmeden önce belirli arındırıcı değişikliklerden geçmek zorunda olan insanlardır. (Ruh, insan zekasıdır, insandaki İlahi Ruh ile onun alt kişiliği arasındaki bağlantıdır. Evrimle gelişen Ego, birey, "Ben"dir. Teozofik tabirle, Manas, Düşünür'dür. Zihin, fiziksel beynin veya astral ve zihinsel bedenlerin sınırları içinde çalışan bunun enerjisidir).

Bu bölge, çeşitli cehennemlerde, araflarda ve ara durumlarda var olduğu belirtilen koşulları temsil eder ve içerir; bunlardan biri veya diğeri tüm büyük dinler tarafından geçici olarak kabul edilir. **(Sayfa 84)**İnsanın bedeni terk ettikten ve "cennete" ulaşmadan önceki ikamet yeri. Ebedi işkence yeri içermez, bazı dar görüşlü din adamlarının hala inandığı sonsuz cehennem sadece cehalet, nefret ve korkunun bir kabus rüyasıdır. Ancak doğası gereği geçici ve arındırıcı olan acı çekme koşullarını, bunları deneyimleyen insanın yeryüzü yaşamında başlattığı nedenlerin işleyişini içerir. Bunlar, bu dünyada yanlış yapmanın neden olduğu herhangi bir etki kadar doğal ve kaçınılmazdır, çünkü bir yasa dünyasında yaşıyoruz ve her tohum kendi türüne göre büyümelidir. Ölüm, bir insanın ahlaki ve zihinsel doğasında hiçbir fark yaratmaz ve bir dünyadan diğerine geçerken oluşan durum değişikliği fiziksel bedenini alır, ancak insanı olduğu gibi bırakır.

Kāmalokik durum astral planın her bir alt bölümünde bulunur, bu yüzden onun yedi bölgeye sahip olduğundan bahsedebiliriz, bunlara birinci, ikinci, üçüncü, yedinciye kadar, en düşükten başlayarak ve yukarı doğru sayarak. (Genellikle bu bölgeler diğer şekilde hesaplanır, birinci en yüksek, yedinci en düşük olarak alınır. Hangi uçtan saydığımız önemli değildir; ve ben onları planlar ve prensiplerle uyumlu tutmak için yukarı doğru sayıyorum.)

Astral planın her bir alt bölümünden gelen materyallerin astral bedenin yapısına girdiğini daha önce gördük ve bu materyallerin, bir bölgede yaşayan insanları diğerinde yaşayanlardan ayıran, birazdan açıklanacak olan, kendine özgü bir yeniden düzenlenmesidir; aynı bölgedeki insanlar birbirleriyle iletişim kurabilirler. **(Sayfa 85)**Her biri astral planın bir alt bölümü olan bölgeler yoğunluk bakımından farklıdır ve Kвmalokik varlığın dışsal formunun yoğunluğu onun sınırlı olduğu bölgeyi belirler; bu madde farklılıkları bir bölgeden diğerine geçişi engelleyen engellerdir; birinde yaşayan insanlar, derin deniz balığının bir kartalla sohbet edememesi gibi, diğerinde yaşayan insanlarla temas kuramazlar; birinin yaşamı için gerekli olan ortam diğerinin yaşamı için yıkıcı olacaktır.

Fiziksel beden ölümle yere serildiğinde, Prвna'yı da beraberinde taşıyan ve kalan prensiplerle birlikte gelen eterik beden -yani yoğun beden hariç tüm insan- dış bedenin uygun bir şekilde adlandırıldığı gibi "et çadırından" çekilir. Tüm dışarı çıkan yaşam enerjileri kendilerini içeriye çeker ve "Prвna tarafından toplanır", ayrılışları duyuların fiziksel organlarına sinsice yayılan donuklukla kendini gösterir.

Onlar oradadır, yaralanmamış, fiziksel olarak tamamlanmış, her zaman oldukları gibi hareket etmeye hazır; ancak "içsel Hükümdar" gidiyor, onlar aracılığıyla gören, duyan, hisseden, koklayan, tadan ve kendi başlarına sadece madde kümeleri olan, gerçekten yaşayan ama algısal eylem gücü olmayan. Yavaşça bedenin efendisi kendini geri çekiyor, mor-gri eterik bedene sarılı ve ölüm saatinde önünden geçen, her ayrıntısıyla tamamlanmış geçmiş hayatının panoramasının tefekkürüne dalmış.

O hayat resminde**(Sayfa 86)**Yaşamının bütün olaylarını, küçük ve büyük, başarıları ya da başarısızlıklarıyla birlikte, hırslarını, çabalarını, zaferlerini, başarısızlıklarını, aşklarını, nefretlerini görür; bütünün baskın eğilimi açıkça ortaya çıkar, yaşamın egemen düşüncesi kendini gösterir ve kendini ruhun derinliklerine işler, ölüm sonrası varoluşunun başlıca bölümünün geçirileceği bölgeyi belirler.

Adamın hayatıyla yüz yüze geldiği ve geçmişinin dudaklarından geleceğinin haberini duyduğu an ciddidir. Kısa bir süre için kendini olduğu gibi görür, hayatın amacını tanır, Yasanın güçlü, adil ve iyi olduğunu bilir. Sonra yoğun ve eterik bedenler arasındaki manyetik bağ kopar, bir ömür boyu yoldaşlar birbirinden ayrılır ve -istisnai durumlar hariç- adam huzurlu bir bilinçsizliğe gömülür.

Ölmekte olan bir bedenin etrafında toplanan herkesin davranışında sessizlik ve bağlılık olmalıdır, böylece ciddi bir sessizlik, ayrılan kişinin geçmişini kesintisiz bir şekilde gözden geçirmesini sağlayabilir. Gürültülü ağlamalar, yüksek sesli ağıtlar, ruhun yoğun dikkatini sarsabilir ve bozabilir ve kişisel bir kaybın acısıyla onu destekleyen ve rahatlatan dinginliğe dalmak, hem bencilce hem de küstahçadır. Din, ölmekte olan kişi için dua etmeyi akıllıca emretmiştir, çünkü bunlar sakinliği korur ve ona yardım etmeye yönelik bencil olmayan özlemleri harekete geçirir ve bunlar, tüm sevgi dolu düşünceler gibi, korur ve korur.

Ölümden birkaç saat sonra -genellikle otuz altıdan fazla olmadığı söylenir- adam kendini mezardan çeker. **(Sayfa 87)**eterik beden, onu sırayla anlamsız bir ceset olarak bırakır ve ikincisi, yoğun benzerinin yanında kalarak onun kaderini paylaşır. Yoğun beden gömülürse, eterik ikiz mezarın üzerinde yüzer, yavaşça parçalanır ve birçok kişinin bir kilise bahçesinde yaşadığı tatsız hisler büyük ölçüde bu çürüyen eterik cesetlerin varlığından kaynaklanır. Beden yakılırsa, eterik ikiz hızla parçalanır, özünü, fiziksel çekim merkezini kaybeder ve bu, cesetlerden kurtulmanın bir yolu olarak yakmanın gömülmeye tercih edilmesinin birçok nedeninden biridir.

İnsanın eterik ikilikten çekilmesine, Prвna'nın çekilmesi eşlik eder, bu da bundan sonra evrensel yaşamın büyük rezervuarına geri döner, bu arada artık Kвmaloka'ya geçmeye hazır olan insan, astral bedenini yeniden düzenleyerek, insanın kendisinin özgürleşmesi için gerekli olan arındırıcı değişikliklere boyun eğmeye hazır hale getirir. (Bu değişiklikler, Hindular tarafından Yвtanв veya acı çeken beden olarak adlandırılan şeyin veya astral bedenlerinde daha kaba maddenin baskın olduğu çok kötü insanlar durumunda, Dhruvam veya güçlü bedenin oluşumuyla sonuçlanır).

Dünya yaşamı sırasında çeşitli astral madde türleri, fizikseldeki katılar, sıvılar, gazlar ve eterler gibi bedenin oluşumunda birbirine karışır. Ölümden sonra astral bedenin düzenlenmesindeki değişim, bu maddelerin, kendi yoğunluklarına göre, bir dizi eşmerkezli kabuğa ayrılmasından oluşur - en ince içeride, en yoğun dışarıda - her kabuk**(Sayfa 88)**astral düzlemin yalnızca bir alt bölümünden alınan malzemelerden yapılmış olması. Böylece astral beden, yedi üst üste binmiş katmandan oluşan bir set veya astral maddenin yedi kabuklu kılıfı haline gelir ve insanın içine hapsedildiği söylenemez, çünkü yalnızca bunların kırılması onu özgürleştirebilir. Şimdi, dünya yaşamı sırasında astral bedenin arınmasının muazzam önemi görülecektir; insan, o alt bölüme ait madde kabuğu bir sonrakine kaçmasına izin verecek kadar parçalanmadığı sürece Kвmaloka'nın her bir alt bölümünde tutulur.

Dahası, bilincinin her madde türünde ne kadar çalışmış olduğu, onun belirli bir bölgede uyanık ve bilinçli olup olmayacağını, yoksa bilinçsiz bir şekilde, "pembe rüyalara" "sarılmış" bir şekilde ve sadece mekanik parçalanma süreci için gerekli olan zaman boyunca orada kalıp kalmayacağını belirler.

Ruhsal olarak gelişmiş bir adam, astral bedenini öylesine arındırmış ki, bileşenleri sadece astral maddenin her bölümünün en iyi derecesinden çekilmiş olsun, Kвmaloka'dan gecikmeden geçer, astral beden aşırı bir hızla parçalanır ve evrimde ulaştığı noktaya göre, kendi sınırına ne olursa olsun devam eder. Daha az gelişmiş, ancak hayatı saf ve ılımlı olan ve yeryüzündeki şeylere gevşekçe oturan bir adam, Kвmaloka'dan daha az hızlı bir uçuş yapacaktır, ancak zihinsel bedeni astral kabuklardan birbiri ardına çözülürken, çevresinden habersiz, huzurlu bir şekilde rüya görecektir.**(Sayfa 89)**ancak göklere ulaştığında uyanır.

Daha az gelişmiş diğerleri, alt bölgelerden geçtikten sonra uyanacak, dünya yaşamı sırasında bilincin aktif çalışmasıyla bağlantılı olan bölünmede bilinçli hale gelecekler, çünkü bu, fizikselin yardımı olmadan, doğrudan astral beden aracılığıyla alınmış olsalar bile, tanıdık etkiler alındığında uyandırılacaklardır. Hayvansal tutkularda yaşamış olanlar, uygun bölgelerinde uyanacak, her insan kelimenin tam anlamıyla "kendi yerine" gidecektir.

Kaza, intihar, cinayet veya herhangi bir şekilde ani ölümle aniden fiziksel yaşamdan çıkan insanların durumu, hastalık veya yaşlılık nedeniyle yaşam enerjilerinin başarısızlığı nedeniyle ölen kişilerin durumundan farklıdır. Eğer saf ve ruhsal olarak düşünceliyseler, özel olarak korunurlar ve doğal yaşamlarının süresi boyunca mutlu bir şekilde uyurlar. Fakat diğer durumlarda bilinçli kalırlar - genellikle bir süreliğine dünya yaşamının son sahnesine takılıp kalırlar ve fiziksel bedenlerini kaybettiklerinin farkında olmazlar - astral bedenin en dış katmanı tarafından ilişkili oldukları bölgede tutulurlar: normal Kвmaloki yaşamları, dünya yaşamının doğal ağı örülene kadar başlamaz ve hem astral hem de fiziksel çevrelerinin canlı bir şekilde bilincindedirler.

HPBlavatsky'nin Öğretmenlerinden biri, suikast gerçekleştiren ve suçundan dolayı idam edilen bir adamın, cinayet sahnelerini ve sonrasındaki olayları Kвmaloka'da tekrar tekrar yaşadığını ve şeytani ruh halini sürekli tekrarladığını söyledi.**(Sayfa 90)**tutuklanması ve idam edilmesinin dehşetini yaşıyor.

Bir intihar eden kişi, kendi kendini öldürmesinden önceki umutsuzluk ve korku duygularını otomatik olarak tekrarlayacak ve bu eylemi ve ölüm mücadelesini korkunç bir ısrarla tekrar tekrar yaşayacaktır. Vahşi bir dehşet hali içinde ve çılgınca kaçma çabalarıyla alevlerde yok olan bir kadın, öyle bir tutku girdabı yaratmıştır ki, beş gün sonra bile hala umutsuzca mücadele ediyor, kendini hala ateşin içinde hayal ediyor ve onu sakinleştirmek için yapılan tüm çabaları çılgınca geri püskürtüyordu: diğer yandan, göğsünde bebeğiyle, şiddetli bir fırtınada su girdabının altına giren, kalbi sakin ve sevgi dolu bir başka kadın, ölümün diğer tarafında huzur içinde uyuyor, mutlu, gerçekçi vizyonlarda kocasını ve çocuklarını hayal ediyordu.

Daha sıradan durumlarda, kaza sonucu ölüm hala bir dezavantajdır, bir kişinin başına gelen ciddi bir hatadan kaynaklanır (Mutlaka şimdiki yaşamda işlenen bir hata değildir. Sebep ve sonuç yasası Bölüm IX, "Karma"da açıklanacaktır), çünkü yeryüzüne yakın olan alt Kвmalok bölgelerinde tam bilince sahip olmak birçok sakınca ve tehlikeyle birlikte gelir. İnsan hayatını oluşturan tüm planlar ve ilgi alanlarıyla doludur ve onlarla bağlantılı insanların ve şeylerin varlığının bilincindedir.

Tutkularının ve duygularının hâlâ bağlı olduğu işleri etkilemeye çalışmak için duyduğu özlemler onu neredeyse karşı konulamaz bir şekilde harekete geçiriyor ve alışılmış tüm faaliyet organlarını kaybetmişken dünyaya bağlı kalıyor; tek umudu**(Sayfa 91)**barış, kararlı bir şekilde dünyadan yüz çevirmek ve zihnini daha yüce şeylere odaklamakta yatar, ancak nispeten çok azı, astral planda çalışanların her zaman kendilerine sunduğu yardımla bile, bu çabayı gösterecek kadar güçlüdür; onların görevi, dünyasını terk edenlere yardım etmek ve rehberlik etmektir. (Bu çalışanlar, insanlığa rehberlik eden ve yardım eden bazı büyük Öğretmenlerin öğrencileridir ve bu tür yardıma ihtiyaç duyan ruhlara yardım etme gibi özel bir görevde çalışmaktadırlar.)

Bu tür hastalar, çaresiz hareketsizliklerinde sabırsız olduklarından, iletişim kurabilecekleri ve böylece bir kez daha dünyevi işlere karışabilecekleri hassas kişilerin yardımını ararlar; bazen uygun medyumlara bile saplantılı olmaya çalışırlar ve böylece başkalarının bedenlerini kendi amaçları için kullanırlar, böylece gelecekte birçok sorumluluk üstlenirler. İngiliz din adamlarına gizli sebepler olmadan dua etmeleri öğretilmemiştir: "Savaştan, cinayetten ve*ani ölümden*"Aman Tanrım, bizi kurtar."

Şimdi Kвmaloka'nın bölümlerini tek tek ele alabilir ve böylece insanın fiziksel yaşamı boyunca geliştirdiği arzularla ara durumda kendisi için yarattığı koşullar hakkında bir fikir edinebiliriz; herhangi bir "kabuk"taki canlılık miktarının - ve dolayısıyla o kabuk içindeki hapsinin - dünya yaşamı boyunca o kabuğu oluşturan madde türüne atılan enerji miktarına bağlı olduğunu unutmamalıyız.

En düşük tutkular aktif olmuşsa, en kaba madde bile güçlü bir şekilde canlanacak ve miktarı da nispeten büyük olacaktır. Bu prensip tüm Kвmalokik bölgelerde hüküm sürer, böylece bir insan dünya yaşamı boyunca kendisi için gelecek konusunda çok adil bir şekilde karar verebilir**(Sayfa 92)**ölümün öbür tarafında hemen hazırlık yaptığını.

Birinci veya en düşük bölüm, çeşitli türlerde "cehennemler" adı altında pek çok Hindu ve Budist Kutsal Yazısında tanımlanan koşulları içeren bölümdür. Bir insanın bu durumlardan birine geçerken, onu oraya götüren tutkulardan ve iğrenç arzulardan kurtulmadığı anlaşılmalıdır; bunlar, karakterinin bir parçası olarak, zihinde embriyonik bir durumda gizlice yatarak atılmak üzere kalırlar.

fiziksel dünyada doğuma geri döndüğünde tutkulu doğasını oluşturmak için tekrar dışarıya doğru yönelir. (Bkz. Bölüm VII, "Reenkarnasyon"). Kвmaloka'nın en alt bölgesindeki varlığı, o bölgeye ait olan kвmic bedenindeki maddeden kaynaklanmaktadır ve o maddenin büyük kısmı düşene kadar, ondan oluşan kabuk yeterince parçalanana kadar orada tutsak tutulur ve böylece adam bir sonraki bölgeyle temasa geçebilir.

Bu yerin atmosferi kasvetli, ağır, kasvetli, akıl almaz bir ölçüde depresiftir. İyiye en düşman tüm etkilerle kokuyor gibi görünür, gerçekte de öyledir, kötü tutkuları onları bu kasvetli yere sürükleyen kişiler tarafından yaratılmıştır. Titrediğimiz tüm arzular ve duygular, ifadeleri için malzemeleri burada bulur; aslında, fiziksel görünümden gizlenmiş tüm dehşetlerin çıplak iğrençliklerini sergilediği en düşük gecekondu mahallesidir.**(Sayfa 93)**Onun iticiliği, astral dünyada karakterin kendisini formda ifade etmesi ve kötü tutkularla dolu olan insanın,*görünüyor* bunların hepsi; hayvani arzular astral bedeni hayvani biçimlere sokar ve iğrenç insan hayvanı biçimleri vahşice saldırıya uğramış insan ruhlarının uygun giysileridir.

Hiçbir insan astral dünyada ikiyüzlü olamaz ve çirkin düşünceleri erdemli bir görünümle örtemez; bir insan dışsal form ve görünümde ne ise odur, zihni asilse güzellikte ışıl ışıl, doğası çirkinse çirkinlikte iticidir. O zaman, Buda gibi Öğretmenlerin -yanılmaz vizyonuna tüm dünyalar açıktı- bu cehennemlerde görülenleri, modern okuyuculara inanılmaz görünen korkunç imgelerin canlı diliyle nasıl tarif ettikleri kolayca anlaşılacaktır; çünkü insanlar, fiziksel dünyanın ağır ve plastik olmayan maddesinden bir kez kurtulduklarında, tüm ruhların kendilerine uygun şekilde göründüklerini ve oldukları gibi göründüklerini unuturlar. Bu dünyada bile, aşağılanmış ve serseri bir kabadayı yüzünü en itici görünüme sokar; o zaman plastik astral madde onun suç arzularının her dürtüsüyle şekil aldığında, böyle bir adamın korkunç bir biçime bürünmesi ve değişen çirkinlik unsurları alması dışında ne beklenebilir?

Zira unutulmamalıdır ki, bu en alt bölgenin nüfusu -eğer bu kelimeye izin verilirse- insanlığın en aşağı tabakasından, katillerden, haydutlardan, her türden şiddet suçlularından, ayyaşlardan,**(Sayfa 94)** savurganlar, insanlığın en aşağılığı. Burada, vahşi suçlar işleyenler, kasıtlı olarak ısrarcı bir zulüm yapanlar veya iğrenç bir iştaha sahip olanlar dışında, bilincini çevresine karşı uyanık tutan kimse yoktur. Daha iyi bir genel tipte olabilecek ve yine de bir süre burada tutulabilecek tek kişiler, işledikleri suçların dünyevi cezalarından kaçmak için kendini öldürerek kaçmaya çalışan ve bu değişimle durumlarını daha da kötüleştiren intihar edenlerdir. Tüm intiharların, anlaşılacağı üzere, olmadığı, çünkü kendini öldürme birçok nedenden dolayı işlenir, sadece suç tarafından yönlendirilen ve daha sonra sonuçlarından kaçınmak için işlenenler.

Kasvetli çevre ve bir adamın arkadaşlarının iğrençliği dışında, buradaki her adam kendi sefaletlerinin doğrudan yaratıcısıdır. Bedensel örtünün kaybı dışında değişmeyen insanlar, tutkularını tüm doğal iğrençlikleri, çıplak vahşetleriyle burada sergilerler; vahşi, doymak bilmez iştahlarla dolu, intikam, nefret, fiziksel organlarının kaybının onları zevk almaktan alıkoyduğu fiziksel hoşgörülere duyulan özlemle kaynayan, bu kasvetli bölgede öfkeyle ve açgözlülükle dolaşırlar, dünyadaki tüm iğrenç tatil yerlerinin, genelevlerin ve cin saraylarının etrafında toplanırlar, sakinlerini utanç ve şiddet eylemlerine teşvik ederler, onları takıntı haline getirme ve böylece onları daha kötü aşırılıklara sürükleme fırsatları ararlar.

Bu tür yerlerde hissedilen mide bulandırıcı atmosfer büyük ölçüde bu yeryüzüne bağlı astral varlıklardan kaynaklanmaktadır.

çirkin tutkularla dolu ve**(Sayfa 95)**kirli arzular. Medyumlar -çok saf ve asil karakterde olmadıkları sürece- özel saldırı nesneleridir ve çoğu zaman daha zayıf olanlar, bedenlerini diğer bedensiz ruhların geçici ikametgahı için pasif bir şekilde teslim ederek daha da zayıflamış olanlar, bu yaratıklar tarafından takıntılı hale getirilir ve ölçüsüzlüğe veya deliliğe sürüklenirler.

İdam edilen katiller, terör ve tutkulu intikamcı nefretle öfkeli, daha önce söylediğimiz gibi, suçlarını tekrar tekrar işleyerek ve korkunç sonuçlarını zihinsel olarak yeniden yaratarak, kendilerini vahşi düşünce formlarından oluşan bir atmosferle çevrelerler ve intikamcı ve şiddet dolu tasarımlar barındıran herhangi birine çekilerek, onu üzerinde düşündüğü fiili işlemeye teşvik ederler. Bazen bir adam, öldürülen kurbanı tarafından sürekli takip edilirken görülebilir, onu donuk bir ısrarla avlayan, rahatsız edici varlığından asla kaçamaz, kaçmaya hevesle çalışır. Öldürülen kişi, kendisi çok aşağılık bir tip olmadığı sürece, bilinçsizliğe sarılmıştır ve bu bilinçsizlik, mekanik takibine yeni bir dehşet ekliyor gibi görünmektedir.

Burada ayrıca vivisektörün cehennemi de vardır, çünkü zulüm astral bedene en kaba malzemeleri ve astral maddenin en itici bileşimlerini çeker ve o, sakatlanmış kurbanlarının kalabalık formları arasında yaşar - inler, titrer, uluyan (hayvan ruhları tarafından değil, temel yaşam tarafından canlandırılırlar) işkenceciye karşı nefretle titreşir - en kötü deneylerini otomatik bir düzenlilikle prova eder, tüm dehşetin bilincindedir ve yine de**(Sayfa 96)**Dünya hayatı boyunca edinilen alışkanlıklar yüzünden kendini eziyete zorlayan.

Bu kasvetli bölgeyi terk etmeden önce, dışarıdan verilen keyfi cezalar olmadığını, sadece her kişinin koyduğu nedenlerin kaçınılmaz işleyişi olduğunu bir kez daha hatırlamak iyi olur. Fiziksel yaşamları boyunca en aşağılık dürtülere boyun eğdiler ve astral bedenlerine, bu dürtülere yanıt olarak titreşebilen tek malzemeleri çektiler, inşa ettiler; kendi kendine inşa edilen bu beden, ruhun hapishane evi haline gelir ve ruh ondan kaçmadan önce harabeye dönmelidir.

Bir sarhoşun burada iğrenç, ıslak fiziksel bedeninde yaşaması gerektiği gibi, orada da aynı derecede iğrenç astral bedeninde yaşaması kaçınılmazdır. Ekilen hasat, türüne göre biçilir. Bütün dünyalardaki yasa budur ve bundan kaçılamaz. Ayrıca, oradaki astral beden, adam dünyada yaşarken ve etrafındaki atmosferi astral yayılımlarıyla pisletirken olduğundan daha iğrenç ve korkunç değildir. Ancak dünyadaki insanlar, astral olarak kör oldukları için, genellikle onun çirkinliğini fark etmezler.

Ayrıca, bu mutsuz kardeşlerimizi düşünerek, onların acılarının geçici olduğunu ve ruhun yaşamında çok ihtiyaç duyulan bir ders verdiğini hatırlayarak kendimizi neşelendirebiliriz. Doğanın göz ardı edilen yasalarının muazzam baskısıyla, bu yasaların varlığını ve yaşamda ve davranışta onları görmezden gelmenin getirdiği sefaleti öğreniyorlar. Öğrenmeyecekleri ders**(Sayfa 97)**
Dünya hayatı boyunca, şehvet ve arzuların selinde savrulan, onlara burada baskı yapar ve kötülükler ortadan kalkana ve insan daha iyi bir hayata yükselene kadar, sonraki yaşamlarında da baskı yapmaya devam edecektir. Doğanın dersleri keskindir, ancak uzun vadede merhametlidirler, çünkü ruhun evrimine öncülük eder ve onu ölümsüzlüğünü kazanmasına yönlendirir.

Daha neşeli bir bölgeye geçelim. Astral dünyanın ikinci bölümünün fiziksel olanın astral ikizi olduğu söylenebilir, çünkü her şeyin ve birçok insanın astral bedenleri büyük ölçüde

astral düzlemin bu bölümüne ait maddeden ve bu nedenle astralin diğer herhangi bir bölümünden daha yakından fiziksel dünyayla temas halindedir. İnsanların büyük çoğunluğu burada kalır ve bunların çok büyük bir kısmı bilinçli olarak burada uyanıktır. Bunlar, ilgileri hayatın önemsiz ve önemsiz nesnelerine bağlı olan, kalplerini önemsiz şeylere koyan ve alt doğalarının onları yönetmesine izin veren ve iştahları hala aktif ve fiziksel zevk arzusuyla ölen kişilerdir.

Yaşamlarını büyük ölçüde bu yönlere doğru dışarıya göndererek, böylece astral bedenlerini büyük ölçüde maddi etkilere çok kolay tepki veren malzemelerden inşa ederek, bu bedenler tarafından fiziksel çekimlerinin yakınında tutulurlar. Çoğunlukla tatminsiz, huzursuz, huzursuzdurlar, tatmin edemedikleri isteklerin şiddetine göre az ya da çok acı çekerler; hatta bazıları olumlu acıya maruz kalırlar **(Sayfa 98)**Bu sebepten dolayı, bu dünyevi özlemler tükenene kadar uzun süre gecikirler.

Birçok kişi, çıkarları için bağlı oldukları dünyayla, bu amaçla fiziksel bedenlerini kullanmalarına izin veren medyumlar aracılığıyla iletişim kurmaya çalışarak gereksiz yere kalışlarını uzatırlar ve böylece kendi bedenlerinin kaybını telafi ederler. Bunlardan, herkesin aşina olduğu, kamusal spiritüel seanslar, dedikodular ve küçük pansiyon ve küçük dükkanın (çoğunlukla kadınsı) bayağı ahlakı deneyimi olan herkesin aşina olduğu basit saçmalıkların çoğu gelir. Bu dünyaya bağlı ruhlar genellikle düşük zekaya sahip olduklarından, iletişimleri (ölümden sonra ruhun varlığına zaten ikna olmuş olanlar için) bedendeyken yaptıkları konuşmalardan daha fazla ilgi çekici değildir ve -tıpkı dünyada olduğu gibi- cehaletlerine orantılı olarak olumludurlar ve tüm astral dünyayı kendi çok sınırlı alanlarıyla özdeş olarak temsil ederler. Orada olduğu gibi burada da:

> Onlar, kasabalarının köylü kahkahasını,
> dünyanın mırıltısı sanıyorlar.

Bu bölgeden, zihinlerinde bir miktar kaygıyla ölen insanlar, bazen kendilerini rahatsız eden dünyevi meseleyi düzenlemek için arkadaşlarıyla iletişim kurmaya çalışırlar; eğer kendilerini göstermeyi başaramazlarsa veya bir rüya ile isteklerini bir arkadaşına iletmeyi başaramazlarsa, çoğu zaman doğrudan dikkat çekmeyi amaçlayan kapı vurmaları ve diğer seslerle çok fazla rahatsızlığa neden olurlar.**(Sayfa 99)**veya bilinçsizce huzursuz çabaları tarafından neden olunmuştur. Bu gibi durumlarda, yetenekli bir kişinin sıkıntılı varlıkla iletişim kurması ve isteklerini öğrenmesi bir hayırseverliktir, çünkü bu şekilde kendisini ileriye gitmekten alıkoyan kaygıdan kurtulabilir. Ruhlar, bu bölgedeyken, kendiliğinden geri dönmeseler bile, dikkatlerinin çok kolay bir şekilde dünyaya çekilebileceğini görebilirler ve bu kötülük, çok sık olarak, dünyada geride bıraktıkları dostlarının sevdiklerinin varlığına duydukları tutkulu keder ve özlemle onlara yapılır.

Bu özlemlerin oluşturduğu düşünce biçimleri etraflarını sarar ve eğer huzur içinde uyuyorlarsa onları uyandırır veya eğer zaten bilinçlilerse düşüncelerini şiddetle yeryüzüne çeker. Özellikle ilk durumda, yeryüzündeki dostların bu bilmeden bencilliği, sevdiklerine, kendilerinin ilk pişman olacakları kötülükler yapar; ve böylece ölümden geçmiş olanlara verilen gereksiz acıların bilgisi, bazılarında, ilahi yasaya boyun eğmeyi ve aşırı ve isyankar kederin kontrol edilmesini emreden dini emirlerin bağlayıcı gücünü güçlendirebilir.

Kʙmalokik dünyasının üçüncü ve dördüncü bölgeleri ikinciden çok az farklıdır ve aynı zamanda onun eterikleştirilmiş kopyaları olarak da tanımlanabilir, dördüncüsü üçüncüsünden daha rafinedir, ancak üç alt bölümün genel özellikleri birbirine çok benzerdir. Biraz daha ilerlemiş ruhlar**(Sayfa 100)**tipler orada bulunur ve dünyevi ilgilerinin faaliyeti tarafından inşa edilen kılıf tarafından orada tutulsalar da, dikkatleri çoğunlukla geriye değil ileriye yöneliktir ve eğer yeryüzü yaşamının endişelerine zorla geri çağrılmazlarsa, çok fazla gecikmeden geçip gideceklerdir.

Yine de, dünyevi uyaranlara karşı hassastırlar ve dünyevi işlere olan zayıflayan ilgi aşağıdan gelen haykırışlarla yeniden uyandırılabilir. Fiziksel yaşamları boyunca çoğunlukla dünyevi işlerle meşgul olan çok sayıda eğitimli ve düşünceli insan bu bölgelerde bilinçlidir ve medyumlar aracılığıyla iletişim kurmaya ve daha nadiren de olsa kendileri böyle bir iletişim aramaya teşvik edilebilirler. Onların ifadeleri doğal olarak ikinci bölümden geldiği söylenenlerden daha yüksek bir türdedir, ancak onları hala bedende olan kişiler tarafından yapılan benzer ifadelerden daha değerli kılan herhangi bir özellik ile işaretlenmemiştir. Ruhsal aydınlanma Kʙmaloka'dan gelmez.

Kʙmaloka'nın beşinci alt bölümü birçok yeni özellik sunar. Sadece dünyanın donuk renklerine alışmış olanlar için fazlasıyla çekici olan, belirgin bir şekilde aydınlık ve parlak bir görünüm sunar ve tüm düzleme verilen astral, yıldızlı sıfatını haklı çıkarır. Burada, tüm dünyadaki popüler dinlerde çok büyük bir rol oynayan tüm maddeleşmiş gökler yer almaktadır.

Kızılderililerin mutlu avlanma alanları, İskandinavların Valhalla'sı, Müslümanların huri dolu cenneti, altın**(Sayfa 101)**Hıristiyanların mücevherlerle süslü Yeni Kudüs'ü, maddeci reformcunun lise dolu cenneti, hepsinin burada yeri vardır. Her "öldüren harfe" umutsuzca tutunan erkekler ve kadınlar, burada, dünyanın Kutsal Yazılarının kabuklarıyla beslenerek, hayal ettikleri buluttan sarayları, bilinçsizce astral maddede hayal güçleriyle yaratarak, özlemlerinin gerçek tatminini yaşarlar.

En kaba dini inançlar burada geçici bulut ülkesi gerçekleşmelerini bulur ve en maddeci cennette kendi kurtuluşları için bencil özlemlerle dolu olan her inancın literalistleri, burada inandıkları koşullarla çevrili, uygun ve kendileri için keyifli bir yuva bulurlar. İnsan erdeminin ve mutluluğunun artması için bencilce çalışmaktan çok, kendi heveslerini yerine getirmeyi ve kendi yollarını komşularına dayatmayı önemseyen dindar ve hayırsever meraklılar, burada çok ön plandadır, kendi büyük memnuniyetleri için ıslahevleri, sığınaklar, okullar yürütürler ve yüce bir küçümsemeyle himaye ettikleri itaatkar bir medyumun yardımıyla dünyevi bir pastaya astral bir parmak sokmaktan hala çok memnundurlar.

Astral kiliseler, okullar ve evler inşa ederler, arzuladıkları maddi cennetleri yeniden üretirler; ve daha keskin bir görüşe göre, ereksiyonları kusurlu, hatta acınacak derecede grotesk olsa da, bunların hepsini yeterli bulurlar. Aynı dinlere mensup insanlar bir araya gelir ve çeşitli şekillerde birbirleriyle işbirliği yaparlar, böylece birbirlerinden çok farklı olan topluluklar oluşur**(Sayfa 102)**yeryüzündeki benzer topluluklar da öyle.

Toprağa ilgi duyduklarında, çoğunlukla kendi inançlarından ve ülkelerinden insanları ararlar; şüphesiz bunun başlıca nedeni doğal yakınlıklarıdır, ancak aynı zamanda Kʙmaloka'da dil engellerinin hâlâ var olmasıdır;

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

spiritüalist çevrelerde alınan mesajlarda ara sıra fark edilebilir. Bu bölgeden gelen ruhlar genellikle bu dünya ile bir sonraki dünya arasında iletişim kurma girişimlerine en canlı ilgiyi gösterirler ve ortalama medyumların "ruh rehberleri" çoğunlukla bu bölgeden ve bir sonraki bölgeden gelirler. Genellikle önlerinde daha yüksek bir yaşam olasılığının olduğunun ve er ya da geç bu dünyayla iletişimin mümkün olmayacağı dünyalara göçeceklerinin farkındadırlar.

Altıncı Kвmalokic bölgesi beşinciye benzer, ancak çok daha rafinedir ve büyük ölçüde daha gelişmiş tipteki ruhlar tarafından mesken tutulmuştur, fiziksel bedendeyken zihinsel enerjilerinin çoğunun çalıştığı astral giysiyi aşındırmıştır. Buradaki gecikmeleri, sanatsal ve entelektüel yaşamlarında bencilliğin oynadığı büyük rolden ve yeteneklerinin rafine ve narin bir şekilde arzu doğasının tatminine fahişe edilmesinden kaynaklanmaktadır.

Çevreleri Kвmaloka'da bulunanların en iyisidir, yaratıcı düşünceleri geçici evlerinin aydınlık malzemelerini güzel manzaralara ve dalgalanan okyanuslara, karla kaplı dağlara ve verimli ovalara dönüştürür, en zarif manzaralarla bile karşılaştırıldığında masalsı güzellikte sahneler sunarlar. **(Sayfa 103)**dünyanın gösterebileceği. Din adamları da burada bulunur, hemen altındaki bölümdekilerden biraz daha ileri bir türde ve kendi sınırlamaları hakkında daha kesin görüşlere sahipler. Mevcut alanlarından çıkıp daha yüksek bir duruma ulaşmayı daha net bir şekilde dört gözle bekliyorlar.

Yedinci, en yüksek, Kвmaloka alt bölümü, neredeyse tamamen, yeryüzündeyken belirgin bir şekilde materyalist olan veya fiziksel bedende alt zihnin bilgi edinme yollarına o kadar bağlı olan ve eski yollarla, ancak genişletilmiş yeteneklerle, bilginin peşine düşmeye devam eden entelektüel erkekler ve kadınlar tarafından işgal edilmiştir. Charles Lamb'ın cennette bilginin sevdiği kitaplar yerine "tuhaf bir sezgi süreciyle" edinilmesi gerektiği fikrinden hoşlanmadığı hatırlanır. Birçok öğrenci, HPBlavatsky'ye göre, bazen yüzyıllar boyunca, kelimenin tam anlamıyla astral kütüphanede yaşar, en sevdiği konuyla ilgili tüm kitapları hevesle dolandırır ve kaderinden tamamen memnun olur.

Zihinsel araştırmanın belli bir çizgisine hevesle yerleşmiş ve fiziksel bedenini atmış, bilgiye olan susuzlukları dinmemiş kişiler, hala yorulmak bilmez bir ısrarla amaçlarını takip ederler, fiziksel çalışma biçimlerine tutunmalarıyla zincirlenmişlerdir. Bu tür kişiler genellikle önlerinde yatan daha yüksek olasılıklar konusunda hala şüphecidirler ve pratik olarak ikinci bir ölüm olan şeyden, ruhun cennetin daha yüksek yaşamına doğmadan önce bilinçsizliğe gömülme ihtimalinden kaçınırlar.**(Sayfa 104)** Politikacılar, devlet adamları, bilim adamları bir süre bu bölgede yaşarlar, yavaş yavaş astral bedenden ayrılırlar, hâlâ daha alt yaşama bağlı kalırlar, çünkü bu hareketlerde büyük rol oynamışlardır ve Ölüm'ün onları henüz gerçekleşmeden önce kaptığı bazı planları astral olarak çözme çabasındadırlar.

Ancak er ya da geç herkese - yeryüzündeki yaşamları boyunca hiçbir zaman bencil olmayan bir sevgi, entelektüel özlem, kendilerinden daha üstün bir şeyin veya birinin tanınması hissini hissetmemiş olan küçük bir azınlık hariç – astral bedenin bağlarından nihayet kurtulduğu, ruhun fiziksel bedenin terk edilmesinden sonra gelen bilinçsizliğe benzer şekilde çevresinin kısa bir süreliğine bilincini kaybettiği ve yoğun, muazzam, dipsiz, hayal bile edilemeyen bir mutluluk duygusuyla uyandığı, doğası gereği ait olduğu cennet dünyasının mutluluğuyla dolu bir zaman gelir.

Tutkularının birçoğu alçak ve iğrenç, özlemlerinin birçoğu önemsiz ve iğrenç olabilirdi, ancak daha yüksek bir doğanın parıltıları, arada sırada daha saf bir bölgeden gelen kırık ışıklar vardı ve bunlar hasat zamanına kadar tohum olarak olgunlaşmalı ve ne kadar fakir ve az olursa olsun adil getirilerini sağlamalıdır. Adam bu hasadı biçmek ve meyvesini yemek ve özümsemek için geçer. (Devachan'daki V. Bölüme bakın).

Bazen astral ceset veya ayrılan varlığın "kabuğu" olarak adlandırılan şey,**(Sayfa 105)**
daha önce anlatılan yedi eşmerkezli kabuğun parçaları, ruhun kalan manyetizması tarafından bir arada tutulmaktadır. Her kabuk sırayla parçalanmıştır, ta ki yalnızca dağılmış parçaları kalana kadar; bunlar manyetik çekimle kalan kabuklara tutunur ve birbiri ardına bu duruma indirgendiğinde, yedinci veya en içtekine ulaşılana ve kendisi parçalanana kadar, insan kendisi kaçar ve bu kalıntıları geride bırakır.

Kabuk kʙmalokik dünyada belirsiz bir şekilde sürüklenir, otomatik ve zayıf bir şekilde alışılmış titreşimlerini tekrarlar ve kalan manyetizma yavaş yavaş dağıldıkça, giderek daha fazla çürümüş bir duruma düşer ve sonunda tamamen parçalanarak, malzemelerini astral maddenin genel kütlesine geri döndürür, tıpkı fiziksel bedenin fiziksel dünyaya yaptığı gibi.

Bu kabuk, astral akımlar onu nereye götürürse sürüklenir ve çok ileri gitmemişse, dünyadaki bedenlenmiş ruhların manyetizmasıyla canlandırılabilir ve böylece bir miktar aktiviteye geri döndürülebilir. Bir süngerin suyu emmesi gibi manyetizmayı emecek ve daha sonra canlılığın yanıltıcı bir görünümünü alacak, alışkın olduğu titreşimi ve titreşimi daha güçlü bir şekilde tekrarlayacaktır; bunlar genellikle ayrılan ruha ve dünyadaki arkadaşlara ve akrabalara özgü düşüncelerin uyarılmasıyla oluşturulur ve böyle canlandırılmış bir kabuk, iletişim kuran bir zekanın rolünü oldukça saygın bir şekilde oynayabilir; ancak, astral görüşün kullanımı dışında, tanıdık düşüncelerin otomatik tekrarları ve**(Sayfa 106)**Fiziksel yaşam sırasında edinilmemiş olan her türlü özgünlüğün ve bilginin izlerinin tamamen yokluğu.

Tıpkı ruhların ilerlemelerinde aptal ve düşüncesiz dostlar tarafından geciktirilebileceği gibi, akıllıca ve iyi yönlendirilmiş çabalar tarafından da desteklenebilirler. Bu nedenle, Kurucularının gizli bilgeliğinden herhangi bir iz taşıyan tüm dinler, "ölüler için dualar" kullanılmasını emreder. Bu dualar ve onlara eşlik eden törenler, ruhlandırıldıkları bilgi, sevgi ve irade gücüne göre az ya da çok yararlıdır.

Bunlar, evrenin inşa edildiği, değiştirildiği ve sürdürüldüğü titreşimin evrensel gerçeğine dayanır. Titreşimler, söylenen sesler tarafından oluşturulur, astral maddeyi kesin biçimlere düzenler, sözcüklerde saklı düşünce tarafından canlandırılır. Bunlar Kʙmalokik varlığa yöneliktir ve astral bedene çarparak onun parçalanmasını hızlandırır. Gizli bilginin çürümesiyle bu törenler giderek daha az etkili hale geldi, ta ki yararlılıkları neredeyse yok olma noktasına gelene kadar.

Yine de bazen bunlar bilgili bir adam tarafından yapılır ve sonra haklı etkilerini gösterirler. Dahası, herkes sevdiği ölülerine sevgi ve barış düşünceleri göndererek ve Kʙmalokik dünyada hızlı ilerlemeleri ve astral zincirlerden kurtulmaları için özlem duyarak yardım edebilir. Hiç kimse "ölülerini" yalnız bir yolda, bu koruyucu melek düşünce formlarının sevgi dolu orduları tarafından gözetimsiz bırakarak, onlara neşeyle ilerlemeleri için yardım etmemelidir.**(Sayfa 107)**

BÖLÜM IV
ZİHİNSEL DÜZLEM

Zihinsel düzlem, adından da anlaşılacağı gibi, düşünce olarak çalışan bilince ait olandır; beynin aracılığıyla çalıştığı gibi zihnin değil, fiziksel ruhsal maddeyle engellenmemiş kendi dünyasında çalıştığı gibi. Bu dünya gerçek insanın dünyasıdır. "İnsan" kelimesi Sanskritçe "man" kökünden gelir ve bu Sanskritçe "düşünmek" fiilinin köküdür, böylece*Adam*araç*düşünür*; en belirgin özelliği olan zekâsı ile anılır.

İngilizcede "zihin" kelimesi entelektüel bilincin kendisini ve aynı zamanda bu bilincin titreşimlerinin fiziksel beyinde yarattığı etkileri temsil etmelidir; ancak artık entelektüel bilinci bir varlık, bir birey – bir varlık, hayatının titreşimleri düşünceler olan, düşünceler ise sözcükler değil imgeler olan bir varlık olarak kavramalıyız.

Bu birey Manas veya Düşünür'dür; (Teknik adı Manas'tan türetilmiştir, mînasik düzlem. İngilizce'de "zihinsel" olarak geçer. Buna, zihnin gerçek düzlemi diyebiliriz, böylece onun aktivitelerini bedende çalışan zihnin aktivitelerinden ayırabiliriz.) – O, maddeye bürünmüş ve daha yüksek alt bölümlerin koşulları içinde çalışan Öz'dür.**(Sayfa 108)**zihinsel düzlemin. Fiziksel düzlemdeki varlığını, beyinde ve sinir sisteminde oluşturduğu titreşimlerle ortaya koyar; bunlar, onun hayatının heyecanlarına sempatik titreşimlerle karşılık verirler, ancak materyallerinin kaba olması nedeniyle, onun titreşimlerinin yalnızca küçük bir bölümünü ve hatta onu bile çok kusurlu bir şekilde yeniden üretebilirler.

Tıpkı bilimin, gözün yalnızca küçük bir parçasını, yani güneş ışığı spektrumunu görebildiği, uçsuz bucaksız bir eterik titreşimler dizisinin varlığını ileri sürmesi gibi, fiziksel düşünce aygıtı olan beyin ve sinir sistemi de Düşünür'ün kendi dünyasında oluşturduğu uçsuz bucaksız zihinsel titreşimler dizisinin yalnızca küçük bir parçasını düşünebilir.

En alıcı beyinler, bizim büyük entelektüel güç dediğimiz noktaya kadar tepki verirler; olağanüstü alıcı beyinler, bizim deha dediğimiz noktaya kadar tepki verirler; olağanüstü alıcı olmayan beyinler ise sadece aptallık dediğimiz noktaya kadar tepki verirler; fakat her biri, beynine milyonlarca düşünce dalgası gönderir ve beynin, malzemelerinin yoğunluğu nedeniyle tepki veremez ve her birinin sözde zihinsel güçleri, hassasiyetiyle orantılıdır. Fakat Düşünür'ü incelemeden önce, onun dünyasını, zihinsel düzlemin kendisini düşünmek iyi olacaktır.

Zihinsel plan, astralin yanında olan ve ondan yalnızca materyal farklılıklarıyla ayrılan plandır, tıpkı astralin fizikselden ayrılması gibi. Aslında, astral ve fiziksel hakkında söylenenleri, astral ve fiziksel açısından tekrarlayabiliriz.**(Sayfa 109)**zihinsel ve astral. Zihinsel planda yaşam astralden daha aktiftir ve form daha plastiktir. Bu planın ruhsal maddesi astral dünyadaki herhangi bir madde derecesinden daha canlı ve daha incedir. Astral maddenin nihai atomu, çevreleyen küre-dünyası için en kaba zihinsel maddenin sayısız kümelenmesine sahiptir, böylece astral atomun parçalanması en kaba türlerden bir zihinsel madde kütlesi üretir. Bu koşullar altında, bu plandaki yaşam güçlerinin oyununun aktivitede muazzam bir şekilde artacağı, onlar tarafından hareket ettirilecek çok daha az kütle olacağı anlaşılacaktır.

Madde sürekli ve durmaksızın hareket halindedir, hayatın her heyecanı altında şekil alır ve her değişen harekete tereddüt etmeden uyum sağlar. "Zihin-maddesi" olarak adlandırılan şey, astral ruh-maddesini beceriksiz, ağır ve donuk gösterir, fiziksel ruh-maddesiyle karşılaştırıldığında çok peri gibi hafif ve aydınlıktır. Ancak benzetme yasası geçerlidir ve bize bu süper astral bölgede, doğum yerimiz ve evimiz olan bölgede, yabancı bir ülkede hapis olmamıza rağmen, onu bilmesek ve onun tasvirlerine uzaylıların gözleriyle baksak da, rehberlik edecek bir ipucu verir.

Burada da, iki alt düzlemde olduğu gibi, düzlemin ruh-maddesinin alt bölümleri sayıca yedidir. Bir kez daha, bu çeşitler her karmaşıklık çeşidinden sayısız kombinasyona girerek zihinsel düzlemin katılarını, sıvılarını, gazlarını ve eterlerini üretir. "Katı" kelimesi, en katı olanlardan bile bahsederken gerçekten saçma görünüyor.**(Sayfa 110)**Zihinsel malzemenin önemli biçimleri; ancak diğer zihinsel malzemelerle karşılaştırıldığında yoğun oldukları ve fiziksel koşullara dayananlar dışında tanımlayıcı sözcüklerimiz olmadığı için, daha iyisini bulamadığımızda onu bile kullanmak zorundayız.

Bu düzlemin, dünyamız için yedili temel olan genel doğa yasasını ve düzenini izlediğini ve maddenin yedi alt bölümünün, fiziksel katılar, sıvılar, gazlar ve eterler gibi, birbirlerine göre azalan yoğunluklarda olduğunu; yedinci veya en yüksek alt bölümün yalnızca zihinsel atomlardan oluştuğunu anlarsak yeterlidir.

Bu alt bölümler, biraz etkisiz ve anlaşılmaz sıfatlar olan “biçimsiz” ve “biçim”in atandığı iki başlık altında gruplandırılmıştır. (Arыpa, biçimsiz: rыpa, biçim. Rыpa, biçim, gövde demektir.) Alttaki dörtlü – birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü alt bölümler – “biçimli” olarak gruplandırılmıştır; üstteki üçü – beşinci, altıncı ve yedinci alt bölümler – “biçimsiz” olarak gruplandırılmıştır. Gruplandırma gereklidir, çünkü ayrım gerçektir, ancak tanımlanması zordur ve bölgeler bilinçte zihnin kendisindeki bölümlere bağlıdır – birazdan daha açık bir şekilde ortaya çıkacağı gibi.

Ayrım belki de en iyi şekilde, alt dört alt bölümde bilincin titreşimlerinin formlara, imgelere veya resimlere yol açtığını ve her düşüncenin canlı bir şekil olarak göründüğünü söyleyerek ifade edilebilir; oysa üst üç bölümde bilinç, elbette, hala bir şeyler kurarken,**(Sayfa 111)**
titreşimler, daha çok onları canlı enerjinin güçlü bir akışı olarak gönderiyor gibi görünüyor; bu daha yüksek bölgede kalırken kendini belirgin imgelere dönüştürmüyor, fakat alt dünyalara aktığında bazı ortak koşullarla birbirine bağlı çeşitli formlara dönüşüyor.

İfade etmeye çalıştığım kavram için bulabildiğim en yakın benzetme, soyut ve somut düşüncelerdir; soyut bir üçgen fikrinin bir biçimi yoktur, fakat üç doğru çizginin içine alınmış herhangi bir düzlem şekli çağrıştırır, bu doğruların açıları iki dik açı yapar; koşullara sahip fakat biçimsiz böyle bir fikir, alt dünyaya atıldığında, dik açılı, ikizkenar, çeşitkenar, her renk ve boyutta, fakat hepsi koşulları karşılayan çok çeşitli şekiller doğurabilir – her biri kendine özgü belirli bir şekle sahip somut üçgenler. İki bölgedeki bilinç eyleminin farklılığını sözcüklerle açık bir şekilde açıklamanın imkansızlığı, sözcüklerin imgelerin sembolleri olması ve beyindeki alt zihnin işleyişine ait olması ve tamamen bu işleyişe dayanması gerçeğinden kaynaklanır; buna karşın "biçimsiz" bölge, asla dilin dar sınırları içinde çalışmayan Saf akla aittir.

Zihinsel plan, Doğa'daki Evrensel Zihni yansıtan plandır, küçük sistemimizde Kozmos'taki Büyük Zihin'e karşılık gelen plandır. (Mahat, Üçüncü LOGOS veya İlahi Yaratıcı Zeka, Hinduların Brahmʙ'ı, Kuzey Budistlerinin Mandjusri'si, Hıristiyanların Kutsal Ruh'u.) Daha yüksek bölgelerinde, şu anda somut evrim sürecinde olan tüm arketipal fikirler mevcuttur ve daha düşük bölgelerinde, bu fikirlerin işlenmesi**(Sayfa 112)**ardışık formlara dönüşerek astral ve fiziksel alemlerde gerektiği gibi yeniden üretilmeleri.

Malzemeleri düşünce titreşimlerinin dürtüsü altında birleşebilir ve düşüncenin inşa edebileceği herhangi bir kombinasyonu ortaya çıkarabilir; demirin kazmak için bir küreğe veya öldürmek için bir kılıca dönüştürülebilmesi gibi, zihin malzemesi de yardımcı veya zararlı düşünce formlarına dönüştürülebilir; Düşünen'in titreşen yaşamı etrafındaki malzemeleri şekillendirir ve onun iradesine göre işi de öyledir. O bölgede düşünce ve eylem, irade ve eylem bir ve aynı şeydir - burada ruh-madde yaşamın itaatkar hizmetkarı olur ve her yaratıcı harekete uyum sağlar.

Düzlemin maddesini düşünce formlarına dönüştüren bu titreşimler, hızlarından ve inceliklerinden, aynı zamanda en zarif ve sürekli değişen renklere, sedef gökkuşağı renkleri gibi çeşitli tonlarda dalgalara, tarif edilemez bir ölçüde eterikleştirilmiş ve parlatılmış, her formun üzerinden ve içinden geçerek yayılır, böylece her biri, yeryüzünde hiç bilinmeyen birçok renk de dahil olmak üzere, dalgalanan, canlı, aydınlık, narin renklerin bir uyumunu sunar.

Kelimeler, bu ince madde, içgüdü, yaşam ve hareketin birleşimlerinde gösterilen enfes güzellik ve ışıltı hakkında hiçbir fikir veremez. Buna tanık olan her kahin, Hindu, Budist, Hristiyan, onun görkemli güzelliğinden coşkulu ifadelerle bahseder ve onu tarif etme konusundaki mutlak yetersizliğini her zaman itiraf eder;**(Sayfa 113)**

Övgüleri ne kadar ustaca örülmüş olursa olsun, sözler onu sadece kabalaştırmaya ve yozlaştırmaya yarıyor gibi görünüyor.

Düşünce formları, zihinsel planda işlev gören canlı yaratıklar arasında doğal olarak büyük bir rol oynar. Bunlar, astral dünyada zaten aşina olduğumuz formlara benzerler, ancak çok daha parlak ve daha parlak renklidirler, daha güçlüdürler, daha kalıcıdırlar ve daha tam olarak canlandırılmışlardır. Daha yüksek entelektüel nitelikler daha net bir şekilde belirginleştikçe, bu formlar çok keskin bir şekilde tanımlanmış ana hatlar gösterir ve eşit derecede tekil bir parlak renk saflığı eşliğinde geometrik şekillerin tekil bir mükemmelliğine doğru bir eğilim vardır. Ancak, insanlığın şu anki aşamasında, çoğunluğun kötü eğitilmiş zihinlerinin ürünü olan, bulutlu ve düzensiz şekilli düşüncelerin muazzam bir baskınlığı olduğunu söylemeye gerek yok.

Nadiren güzel sanatsal düşüncelerle de karşılaşılır ve düşsel vizyonlarında ideallerinin bir anlık görüntüsünü yakalayan ressamların, genellikle yeryüzünün donuk pigmentlerinde onun parlayan güzelliğini yeniden üretememelerinden dolayı endişe duymaları şaşırtıcı değildir. Bu düşünce formları, düzlemin temel özünden inşa edilir, düşüncenin titreşimleri temel özü karşılık gelen bir şekle sokar ve bu şekil düşünceyi bilgilendirici yaşamı olarak kullanır. Böylece yine astral bölgelerde var oldukları şekilde özdeş bir şekilde yaratılmış "yapay elementaller" elde ederiz. Onların jenerasyonu ve önemi hakkında II. Bölümde söylenen her şey, burada yaratıcılarına daha büyük bir kuvvet ve kalıcılık sorumluluğu yüklenerek zihinsel düzleminkiler için tekrarlanabilir**(Sayfa 114)**bu yüksek dünyadakilere.

Zihinsel planın temel özü, Monad tarafından astral dünyaya girişinden hemen önceki iniş aşamasında oluşturulur ve zihinsel planın dört alt bölümünde var olan ikinci temel krallığı oluşturur. Üç üst alt bölüm, "biçimsiz", ilk temel krallık tarafından işgal edilir, temel öz orada düşünce tarafından parlak parıltılara, renkli akımlara ve canlı ateş parıltılarına atılır, kesin şekillere değil, birleşik eylemde ilk derslerini alır, ancak henüz kesin biçim sınırlamaları üstlenmez.

Zihinsel planda, her iki büyük bölümünde, en alt bedenleri o planın ışıklı maddesinden ve temel özünden oluşan sayısız Zekalar vardır - Doğal düzenin süreçlerini yönlendiren, daha önce sözü edilen alt varlık ordularını göz ardı eden ve çeşitli hiyerarşilerinde yedi Elementin büyük efendilerine boyun eğen Parlayanlar. (Bunlar Hindular ve Budistlerin Arыpa ve Rыpa Devaları, Zerdüştlerin “cennetsel ve dünyevi olanın Efendileri”, Hıristiyanların ve Müslümanların Başmelekleri ve Melekleridir).

Bunlar, kolayca hayal edilebileceği gibi, engin bilgiye sahip, büyük güce sahip ve görünüşleri son derece görkemli, ışıldayan, göz kamaştırıcı yaratıklardır; göksel renklerin değiştiği gökkuşağı gibi binbir renkli, son derece görkemli bir görünüme sahiptirler.**(Sayfa 115)**sakin enerjinin cisimleşmiş hali, karşı konulamaz gücün somutlaşmış hali. Büyük Hristiyan Görücünün, kudretli bir melek hakkında yazdığı şu betimleme akla geliyor: “Başının üstünde bir gökkuşağı vardı ve yüzü sanki güneş gibiydi ve ayakları ateş sütunlarıydı.*Vahiy*, x, 1). "Birçok suyun sesi gibi" sesleri, kürelerin müziğinden yankılar gibidir. Doğal düzeni yönlendirirler ve astral dünyanın elementallerinin geniş topluluklarını yönetirler, böylece onların yoldaşları doğanın süreçlerini sapmayan bir düzenlilik ve doğrulukla aralıksız sürdürürler.

Alt zihinsel planda, zihinsel bedenlerinde çalışan birçok Chelв görülür (Genellikle Mвувvi Rыpa veya zihinsel dünyada bağımsız işlev görecek şekilde düzenlendiğinde yanıltıcı beden olarak adlandırılır.) --- bir süreliğine fiziksel giysilerinden kurtulmuşlardır. Beden derin bir uykuya sarıldığında, gerçek insan, Düşünen, ondan kaçabilir ve bu yüksek bölgelerde onun ağırlığından etkilenmeden çalışabilir. Buradan, doğrudan zihinleri üzerinde hareket ederek, yardımcı düşünceler önererek, onların önüne asil fikirler koyarak, bedene sarıldığında yapabileceğinden daha etkili ve hızlı bir şekilde diğer insanlara yardım edebilir ve onları rahatlatabilir. Onların ihtiyaçlarını daha net görebilir ve bu nedenle onları daha mükemmel bir şekilde karşılayabilir ve bu şekilde mücadele eden kardeşlerine, onların hizmetinden veya yüklerini kaldıran güçlü kol veya acılarında teselli fısıldayan yumuşak ses hakkındaki fikirlerinden habersiz hizmet etmek onun en büyük ayrıcalığı ve sevincidir.

Görünmeden, tanınmadan çalışıyor,**(Sayfa 116)**düşmanlarına dostları kadar memnuniyetle ve özgürce hizmet ederek, daha yüksek kürelerdeki büyük Yardımcılardan dökülen hayırsever güçlerin akışını bireylere dağıtır. Burada bazen Üstatların görkemli figürleri de görülür, ancak çoğunlukla zihinsel planın “biçimsiz” bölümünün en yüksek seviyesinde ikamet ederler; ve diğer Büyükler de bazen bu tür daha düşük tezahürleri gerektiren bir şefkat misyonuyla buraya gelebilirler.

Bu planda bilinçli olarak faaliyet gösteren zekâlar arasındaki iletişim, ister insan ister insan olmayan, ister beden içinde ister beden dışında olsun, pratik olarak anında gerçekleşir, çünkü bu "düşünce hızı" ile olur. Uzay bariyerlerinin burada ayırma gücü yoktur ve herhangi bir ruh, sadece dikkatini ona yönelterek herhangi biriyle temas kurabilir.

İletişim bu kadar hızlı olmakla kalmaz, aynı zamanda ruhlar evrimin aynı aşamasındaysa tamdır; hiçbir sözcük birliği engellemez ve engellemez, ancak tüm düşünce birinden diğerine geçer veya belki daha kesin olarak, her biri düşünceyi diğerinin kavradığı gibi görür. Ruhlar arasındaki gerçek engeller evrim farklılıklarıdır; daha az evrimleşmiş olan, daha yüksek evrimleşmiş olanın yalnızca kendisinin yanıt verebildiği kadarını bilebilir; sınırlama açıkça yalnızca daha yüksek olan tarafından hissedilebilir, çünkü daha düşük olan, içerebileceği her şeye sahiptir.

Bir ruh ne kadar gelişmişse, etrafındaki her şey hakkında o kadar çok şey bilir, gerçekliklere o kadar yaklaşır; ancak zihinsel düzlemin de kendi illüzyon perdeleri vardır, bunu unutmamak gerekir, ancak bunlar astral ve fiziksel dünyalardakilerden çok daha az ve incedir. Her ruh**(Sayfa 117)**kendi zihinsel atmosferi vardır ve tüm izlenimler bu atmosferden geçmek zorunda olduğundan, hepsi çarpıtılmış ve renklendirilmiştir. Atmosfer ne kadar berrak ve safsa ve kişilik tarafından ne kadar az renklendirilmişse, başına gelebilecek yanılsamalar da o kadar azdır.

Zihinsel planın en yüksek üç alt bölümü Düşünür'ün kendi yaşam alanıdır ve o, evriminin aşamasına göre bunlardan birinde veya diğerinde ikamet eder. Büyük çoğunluk, evrimin çeşitli aşamalarında en düşük seviyede yaşar; oldukça entelektüel olanların nispeten azı ikinci seviyede ikamet eder, Düşünür oraya yükselir -zihinsel plandan çok fiziksel plana daha uygun bir ifade kullanmak gerekirse- o bölgenin daha ince maddesi onda baskın olduğunda ve böylece değişimi gerektirdiğinde; elbette "yükselme", yer değiştirme yoktur, ancak o daha ince maddenin titreşimlerini alır, onlara cevap verebilir ve kendisi de nadir parçacıklarını titreşime sokan kuvvetleri gönderebilir.

Öğrenci, evrim ölçeğinde yükselmenin kendisini bir yerden bir yere taşımadığını, ancak izlenimleri almaya giderek daha yetenekli hale getirdiğini bilmelidir.*Her küre etrafımızda*, astral, zihinsel, buddhik, nirvanik ve daha da yüksek dünyalar, yüce Tanrı'nın yaşamı; onları bulmak için kıpırdamamıza gerek yok, çünkü onlar burada; ama bizim donuk duyarsızlığımız onları milyonlarca mil uzaydan daha etkili bir biçimde dışarıda bırakıyor.

Biz**(Sayfa 118)**sadece bizi etkileyen, bizi duyarlı titreşime harekete geçiren şeyin bilincindeyiz ve daha da alıcı hale geldikçe, kendimize daha ince ve daha ince madde çektikçe, daha ince ve daha ince dünyalarla temasa geçiyoruz. Dolayısıyla, bir seviyeden diğerine yükselmek, daha ince malzemelerden oluşan giysilerimizi ördüğümüz ve bunlar aracılığıyla daha ince dünyaların temaslarını alabileceğimiz anlamına gelir; ve ayrıca, bu giysilerin içindeki Öz'de ilahi güçlerin gizlilikten aktiviteye uyandığı ve daha ince yaşam heyecanlarını gönderdiği anlamına gelir.

Düşünen'in ulaştığı aşamada, çevresinin tamamen bilincindedir ve geçmişinin anısına sahiptir. Giydiği bedenleri bilir, bunlar aracılığıyla alt düzlemlerle temas kurar ve onları büyük ölçüde etkileyebilir ve yönlendirebilir. Yaklaşan zorlukları, engelleri görür – geçmişteki dikkatsiz yaşamın sonuçları – ve onlara görevleri için daha iyi donanımlı olabilecekleri enerjileri akıtmaya koyulur.

Onun yönlendirmesi bazen alt bilinçte, kendi istediğini elde edecek ve tüm sebepleri kişi için açık olmayabilecek bir eylem yoluna zorlayan buyurgan bir güç olarak hissedilir.

zihinsel ve astral giysilerden kaynaklanan daha sönük görüş. Büyük işler başarmış olan adamlar, ara sıra, kendilerine yaptıkları şeyi yapmaktan başka seçenek bırakmayan içsel ve zorlayıcı bir güce dair bilinçlerini kayda geçirmişlerdir. O zaman gerçek adam gibi davranıyorlardı; Düşünürler, yani içsel adamlar,**(Sayfa 119)**işi bilinçli olarak bedenler aracılığıyla yapıyorlardı ve bu bedenler daha sonra bireyin araçları olarak uygun işlevlerini yerine getiriyorlardı. Bu daha yüksek güçlere, evrim ilerledikçe hepsi gelecektir.

Zihinsel planın üst bölgesinin üçüncü seviyesinde Üstatların Egoları ve Onların Chelв'leri olan İnisiyeler bulunur, Düşünürler burada bedenlerinde bu bölgenin maddesinin baskınlığına sahiptir. Bu en ince zihinsel güçler dünyasından Üstatlar insanlık için hayırsever çalışmalarını sürdürür, asil idealler yağdırır, ilham verici düşünceler, adanmışlık özlemleri, insanlara ruhsal ve entelektüel yardım akımları sağlar.

Orada üretilen her kuvvet, sayısız yöne doğru yayılır ve en asil, en saf ruhlar bu yararlı etkileri en kolay şekilde yakalar. Doğanın sırlarını araştıran sabırlı bir araştırmacının zihnine bir keşif gelir; yeni bir melodi büyük müzisyenin kulağına girer; uzun süredir çalışılmış bir sorunun cevabı yüce bir filozofun zekasını aydınlatır; yeni bir umut ve sevgi enerjisi yorulmak bilmeyen bir hayırseverin kalbini doldurur. Yine de insanlar, kullandıkları ifadeler; "düşünce aklıma geldi; fikir bana geldi; keşif bana çaktı" bilinçsizce iç benliklerinin bildiği gerçeğe tanıklık etse de, dış gözler kördür.

Şimdi Düşünür'ün ve onun giysilerinin yeryüzündeki insanlarda bulunduğu şekliyle incelenmesine geçelim. Bilincin bedeni, onu zihinsel düzlemin dört alt bölümünde koşullandırır - zihinsel beden, **(Sayfa 120)**bizim adlandırdığımız gibi – bu alt bölümlerin maddelerinin kombinasyonlarından oluşur. Düşünür, birey, İnsan Ruhu – bu bölümün son kısmında anlatılan şekilde oluşmuştur – enkarnasyona girdiğinde, önce enerjisinin bir kısmını etrafına çeken ve onu kendi düzleminin dört alt bölümünden çekilen maddeyle giydiren titreşimler halinde yayar.

Titreşimlerin doğasına göre, çektikleri madde türleri vardır; daha ince türler daha hızlı titreşimlere cevap verir ve onların etkisi altında şekil alır; daha kaba türler de benzer şekilde daha yavaş olanlara cevap verir; tıpkı bir telin bir notayı sempatik bir şekilde çıkarması gibi –*yani*., belirli sayıda titreşim – ağırlık ve gerginlik bakımından kendisine benzer bir telden gelir, ancak bu açılardan kendisine benzemeyen tellerden gelen notaların korosu arasında sessiz kalır, böylece farklı türdeki maddeler farklı türdeki titreşimlere yanıt olarak kendilerini çeşitlendirirler. Düşünen tarafından gönderilen titreşimlere göre tam olarak onun etrafına çektiği zihinsel bedenin doğası olacaktır ve bu zihinsel beden alt zihin, alt Manas olarak adlandırılır, çünkü zihinsel planın alt alt bölümlerinin maddesine bürünmüş ve daha sonraki çalışmalarında bununla şartlandırılmış olan Düşünen'dir.

Bu maddeyi hareket ettiremeyecek kadar ince, onun tepkisi için çok hızlı olan enerjilerinin hiçbiri kendisini onun aracılığıyla ifade edemez; bu nedenle onun tarafından sınırlandırılır, onun tarafından şartlandırılır, onun tarafından kendini ifade etmede kısıtlanır. Bu, onun enkarne hayatı boyunca girdiği ilk hapishanedir ve enerjileri hareket ederken **(Sayfa 121)** onun içinde büyük ölçüde kendi yüksek dünyasından kapalıdır, çünkü dikkati dışarı çıkan enerjilerdedir ve hayatı onlarla birlikte zihinsel bedene atılmıştır, sıklıkla bir elbise, kılıf veya araç olarak konuşulur - Düşünen'in zihinsel beden olmadığı, onu oluşturduğu ve alt zihinsel bölgede kendisini olabildiğince ifade etmek için kullandığı fikrini çağrıştıran herhangi bir ifade işe yarayacaktır.

Unutulmamalıdır ki, dışarıya doğru hâlâ atan enerjileri, astral bedeni gibi astral planın daha kaba maddesini de etrafında çeker; ve enkarnasyon hayatı boyunca, kendilerini daha düşük türden zihinsel maddelerle ifade eden enerjiler, astral madde tarafından tepki verilen daha yavaş titreşimlere öylesine kolayca dönüşür ki, iki beden sürekli olarak birlikte titreşir ve çok sıkı bir şekilde iç içe geçer; Zihinsel bedene yerleştirilen madde türleri ne kadar kaba olursa, bu birlik o kadar yakınlaşır, böylece iki beden bazen birlikte sınıflandırılır ve hatta bir olarak alınır. (Böylece Teosofist, zihnin arzu doğasıyla ve içinde çalıştığı, hayvansal doğayı etkilediği ve ondan etkilendiği anlamına gelen Kâma Manas'tan bahsedecektir. Vedântin ikisini birlikte sınıflandırır ve Benliğin, alt zihin, duygular ve tutkulardan oluşan kılıf olan Manomayakosha'da çalıştığından bahseder. Avrupalı psikolog, "duyguları" "zihin"in üçlü bölümünün bir bölümü yapar ve duygular altına hem duyguları hem de duyumları dahil eder.) Reenkarnasyonu incelemeye başladığımızda, bu gerçeğin hayati önem taşıdığını göreceğiz.

Ulaşılan evrim aşamasına göre**(Sayfa 122)**İnsan, yeniden enkarne olma yolunda oluşturduğu zihinsel beden tipi olacaktır ve astral bedende yaptığımız gibi, üç tip insanın ilgili zihinsel bedenlerini inceleyebiliriz –

a) gelişmemiş bir insan; b) ortalama bir insan; c) ruhsal olarak gelişmiş bir insan.

a) Gelişmemiş insanda zihinsel beden çok az algılanabilir, az miktarda düzenlenmemiş zihinsel madde, esas olarak düzlemin en alt bölümlerinden, onu temsil eden her şeydir. Bu, neredeyse tamamen alt bedenlerden oynanır, duyu organları aracılığıyla maddi nesnelerle temaslar tarafından yükseltilen astral fırtınalar tarafından zayıf bir şekilde titreştirilir. Bu astral titreşimler tarafından uyarılmadığı sürece neredeyse hareketsiz kalır ve hatta bu titreşimlerin altında bile tepkileri yavaştır. İçeriden belirli bir aktivite üretilmez, herhangi bir belirgin tepkiyi uyandırmak için dış dünyadan gelen bu darbeler gereklidir.

Darbeler ne kadar şiddetli olursa, insanın ilerlemesi için o kadar iyidir, çünkü her tepkisel titreşim zihinsel bedenin embriyonik gelişimine yardımcı olur. İsyankar zevk, öfke, hiddet, acı, dehşet, tüm bu tutkular, astral bedende kasırgalara neden olarak, zihinselde hafif titreşimler uyandırır ve bu titreşimler, zihinsel bilincin faaliyete geçmesini sağlayarak, onun dışarıdan kendisine yapılan izlenimlere kendi bir şeyini eklemesine neden olur.

Zihinsel bedenin astral bedenle o kadar yakından iç içe olduğunu gördük ki, tek bir beden gibi hareket ediyorlar, ancak yeni ortaya çıkan zihinsel yetenekler astral tutkulara belirli bir yoğunluk katıyor.**(Sayfa 123)**bunlar tamamen hayvansal nitelikler olarak çalıştıklarında, onlarda belirgin olmayan güç ve nitelik. Zihinsel bedende yapılan izlenimler astral bedende yapılanlardan daha kalıcıdır ve bunlar onun tarafından bilinçli olarak yeniden üretilir. Burada hafıza ve hayal gücü organı başlar ve ikincisi yavaş yavaş kendini şekillendirir, dış dünyadan gelen imgeler zihinsel bedenin maddesi üzerinde çalışır ve onun malzemelerini kendi benzerliklerine göre oluşturur.

Duyuların temaslarından doğan bu imgeler, en kaba zihinsel maddeyi çevrelerine çekerler; bilincin yeni yeni beliren güçleri bu imgeleri yeniden üretirler ve böylece, dış organlar aracılığıyla hoş bulunan titreşimleri tekrar deneyimleme ve acı verenlerden kaçınma isteğinden kaynaklanan, içeriden başlatılan eylemi uyarmaya başlayan bir resim deposu biriktirirler.

Zihinsel beden daha sonra astral'ı uyarmaya ve hayvanda fiziksel bir uyarıyla uyandırılıncaya kadar uyuyan arzuları uyandırmaya başlar; bu nedenle gelişmemiş insanda, daha alt hayvanlarda asla bulunmayan duyusal tatminin ısrarlı bir arayışını, bir şehveti, bir zalimliği, yabancı oldukları bir hesaplamayı görürüz. Zihnin, duyuların hizmetine boyun eğdirilen şafak güçleri, insanı herhangi bir hayvandan çok daha tehlikeli ve vahşi bir hayvan yapar ve zihinsel-ruhsal maddede bulunan daha güçlü ve daha incelikli güçler, tutku-doğasına hayvan dünyasında bulamadığımız bir enerji ve keskinlik verir.

Fakat bu aşırılıklar, sebep oldukları acılar aracılığıyla kendi kendilerini düzeltmelerine yol açarlar.**(Sayfa 124)**ve bu sonuçlanan deneyimler bilinç üzerinde oynar ve hayal gücünün üzerinde çalıştığı yeni imgeler oluşturur. Bunlar bilinci, dış dünyadan astral beden yoluyla kendisine ulaşan titreşimlerin çoğuna direnmeye ve tutkuları serbest bırakmak yerine onları geri tutma iradesini kullanmaya teşvik eder.

Bu tür dirençli titreşimler zihinsel bedende kurulur ve zihinsel maddelerin daha ince bileşimlerini ona doğru çeker ve aynı zamanda astral bedende kurulan tutkulu notalara tepki olarak titreşen daha kaba bileşimleri ondan dışarı atma eğilimindedir; tutku imgelerinin kurduğu titreşimler ile geçmiş deneyimlerin hayal gücüyle yeniden üretilmesinin kurduğu titreşimler arasındaki bu mücadele yoluyla zihinsel beden büyür, belirli bir organizasyon geliştirmeye ve dışsal faaliyetlerle ilgili olarak giderek daha fazla inisiyatif kullanmaya başlar.

Dünya hayatı deneyimler toplamakla geçirilirken, ara hayat onları özümsemekle geçirilir, bunu bir sonraki bölümde ayrıntılı olarak göreceğiz, böylece Dünya'ya her dönüşte Düşünen'in zihinsel bedeni olarak şekillenecek artan bir yetenek stoğu olur. Böylece, zihni tutkularının kölesi olan gelişmemiş insan, zihni tutkuların ve zihinsel güçlerin değişen başarılarla savaştığı, güçleri arasında denge bulunan, ancak yavaş yavaş alt doğası üzerinde ustalık kazanan bir savaş alanı olan ortalama insana dönüşür.

(b) Ortalama bir insanda, zihinsel beden boyut olarak çok büyümüştür, belli bir miktarda organizasyon gösterir ve makul oranda madde içerir.**(Sayfa 125)**zihinsel planın ikinci, üçüncü ve dördüncü alt bölümlerinden alınmıştır. Zihinsel bedenin tüm inşasını ve değiştirilmesini düzenleyen genel yasa burada uygun bir şekilde incelenebilir, ancak bu, astral ve fiziksel dünyaların alt alemlerinde işleyen aynı ilkedir.

Egzersiz artar, kullanılmama körelir ve sonunda yok eder. Zihinsel bedende oluşturulan her titreşim, bileşenlerinde değişikliklere neden olur, etkilenen kısımdan sempatik olarak titreşemeyen maddeyi dışarı atar ve onu etraftaki neredeyse sınırsız stoktan çekilen uygun malzemelerle değiştirir. Bir dizi titreşim ne kadar çok tekrarlanırsa, onlardan etkilenen kısım o kadar çok gelişim gösterir; bu nedenle, zihinsel enerjilerin aşırı uzmanlaşmasının zihinsel bedene verdiği zararı geçerken belirtmek gerekir.

Bu güçlerin bu şekilde yanlış yönlendirilmesi zihinsel bedenin dengesiz bir şekilde gelişmesine neden olur; bu güçlerin sürekli olarak oynadığı bölgede orantılı olarak aşırı gelişmiş ve belki de eşit derecede önemli olan diğer kısımlarda orantılı olarak gelişmemiş olur. Aranacak nesne uyumlu ve orantılı bir genel gelişimdir ve bunun için sakin bir öz-analiz ve kesin bir

araçların amaçlara doğru yönlendirilmesi. Bu yasanın bilgisi, belirli tanıdık deneyimleri daha da açıklar ve kesin bir ilerleme umudu sağlar. Yeni bir çalışma başlatıldığında veya yüksek ahlak lehine bir değişiklik başlatıldığında, erken aşamaların zorluklarla dolu olduğu görülür; bazen çaba terk edilir çünkü**(Sayfa 126)**Başarısının önündeki engeller aşılmaz görünüyor.

Herhangi bir yeni zihinsel girişimin başlangıcında, zihinsel bedenin tüm otomatizmi buna karşı koyar; belirli bir şekilde titreşmeye alışmış olan malzemeler, kendilerini yeni dürtülere uyduramazlar ve erken aşama, zihinsel bedende titreşimler oluşturma açısından engellenen, ancak herhangi bir sempatik titreşim için gerekli ön koşul olan kuvvet heyecanları göndermekten oluşur, çünkü bunlar vücuttan eski dirençli malzemeleri silkeler ve sempatik türleri içine çeker.

Bu süreçte, insan herhangi bir ilerlemenin farkında değildir; yalnızca çabalarının hayal kırıklığının ve karşılaştığı donuk direncin farkındadır. Şu anda, eğer ısrar ederse, yeni çekilen malzemeler işlev görmeye başladığında, girişimlerinde daha iyi başarır ve sonunda, tüm eski malzemeler dışarı atıldığında ve yenileri çalıştığında, çaba harcamadan başarılı olduğunu görür ve amacına ulaşmış olur.

Kritik zaman ilk aşamadadır; ancak eğer doğadaki diğer tüm yasalar gibi, bu yasanın da işlediğinden emin olarak bu yasaya güvenirse ve çabalarını ısrarla tekrarlarsa,*mutlak*başarılı olmak; ve bu gerçeğin bilgisi, aksi takdirde umutsuzluğa kapılacağı zaman onu neşelendirebilir. Bu şekilde, ortalama bir insan, alt doğanın dürtülerine sürekli olarak direndikçe, onların kendisi üzerindeki güçlerini kaybettiklerinin bilincinde olarak, çalışmaya devam edebilir, çünkü zihinsel bedeninden atılabilecek tüm malzemeleri dışarı atmaktadır.**(Sayfa 127)**sempatik titreşimlere dönüşür. Böylece zihinsel beden, zihinsel düzlemin dört alt bölümünün daha ince bileşenlerinden yavaş yavaş oluşur, ta ki zihinsel beden olan parlak ve son derece güzel bir biçime dönüşene kadar –

(c) Ruhsal olarak gelişmiş insan. Bu bedenden tüm daha kaba bileşimler elenmiştir, böylece duyuların nesneleri artık onda veya onunla bağlantılı astral bedende titreşimlerine sempatik şekilde yanıt veren maddeler bulamaz. Sadece alt zihinsel dünyanın dört alt bölümünün her birine ait daha ince bileşimleri içerir ve bunlardan yine üçüncü ve dördüncü alt planların maddeleri, ikinci ve birinci alt planların maddelerine göre bileşiminde çok baskındır ve onu entelektin tüm daha yüksek işleyişlerine, daha yüksek sanatların hassas temaslarına, daha yüce duyguların tüm saf heyecanlarına duyarlı hale getirir.

Böyle bir beden, içinde giyinen Düşünen'in kendini alt zihinsel bölgede ve astral ve fiziksel dünyalarda çok daha eksiksiz bir şekilde ifade etmesini sağlar; malzemeleri çok daha geniş bir tepkisel titreşim aralığına sahiptir ve daha yüce bir alemden gelen dürtüler onu daha asil ve daha incelikli bir organizasyona dönüştürür. Böyle bir beden, zihinsel planın alt alt bölümlerinde ifade edebilen Düşünen'den gelen her dürtüyü hızla yeniden üretmeye hazır hale geliyor; bu alt zihinsel dünyadaki aktiviteler için mükemmel bir araç haline geliyor.**(Sayfa 128)**

Zihinsel bedenin doğasının açık bir şekilde anlaşılması, modern eğitimi büyük ölçüde değiştirecek ve onu Düşünür için şu anda olduğundan çok daha kullanışlı hale getirecektir. Bu bedenin genel özellikleri

Düşünen'in yeryüzündeki geçmiş yaşamlarına bağlıdır, Reenkarnasyon ve Karma'yı incelediğimizde iyice anlaşılacağı gibi. Beden zihinsel planda oluşturulmuştur ve malzemeleri Düşünen'in geçmiş deneyimlerinin sonuçları olarak kendi içinde edindiği niteliklere bağlıdır.

Eğitimin yapabileceği tek şey, halihazırda sahip olduğu yararlı yeteneklerin gelişimini canlandıracak ve destekleyecek, istenmeyen yeteneklerin ise yok edilmesini engelleyecek ve ortadan kaldırılmasına yardımcı olacak dışsal uyaranlar sağlamaktır. Bu doğuştan gelen yeteneklerin ortaya çıkarılması, zihnin gerçeklerle doldurulması değil, gerçek eğitimin amacıdır.

Hafızanın ayrı bir yetenek olarak geliştirilmesine de gerek yoktur, çünkü hafıza dikkat gerektirir - yani zihnin incelenen konu üzerinde sabit konsantrasyonuna - ve konu ile zihin arasındaki doğal yakınlığa. Konu seviliyorsa - yani zihin buna uygun bir kapasiteye sahipse - hafıza başarısız olmaz, yeter ki gereken dikkat gösterilsin. Bu nedenle eğitim, sabit konsantrasyon, sürekli dikkat alışkanlığını geliştirmeli ve öğrencinin doğuştan gelen yeteneklerine göre yönlendirilmelidir.

Şimdi, insanın reenkarnasyon döngüsü sırasında gerçek yurdu olan zihinsel planın “biçimsiz” bölümlerine geçelim;**(Sayfa 129)**O, salt insan evrimine başladığında, bir bebek ruh, bir bebek Ego, embriyonik bir bireysellik olarak doğar. (Bkz. “Reenkarnasyon” üzerine VII. ve VIII. Bölümler).

Bu Ego'nun, Düşünen'in ana hatları ovaldir ve bu nedenle HP Blavatsky, tüm enkarnasyonları boyunca süren bu Manas bedeninden Aurik Yumurta olarak bahseder. Zihinsel planın en yüksek üç alt bölümünün maddesinden oluşmuştur, en incelikli, en nadir incelikli bir filmdir, ilk başlangıcında bile; ve geliştikçe, uygun bir şekilde adlandırıldığı gibi, yüce ihtişam ve güzelliğin parlak bir nesnesi, parlayan Bir haline gelir. (Bu, Neo-Platonistlerin Augњides'idir, Aziz Paul'ün "manevi bedeni"dir).

Bu Düşünür nedir? O, daha önce de söylendiği gibi, zihinsel planın “biçimsiz” bölgesinin malzemelerinden çekilen bu ince beden tarafından sınırlandırılmış veya bireyselleştirilmiş ilahi Benliktir. (Vignyвnamayakosha’da, Vedвntik sınıflandırmaya göre, ayırt edici bilginin kılıfında çalışan Benlik). Bu madde – Evrenin tek Işığı ve Yaşamının canlı bir ışını olan Benliğin bir ışını etrafında çizilmiştir – bu ışını Kaynağından kapatır, dış dünya söz konusu olduğunda onu kendi ince kabuğunun içine kapatır ve böylece onu “bir birey” yapar. Yaşam, LOGOS’un Yaşamıdır, ancak o Yaşamın tüm güçleri gizlidir, saklıdır; her şey potansiyel olarak oradadır, tohumdaki minik tohumun içinde ağaç saklı olduğu gibi tohum halindedir.

Bu tohum toprağa bırakılır**(Sayfa 130)**insan yaşamının toprağı, gizli güçlerinin sevinç güneşi ve gözyaşı yağmuru tarafından etkinliğe hızlandırılabilmesi için ve deneyim dediğimiz yaşam toprağının özsularıyla beslenebilmesi için, tohum, üreten Efendisinin sureti olan kudretli bir ağaca dönüşene kadar. İnsan evrimi, Düşünenin evrimidir; alt zihinsel ve astral ve fiziksel düzlemlerde bedenler alır, sonra dünyevi, astral, alt zihinsel yaşam boyunca giyer, bunları dünyadan dünyaya geçerken bu yaşam döngüsünün düzenli aşamalarında ardışık olarak bırakır, ancak her düzlemde kullanımıyla topladığı meyveleri kendi içinde sürekli olarak depolar.

Başlangıçta, bir bebeğin dünyevi bedeni kadar az bilinçli olarak, yaşamdan yaşama neredeyse uyuyarak geçti, ta ki dışarıdan gelen deneyimler gizli güçlerinden bazılarını harekete geçirene kadar; ama yavaş yavaş hayatının yönlendirilmesinde giderek daha fazla rol üstlendi, sonunda yetişkinliğe eriştiğinde hayatını kendi ellerine aldı ve gelecekteki kaderi üzerinde giderek artan bir kontrole sahip oldu.

İlahi bilinçle Düşünen'i oluşturan kalıcı bedenin büyümesi son derece yavaştır. Teknik adı nedensel bedendir, çünkü o tüm deneyimlerin sonuçlarını kendi içinde toplar ve bunlar nedenler olarak hareket ederek gelecekteki yaşamları şekillendirir. Enkarnasyon sırasında bedenler arasında tek kalıcı olanıdır, zihinsel, astral ve fiziksel bedenler her yeni yaşam için yeniden oluşturulur; her biri sırayla yok olurken, hasadını üstündekine devreder ve böylece tüm hasatlar sonunda kalıcı bedende saklanır;**(Sayfa 131)** Düşünür enkarnasyona geri döndüğünde, bu hasatlardan oluşan enerjilerini her bir ardışık düzleme gönderir ve böylece geçmişine uygun yeni bedenleri etrafına çeker.

Nedensel bedenin kendisinin büyümesi, söylendiği gibi, çok yavaştır, çünkü yalnızca kendisinin oluştuğu çok ince maddede ifade edilebilen dürtülere yanıt olarak titreşebilir ve böylece bunları varlığının dokusuna örebilir. Dolayısıyla, insan evriminin erken aşamalarında çok büyük bir rol oynayan tutkular, onun büyümesini doğrudan etkileyemez. Düşünür, yalnızca nedensel bedenin titreşimlerinde yeniden üretilebilen deneyimleri kendi içinde işleyebilir ve bunlar zihinsel bölgeye ait olmalı ve karakter olarak son derece entelektüel veya yüce ahlaki olmalıdır; aksi takdirde, onun ince maddesi yanıt olarak sempatik bir titreşim veremez.

Çok az bir düşünme, herhangi birini, bu yüce bedenin büyümesi için uygun olan az miktarda materyali günlük yaşamıyla sağladığına ikna edecektir; bu nedenle evrimin yavaşlığı, kaydedilen az ilerleme. Düşünür, her bir ardışık yaşamda ortaya koyacağı daha fazla kendinden bir şeyler bulmalıdır ve durum böyle olduğunda, evrim hızla ilerler. Kötü yollarda ısrar etmek, nedensel bedene dolaylı bir şekilde tepki verir ve büyümenin basit gecikmesinden daha fazla zarar verir; uzun bir süre sonra, zıt iyiliğin oluşturduğu titreşimlere yanıt vermede belirli bir yetersizliğe neden oluyor ve böylece kötülük terk edildikten sonra büyümeyi önemli bir süre geciktiriyor gibi görünüyor.

Doğrudan nedensel bedene zarar vermek, son derece entelektüel ve**(Sayfa 132)**rafine tür gereklidir, dünyanın çeşitli Kutsal Yazılarında bahsedilen “manevi kötülük”. Neyse ki bu nadirdir, manevi iyilik kadar nadirdir ve yalnızca çok ilerlemiş olanlar arasında bulunur, ister Sağ El ister Sol El Yolunu takip etsinler. (Sağ El Yolu, ilahi insanlığa, dünyaların hizmetinde kullanılan Adeptliğe götüren yoldur. Sol El Yolu da Adeptliğe götüren yoldur, ancak evrimin ilerlemesini engellemek için kullanılan ve bencil bireysel amaçlara yönelen Adeptliğe. Bunlara bazen sırasıyla Beyaz ve Siyah Yollar denir.)

Düşünen’in, Ebedi İnsan’ın yaşam alanı, zihinsel planın “biçimsiz” bölgesinin en alt seviyesi olan beşinci alt plandadır. İnsanlığın büyük kitleleri burada, henüz uyanıklar, hala yaşamlarının bebeklik dönemindeler. Düşünen, enerjileri alt planlarda oynayarak, orada deneyim toplarken bilincini yavaşça geliştirir ve bu deneyim, yaşam hasadı ile hazine yüklü olarak kendisine geri döndüklerinde bu enerjilerle birlikte çekilir. Bu ebedi İnsan, bireyselleşmiş Benlik, giydiği her bedendeki aktördür; bedene ve zihne aynı şekilde “ben” duygusunu veren onun varlığıdır, “ben” özbilinçli olan ve yanılsama yoluyla, kendisini en aktif şekilde enerjilendirdiği araçla özdeşleştiren şeydir.

Duyuların insanı için “Ben” fiziksel beden ve arzu doğasıdır; bunlardan zevk alır ve bunları kendisi olarak düşünür, çünkü hayatı onlardadır. Bilgin için “Ben” zihindir, çünkü onun uygulamasında onun neşesi yatar ve hayatı orada yoğunlaşır.**(Sayfa 133**) Çok az kişi ruhsal felsefenin soyut zirvelerine ulaşabilir ve bu Ebedi İnsanı "Ben" olarak hissedebilir; anılar geçmiş yaşamlara uzanır ve umutlar gelecekteki doğumlara uzanır.

Fizyologlar bize, parmağımızı kestiğimizde kanın aktığı yerde gerçekten acı hissetmediğimizi, ancak bu acının beyinde hissedildiğini ve hayal gücüyle yaralanmanın olduğu yere doğru dışarıya doğru yansıtıldığını söylerler; acı hissi*parmakta*bir yanılsamadır; hayal gücü tarafından yaralanmaya neden olan nesneyle temas noktasında oluşturulur; aynı şekilde bir insan da kesilmiş bir uzvunda, ya da daha doğrusu uzvun işgal ettiği alanda acı hisseder. Benzer şekilde, tek bir “Ben”, İç İnsan, kendisini saran kılıflarda, dış dünyayla temas noktalarında acı ve sevinç hisseder ve kılıfın kendisi olduğunu hisseder, ancak bu hissin bir yanılsama olduğunu ve her kılıfın tek aktörü ve deneyimleyicisi olduğunu bilmez.

Şimdi, bu ışık altında, yüksek ve düşük zihin arasındaki ilişkileri ve beyin üzerindeki etkilerini ele alalım. Zihin, Manas, Düşünen, birdir ve nedensel bedendeki Benliktir; sayısız enerjinin, sayısız türde titreşimin kaynağıdır. Bunları dışarıya doğru yayar, kendinden dışarıya doğru ışınlar. Bunların en ince ve en güzeli, yalnızca onlara yanıt verecek kadar ince olan nedensel bedenin maddesinde ifade edilir; düşünceleri soyut olan, bilgi edinme yöntemi sezgi olan Saf Akıl dediğimiz şeyi oluştururlar; onun "doğası bilgidir" ve gerçeği görüşte kendisiyle uyumlu olarak tanır.**(Sayfa 134)**

Daha az ince titreşimler dışarıya doğru geçer, alt zihinsel bölgenin maddesini çeker ve bunlar Alt Manas veya alt zihindir - daha yoğun maddede ifade edilen daha yüksek olanın daha kaba enerjileri; bunlara akıl adını veririz, akıl yürütme, yargılama, hayal gücü, karşılaştırma ve diğer zihinsel yetenekleri içerir; düşünceleri somuttur ve yöntemi mantıktır; tartışır, akıl yürütür, çıkarımlarda bulunur. Astral madde aracılığıyla eterik beyinde ve bununla yoğun fiziksel beyinde etki eden bu titreşimler, orada titreşimler oluşturur, bunlar kendilerinin ağır ve yavaş yeniden üretimleridir - ağır ve yavaş, çünkü enerjiler daha ağır maddeyi hareket ettirirken hızlarının çoğunu kaybederler.

Bir titreşim nadir bir ortamda başlatılıp daha sonra yoğun bir ortama geçtiğinde bu tepki zayıflığı her fizik öğrencisine tanıdıktır. Havada bir çana vurun ve net bir şekilde duyulur; hidrojene vurun ve hidrojen titreşimlerinin atmosferik dalgaları oluşturmasına izin verin ve sonuç ne kadar zayıf olur. Aynı şekilde beynin zihnin hızlı ve ince etkilerine tepki olarak işleyişi de zayıftır; ancak büyük çoğunluğun "bilinci" olarak bildiği tek şey budur.

Bu “bilincin” zihinsel işleyişinin muazzam önemi, Düşünür’ün büyüdüğü deneyim hasadını toplayabildiği tek ortam olmasından kaynaklanır. Tutkular tarafından yönetildiğinde başıboş kalır ve o beslenmeden kalır ve bu nedenle gelişemez; tamamen dış dünyayla ilgili zihinsel aktivitelerle meşgul olduğunda, yalnızca alt enerjilerini harekete geçirebilir;**(Sayfa 135)**ancak ona hayatının gerçek amacını kazıyabildiğinde, o, daha yüksek enerjilerini uyandıracak ve besleyecek şeyleri toplamak gibi en değerli işlevlerini yerine getirmeye başlar.

Düşünür geliştikçe kendi içsel güçlerinin ve aynı zamanda

enerjilerinin alt düzlemlerdeki, bu enerjilerin etrafında çektiği bedenlerdeki işleyişi. Sonunda onları etkilemeye çalışmaya başlar, iradesini yönlendirmek için geçmişe dair anılarını kullanır ve bu izlenimlere ahlakla ilgili olduklarında “vicdan” ve zekayı aydınlattıklarında “sezgi parıltıları” adını veririz.

Bu izlenimler normal olacak kadar sürekli olduğunda, bunların toplamından "deha" olarak bahsederiz. Düşünür'ün daha yüksek evrimi, daha düşük araçları üzerindeki artan kontrolü, onların etkisine artan duyarlılığı ve büyümeye artan katkılarıyla işaretlenir. Bu evrime kasıtlı olarak yardımcı olmak isteyenler, bunu alt zihnin ve ahlaki karakterin dikkatli bir eğitimiyle, istikrarlı ve iyi yönlendirilmiş çabayla yapabilirler.

Dünya dışı konulara, meditasyona ve çalışmaya yönelik sessiz, sürekli ve ardışık düşünce alışkanlığı, zihin-bedeni geliştirir ve onu daha iyi bir araç haline getirir; soyut düşünceyi geliştirme çabası da yararlıdır, çünkü bu alt zihni daha yükseğe doğru yükseltir ve alt zihinsel planın en ince materyallerini içine çeker.

Bu ve benzeri yollarla herkes kendi yüksek evriminde aktif olarak işbirliği yapabilir, her ileri adım**(Sayfa 136)**daha hızlı adımlar. Hiçbir çaba, en küçüğü bile, kaybolmaz, ancak tam etkisi onu takip eder ve toplanan ve içeriye verilen her katkı, gelecekte kullanılmak üzere nedensel bedenin hazinesinde saklanır. Böylece evrim, ne kadar yavaş ve duraksamalı olursa olsun, yine de her zaman ileriye doğru gider ve ilahi Hayat, her ruhta sürekli olarak ortaya çıkarak, her şeyi yavaşça kendine tabi kılar.**(Sayfa 137)**

BÖLÜM V

DEVAHAN

Devachan kelimesi cennet için kullanılan teosofik bir isimdir ve tam anlamıyla tercüme edildiğinde parlayan toprak veya Tanrılar Ülkesi anlamına gelir. (Tanrıların yeri anlamına gelen Devasthan, Sanskritçedeki karşılığıdır. Hinduların Svarga'sı; Budistlerin Sukhʙvati'si; Zerdüştlerin ve Hıristiyanların Cenneti ve Müslümanlar arasında daha az maddeleşmiş olanlardır.) Burası zihinsel planın özel olarak korunan bir parçasıdır; buradan tüm üzüntü ve tüm kötülükler, insan evrimini denetleyen büyük ruhsal Zekaların eylemiyle dışlanır; ve fiziksel ve astral bedenlerini terk etmiş ve Kʙmaloka'daki kalışları tamamlandığında buraya geçen insanlar tarafından mesken tutulur.

Devachanik yaşam iki aşamadan oluşur, bunlardan ilki zihinsel düzlemin dört alt bölümünde geçirilir, bu aşamada Düşünen hala zihinsel bedeni giyer ve onun tarafından şartlandırılır, yeni çıktığı dünya yaşamı boyunca onun tarafından toplanan malzemeleri özümsemekle meşgul olur. İkinci aşama "biçimsiz dünyada" geçirilir, Düşünen zihinsel bedenden kaçar ve kendi engelsiz dünyasında yaşar**(Sayfa 138)**Yaşamı, ulaştığı öz-bilincin ve bilginin tam ölçüsünde yaşamak.

Devachan'da geçirilen toplam zaman uzunluğu, ruhun yeryüzündeki yaşamından beraberinde getirdiği devachanik yaşam için malzeme miktarına bağlıdır. Devachan'da tüketilmek ve özümsenmek üzere meyve hasadı, yeryüzü yaşamı boyunca üretilen tüm saf düşünceler ve duygulardan, tüm entelektüel ve ahlaki çabalardan ve özlemlerden, insan hizmeti için yararlı iş ve planların tüm anılarından oluşur - zihinsel ve ahlaki yetilere işlenerek ruhun evrimine yardımcı olabilen her şey.

Hiçbiri kaybolmaz, ne kadar zayıf, ne kadar geçici olursa olsun; ama bencil hayvansal tutkular içeri giremez, çünkü ifade edilebilecekleri hiçbir malzeme yoktur. Geçmiş yaşamdaki tüm kötülükler, iyiliğe büyük ölçüde ağır bassa da, iyi olanın ne kadar az olursa olsun hasadın tam olarak biçilmesini engellemez; hasadın azlığı, devachanik yaşamı çok kısa kılabilir; ama en yozlaşmış olan bile, doğru olana karşı herhangi bir hafif özlemi, herhangi bir şefkat kıpırtısı yaşamışsa, iyiliğin tohumunun yumuşak filizlerini verebileceği, iyiliğin kıvılcımının nazikçe küçücük bir aleve dönüşebileceği bir devachanik yaşam dönemi geçirmelidir.

Geçmişte, insanlar kalplerini büyük ölçüde cennete odaklayarak yaşadıklarında ve hayatlarını onun mutluluğunu yaşamak amacıyla yönlendirdiklerinde, Devachan'da geçirilen dönem çok uzundu, bazen binlerce yıl sürüyordu; günümüzde ise insanların zihinleri**(Sayfa 139)**yeryüzüne çok daha fazla odaklandıkları ve düşüncelerinin nispeten daha yüksek yaşama yönelik olduğu için, devachanik dönemleri de buna bağlı olarak kısalmıştır.

Benzer şekilde, zihinsel planın daha yüksek ve daha düşük bölgelerinde geçirilen zaman (teknik olarak Arıpa ve Rıpa Devachan olarak adlandırılır - zihinsel planın arıpa ve rıpa seviyelerinde bulunur) sırasıyla zihinsel ve nedensel bedenlerde ayrı ayrı üretilen düşünce miktarıyla orantılıdır; kişisel benliğe, yeni kapanmış hayata ait tüm düşünceler - tüm hırsları, ilgi alanları, sevgileriyle,

umutlar ve korkular – bunların hepsi formların bulunduğu Devachan'da meyvesini verir; daha yüksek zihne ait olanlar, soyut, kişisel olmayan düşünce bölgelerine ait olanlar ise "formsuz" devachanik bölgede işlenmelidir. İnsanların çoğu o yüce bölgeye sadece hızla tekrar geçmek için girer; bazıları devachanik varoluşlarının büyük bir bölümünü orada geçirir; birkaçı neredeyse tamamını orada geçirir.

Herhangi bir ayrıntıya girmeden önce, devachanik yaşamı yöneten bazı önde gelen fikirleri kavramaya çalışalım, çünkü fiziksel yaşamdan o kadar farklıdır ki, onun herhangi bir tanımı, onun tuhaflığı nedeniyle yanıltıcı olmaya eğilimlidir. İnsanlar, bedende yönlendirilmiş olsa bile, zihinsel yaşamlarının o kadar az farkındadırlar ki, bedenin dışında zihinsel yaşamın bir resmi kendilerine sunulduğunda, tüm gerçeklik duygusunu kaybederler ve sanki bir rüya dünyasına geçmiş gibi hissederler.

Kavranması gereken ilk şey, zihinsel yaşamın gerçekliğe çok daha yakın, yoğun ve canlı olduğudur.**(Sayfa 140)** duyuların yaşamı. Burada gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz, tattığımız ve elle diğimiz her şey, Devachan'da temas ettiğimiz her şeyden iki kat daha uzakta gerçeklikten uzaktır. Şeyleri oldukları gibi bile görmeyiz, ancak burada gördüğümüz şeylerin üzerinde onları saran iki tane daha illüzyon perdesi vardır. Buradaki gerçeklik algımız tamamen bir yanılsamadır; şeyler, insanlar hakkında oldukları gibi hiçbir şey bilmeyiz; onlar hakkında bildiğimiz tek şey, duyularımızda bıraktıkları izlenimler ve aklımızın bu izlenimlerin toplamından çıkardığı, çoğu zaman hatalı olan sonuçlardır. Bir adamın babasının, en yakın arkadaşının, ona hayran olan kızın, iş dünyasındaki rakibinin, en ölümcül düşmanının ve sıradan bir tanıdığının fikirlerini yan yana koyun ve resimlerin ne kadar uyumsuz olduğunu görün.

Her biri yalnızca kendi zihninde oluşan izlenimleri verebilir ve bunlar, tüm perdeleri delen ve bütün insanı gören gözlerle görülen insanın gerçekliğinden ne kadar uzaktır. Arkadaşlarımızın her birinin üzerimizde bıraktığı izlenimleri biliriz ve bunlar kesinlikle alma kapasitemizle sınırlıdır; bir çocuğun babası yüce amaçları ve imparatorluk hedefleri olan büyük bir devlet adamı olabilir, ancak milletin kaderinin bu rehberi onun için yalnızca en neşeli oyun arkadaşı, en baştan çıkarıcı hikaye anlatıcısıdır.

Yanılsamaların ortasında yaşıyoruz, ancak gerçeklik hissine sahibiz ve bu bize memnuniyet getiriyor. Devachan'da da yanılsamalarla çevrili olacağız - gerçi, söylendiği gibi, gerçekliğe iki adım daha yakın - ve orada da bize memnuniyet getirecek benzer bir gerçeklik hissine sahip olacağız.**(Sayfa 141)**

Yeryüzünün yanılsamaları, azalmış olsa da, alt göklerde kaçamaz, temas daha gerçek ve daha acil olsa da. Çünkü bu göklerin büyük bir evrimsel planın parçası olduğu asla unutulmamalıdır ve insan gerçek Ben'i bulana kadar, kendi gerçek dışılığı onu yanılsamalara tabi kılar. Ancak, Devachan'ı incelediğimizde yeryüzü yaşamında gerçeklik ve gerçek dışılık hissi uyandıran bir şey, yeryüzü yaşamına içten, yanılsamalarının tüm etkisi altında bakarken, Devachan'ı dışarıdan, Mâyâ örtüsünden özgür bir şekilde tefekkür etmemizdir.

Devachan'da süreç tersine döner ve sakinleri kendi hayatlarının gerçek olduğunu hisseder ve dünya hayatına en apaçık yanılsamalar ve yanlış anlamalarla dolu olarak bakarlar. Genel olarak, cennet dünyalarının fiziksel eleştirmenlerinden gerçeğe daha yakındırlar.

Sonra, Düşünen –sadece zihinsel bedenle örtülü ve onun güçlerinin sınırsız kullanımında olan– bu güçlerin yaratıcı doğasını, burada bizim neredeyse fark edemeyeceğimiz bir şekilde ve ölçüde ortaya koyar. Dünya üzerinde bir ressam, bir heykeltıraş, bir müzisyen, zihnin güçleriyle vizyonlarını yaratarak, enfes güzelliklerin hayallerini kurar; ancak bunları dünyanın kaba malzemelerine yerleştirmeye çalıştıklarında, zihinsel yaratımdan çok uzak kalırlar. Mermer mükemmel form için fazla dirençlidir, pigmentler mükemmel renk için fazla bulanıktır.

Cennette, düşündükleri her şey, bir anda formda yeniden üretilir, çünkü cennet dünyasının nadir ve incelikli maddesi,**(Sayfa 142)**zihin malzemesi, zihnin tutkudan uzakken normalde çalıştığı ortam ve her zihinsel dürtüyle şekil alır. Bu nedenle her insan, çok gerçek bir anlamda, kendi cennetini yaratır ve çevresinin güzelliği, zihninin zenginliğine ve enerjisine göre kesinlikle artar. Ruh güçlerini geliştirdikçe, cenneti giderek daha incelikli ve zarif hale gelir; cennetteki tüm sınırlamalar kendi kendine yaratılmıştır ve cennet, ruhun genişlemesi ve derinleşmesiyle genişler ve derinleşir.

Ruh zayıf ve bencil, dar görüşlü ve gelişmemişken, onun cenneti bu önemsizlikleri paylaşır; ancak ruhta her zaman en iyi olan, o en iyi ne kadar fakir olursa olsun, en iyisidir. İnsan evrimleştikçe, onun devachanik hayatları daha dolu, daha zengin, daha gerçek hale gelir ve gelişmiş ruhlar birbirleriyle daha yakın ve daha yakın temasa geçerek daha geniş ve daha derin bir ilişkinin tadını çıkarırlar.

Yeryüzünde, zihinsel ve ahlaki olarak zayıf, güçsüz, yavan ve dar bir yaşam, Devachan'da yalnızca zihinsel ve ahlaki olanın hayatta kaldığı, nispeten zayıf, güçsüz, yavan ve dar bir yaşam üretir.*sahip olmak* bizden daha fazla*vardır*, ve hasadımız ekimimize göredir. "Aldanmayın; Tanrı alay konusu olmaz; çünkü bir adam ne ekerse, onu" - ne daha fazlasını ne de daha azını - biçecektir." Tembelliğimiz ve açgözlülüğümüz ekmediğimiz yerde biçmek ister, ancak bu yasa evreninde, merhametli bir şekilde adil olan İyi Yasa, herkese çalışmasının tam ücretini getirir.

Yaptığımız zihinsel izlenimler veya zihinsel resimler**(Sayfa 143)**arkadaşlarımızın Devachan'da bize hükmedecek. Her ruhun etrafını, hayatta sevdikleri sarar ve kalpte yaşayan sevdiklerinin her görüntüsü, cennetteki ruhun yaşayan bir arkadaşı olur. Ve onlar değişmezler. Onlar bizim için orada, burada oldukları gibi olacaklar ve başka türlü değil. Arkadaşımızın duyularımızı etkilediği şekliyle dışsal benzerliğini, Devachan'da zihnin yaratıcı güçleriyle zihin malzemesinden oluştururuz; burada zihinsel bir resim olan şey oradadır - gerçekte burada olduğu gibi, bilmesek de - yaşayan zihin malzemesinde nesnel bir şekil, kendi zihinsel atmosferimizde kalır; sadece burada donuk ve düşsel olan şey orada zorla yaşar ve canlıdır.

Peki ya gerçek birlik, ruhun ruhla birleşmesi? Bu, burada bildiğimiz her şeyden daha yakın, daha yakın, daha değerlidir, çünkü gördüğümüz gibi, ruh ile ruh arasında zihinsel planda hiçbir engel yoktur; tam olarak içimizdeki ruh-yaşamının gerçekliğiyle orantılı olarak orada ruh-birliğinin gerçekliği vardır; arkadaşımızın zihinsel imgesi bizim kendi yaratımımızdır; onun biçimi bildiğimiz ve sevdiğimiz gibidir; ve onun ruhu, ruhu ve bizimki sempatik titreşimde titreşebildiği ölçüde, o biçim aracılığıyla bizimkine nefes alır.

Ama eğer bağlar sadece fiziksel veya astral bedenden ibaret olsaydı, yeryüzünde tanıdığımız kişilerle hiçbir temasımız olamazdı.

ya da eğer onlar ve biz içsel yaşamda uyumsuz olsaydık; bu yüzden Devachan'ımıza hiçbir düşman giremez, çünkü zihinlerin ve kalplerin sempatik uyumu insanları oraya ancak çekebilir. Kalp ve zihnin ayrılığı, cennetsel yaşamda ayrılık anlamına gelir, çünkü**(Sayfa 144)**kalp ve zihinden daha aşağıda olanlar orada ifade edecek hiçbir araç bulamaz. Evrimde bizden çok ötede olanlarla, onlara yanıt verebildiğimiz ölçüde temas kurarız; varlıklarının büyük aralıkları bizim kavrayışımızın ötesine uzanacaktır, ancak dokunabildiğimiz her şey bizimdir. Dahası, bu daha büyük olanlar, şu anda inceleyeceğimiz koşullar altında, cennetsel yaşamda bize yardım edebilir ve ederler, onlara doğru büyümemize ve böylece daha fazlasını alabilmemize yardımcı olurlar. O zaman uzay veya zaman açısından bir ayrılık yoktur, ancak sempati eksikliği, kalpler ve zihinler arasındaki uyumsuzluk nedeniyle ayrılık vardır.

Cennette sevdiğimiz herkesle ve hayran olduğumuz herkesle birlikteyiz ve kapasitemizin sınırına kadar onlarla iletişim kuruyoruz veya daha ileri seviyedeysek, onların kapasitelerinin sınırına kadar. Onlarla yeryüzünde sevdiğimiz biçimlerde, yeryüzündeki ilişkilerimizin mükemmel hafızasıyla buluşuyoruz, çünkü cennet yeryüzündeki tüm tomurcukların çiçek açmasıdır ve yeryüzünün bozulmuş ve zayıf aşkları orada güzelliğe ve güce dönüşür. İletişim doğrudan olduğundan, kelimeler veya düşünceler konusunda hiçbir yanlış anlaşılma ortaya çıkamaz; her biri arkadaşının yarattığı düşünceyi veya yanıt verebildiği kadarını görür.

Devachan, cennet dünyası, mutluluk dünyasıdır, tarif edilemez bir sevinç dünyasıdır. Fakat bundan çok daha fazlasıdır, yorgunlar için bir dinlenmeden çok daha fazlasıdır. Devachan'da, Düşünür'ün yeni sona eren hayatı boyunca zihinsel ve ahlaki deneyimlerinde değerli olan her şey işlenir, üzerinde düşünülür ve kademeli olarak kesin zihinsel ve ahlaki yeteneğe dönüştürülür,**(Sayfa 145)**Bir sonraki yeniden doğuşuna kendisiyle birlikte götüreceği güçlere. Zihinsel bedene geçmişin gerçek anısını işlemez, çünkü zihinsel beden zamanı gelince parçalanacaktır; geçmişin anısı yalnızca onu yaşamış ve dayanmış olan Düşünen'in kendisinde kalır. Ancak geçmiş deneyimlerin bu gerçekleri zihinsel kapasiteye işlenir, böylece bir insan bir konuyu derinlemesine incelemişse, bu çalışmanın etkileri, başka bir enkarnasyonda kendisine ilk sunulduğunda o konuyu edinme ve ustalaşma konusunda özel bir yeteneğin yaratılması olacaktır.

O, bu çalışma alanı için özel bir yetenekle doğacak ve bunu büyük bir kolaylıkla öğrenecektir. Dünya üzerinde düşünülen her şey Devachan'da bu şekilde kullanılır; her istek güce dönüştürülür; tüm engellenen çabalar yetenek ve becerilere dönüşür; mücadeleler ve yenilgiler zafer araçlarına dönüştürülecek malzemeler olarak yeniden ortaya çıkar; üzüntüler ve hatalar akıllıca ve iyi yönlendirilmiş iradelere dönüştürülecek değerli metaller olarak ışıl ışıl parlar.

Geçmişte başarmak için güç ve becerinin eksik olduğu iyilik planları Devachan'da düşüncede işlenir, sanki aşama aşama oynanır ve gerekli güç ve beceri, akıllı ve ciddi öğrencinin bir dahi olarak yeniden doğacağı, adanmışın bir aziz olarak yeniden doğacağı gelecekteki bir dünyada kullanılmak üzere zihnin yetenekleri olarak geliştirilir. O halde, Devachan'daki yaşam, sıradan bir rüya, amaçsız boş boş oturmanın lotus diyarı değildir; zihnin ve kalbin, kaba madde ve önemsiz kaygılarla engellenmeden geliştiği, dünyanın şiddetli savaş alanları için silahların dövüldüğü ve ilerlemenin**(Sayfa 146)**geleceğin güvence altına alınması.

Düşünen, dünyevi yaşamına ait tüm meyveleri zihinsel bedende tükettiğinde, onu silkeler ve kendi yerinde engelsiz bir şekilde ikamet eder. Alt seviyelerde kendilerini ifade eden tüm zihinsel yetenekler nedensel bedenin içine çekilir - Kвmaloka'da parçalanmak üzere astral kabuğu terk ettiğinde zihinsel bedene çekilen tutkulu yaşamın tohumlarıyla birlikte - ve bunlar

bir süre gizli kalırlar, nedensel bedenin içinde yatarlar, tezahür edecekleri materyalin eksikliğinden dolayı gizli kalmış kuvvetler. (Düşünceli öğrenci burada evrenin döngüsü çiğnendikten sonra bilincin devam etmesi sorununa dair verimli bir öneri bulabilir. Oshvara'yı Düşünen'in yerine koysun ve bir yaşamın meyveleri olan yeteneklerin bir Evrenin meyveleri olan insan yaşamlarını temsil etmesine izin versin. O zaman evrenler arasındaki aralıkta bilinç için neyin gerekli olduğuna dair bir fikir yakalayabilir).

Gerçek insanın geçici giysilerinin sonuncusu olan zihinsel beden parçalanır ve onun malzemeleri, Düşünen en son enkarnasyona indiğinde çekilmiş oldukları zihinsel düzlemin genel maddesine geri döner. Böylece yalnızca nedensel beden kalır, biten yaşamdan özümsenen her şeyin kabı ve hazinesi. Düşünen uzun hac yolculuğunun bir turunu tamamlamıştır ve bir süre kendi memleketinde ikamet eder.

Bilincinin durumu tamamen ona bağlıdır**(Sayfa 147)**evrimde ulaştığı noktada. Yaşamının erken evrelerinde, alt düzlemlerdeki araçlarını kaybettiğinde, bilinçsizliğe sarılmış bir şekilde sadece uyuyacaktır. Yaşamı, içinde nazikçe atacak, kapalı dünya varoluşundan, özüne girebilecek herhangi bir küçük sonucu özümseyecektir; ancak çevresinin bilincinde olmayacaktır. Ancak geliştikçe, yaşamının bu dönemi giderek daha önemli hale gelir ve Devachanik varoluşunun daha büyük bir oranını işgal eder.

Kendini ve dolayısıyla çevresini -ben olmayanı- fark eder ve hafızası, geçmiş çağlara doğru uzanan hayatının panoramasını önüne serer. Son yaşam deneyimlerinde etkilerini ortaya koyan nedenleri görür ve bu son enkarnasyonda başlattığı nedenleri inceler. Hayatının kapalı bölümünde en asil ve en yüce olan her şeyi nedensel bedenin dokusuna özümseyip işler ve içsel aktivitesiyle nedensel bedenindeki malzemeleri geliştirir ve koordine eder. O sırada bedende veya beden dışında olsun, büyük ruhlarla doğrudan temas kurar, onlarla iletişimin tadını çıkarır, onların daha olgun bilgeliğinden ve daha uzun deneyimlerinden ders çıkarır.

Her bir sonraki devachanik yaşam daha zengin ve derindir; alma kapasitesi genişledikçe, bilgi ona daha yoğun gelgitlerle akar; yasanın işleyişini, evrimsel ilerlemenin koşullarını giderek daha fazla anlamayı öğrenir ve böylece her seferinde daha fazla bilgiyle, daha etkili bir güçle, yaşam amacına ilişkin vizyonu daha da netleşerek ve ona giden yol ayaklarının önünde daha da belirginleşerek dünya yaşamına geri döner.**(Sayfa 148)**

Her Düşünür için, ne kadar ilerlememiş olursa olsun, alt dünyaların yaşamına dönüş zamanı geldiğinde net bir görüş anı gelir. Bir an için geçmişini ve ondan geleceğe doğru işleyen nedenleri görür ve bir sonraki enkarnasyonunun genel haritası da önünde açılır. Sonra alt madde bulutları onun etrafında dalgalanır ve görüşünü karartır ve başka bir enkarnasyonun döngüsü, alt zihnin güçlerinin uyanması ve titreşimleriyle alt zihinsel düzlemden onun etrafına malzeme çekmesiyle başlar ve yaşam tarihinin açılış bölümü için yeni zihinsel bedeni oluşturur. Ancak konumuzun bu kısmı, ayrıntılarıyla reenkarnasyon bölümlerine aittir.

Ruhu uykuda bıraktık (Bkz. Bölüm III., Kâmaloka Üzerine, Sayfa 83) ve son kalıntıları silkeleyip attık.

astral bedeni, Kвmaloka'dan Devachan'a, araftan cennete geçmeye hazır. Uyuyan, tarif edilemez bir neşe, ölçülemez bir mutluluk, anlayışın ötesinde bir huzur duygusuyla uyanır. Etrafında en yumuşak melodiler esiyor, açılan gözlerini en yumuşak tonlar selamlıyor, havanın kendisi müzik ve renk gibi görünüyor, tüm varlık ışık ve uyumla dolu.

Sonra altın rengi pusun içinden tatlı bir şekilde yeryüzünde sevilen yüzler, en asil, en güzel duygularını ifade eden güzelliğe büründüler, bozulmadan**(Sayfa 149)**alt dünyaların sıkıntıları ve tutkuları. O uyanışın mutluluğunu, cennet dünyasının o ilk şafağının ihtişamını kim anlatabilir?

Şimdi Devachan'ın yedi alt bölümünün koşullarını ayrıntılı olarak inceleyeceğiz, dört alt bölümde form dünyasında olduğumuzu ve dahası her düşüncenin kendisini bir form olarak sunduğu bir dünyada olduğumuzu hatırlayacağız. Bu form dünyası kişiliğe aittir ve bu nedenle her ruh zihnine girmiş ve saf zihin malzemesiyle ifade edilebilen geçmiş yaşamından olabildiğince fazlasıyla çevrilidir.

İlk veya en düşük bölge, dünyadaki en yüksek duygusu dar, samimi ve bazen bencil bir aile ve arkadaş sevgisi olan en az ilerlemiş ruhların cennetidir. Ya da dünyada kendilerinden daha saf ve daha iyi olan birine karşı sevgi dolu bir hayranlık duymuş olabilirler veya daha yüksek bir hayat sürme isteği veya zihinsel ve ahlaki genişlemeye yönelik geçici bir özlem duymuş olabilirler.

Burada yeteneklerin şekillendirilebileceği çok fazla malzeme yok ve hayatları sadece çok az ilerici; aile sevgileri beslenecek ve biraz genişleyecek ve bir süre sonra biraz daha iyileşmiş bir duygusal doğayla, daha yüksek bir ideali tanıma ve ona karşılık verme eğilimiyle yeniden doğacaklar. Bu arada alabilecekleri tüm mutluluğun tadını çıkarıyorlar; kupaları sadece küçük ama ağzına kadar mutlulukla dolu ve cennetten kavrayabildikleri her şeyin tadını çıkarıyorlar. Saflığı, uyumu,**(Sayfa 150)**Gelişmemiş yetenekleri üzerinde oynayın ve onları harekete geçmeye ikna edin, böylece ortaya çıkan herhangi bir tomurcuklanmadan önce gelmesi gereken içsel kıpırtılar başlar.

Devachanik yaşamın bir sonraki bölümü, dünyevi yaşamları boyunca kalpleri Tanrı'ya sevgi dolu bir bağlılıkla, herhangi bir isim altında, herhangi bir biçimde dönmüş olan her dini inançtan erkek ve kadınları kapsar. Biçim dar olabilir, ancak kalp özlemle yükselir ve burada sevgi dolu ibadetinin nesnesini bulur. Dünyadayken zihinleri tarafından oluşturulan İlahi kavramı, burada en çılgın hayallerinden daha adil, daha ilahi olan devachanik maddenin parlak ihtişamında onlarla buluşur.

İlahi Olan, tapınanının entelektüel sınırlarını karşılamak için Kendini sınırlar ve tapınan hangi biçimde olursa olsun, kendisini onun özlem dolu gözlerine gösterir ve ona cevap veren sevgisinin tatlılığını döker. Ruhlar dini vecit içindedir, yeryüzünde dindarlıklarının aradığı biçimler altında Bir'e tapınır, kendilerini tapındıkları Nesne ile birlik içinde adanmışlığın coşkusunda kaybederler. Hiç kimse kendini göksel yerlerde yabancı bulmaz, İlahi Olan, kendisini tanıdık biçime büründürür. Bu tür ruhlar, bu birliğin güneşi altında saflık ve bağlılık içinde büyür ve bu nitelikler çok daha yoğun bir şekilde yeryüzüne dönerler. Ayrıca, tüm devachanik yaşamları bu adanmışlık vecitinde geçmez, çünkü kalp ve zihinlerinde sahip olabilecekleri diğer her niteliği olgunlaştırmak için tam fırsatlara sahiptirler.**(Sayfa 151)**

Üçüncü bölgeye doğru ilerlerken, yeryüzündeyken insanlığın adanmış hizmetkarları olan ve sevgilerini büyük ölçüde insan için yaptıkları işler şeklinde Tanrı'ya döken asil ve samimi varlıklara geliyoruz. İyi işlerinin ödülünü, daha büyük yararlılık güçleri ve kendi yönlerinde artan bilgelik geliştirerek alıyorlar. Daha geniş iyilik planları hayırseverin zihninin önünde açılır ve bir mimar gibi, yeryüzünde gelecekteki bir yaşamda inşa edeceği gelecekteki yapıyı tasarlar; daha sonra eyleme dönüştüreceği planları olgunlaştırır ve yaratıcı bir Tanrı gibi, zamanı geldiğinde kaba maddede tezahür edecek olan iyilik evrenini planlar. Bu ruhlar, henüz doğmamış yüzyılların büyük hayırseverleri olarak görünecekler ve bencil olmayan sevgi ve başarma gücüyle doğuştan gelen çeyizle yeryüzünde enkarne olacaklar.

Belki de tüm göklerin karakteri bakımından en çeşitli olanı dördüncüsüdür, çünkü burada en gelişmiş ruhların güçleri, biçim dünyasında ifade edilebildiği ölçüde, uygulamalarını bulurlar. Burada sanat ve edebiyat kralları bulunur, biçim, renk, uyum güçlerinin hepsini kullanırlar ve dünyaya döndüklerinde yeniden doğmak için daha büyük yetenekler inşa ederler. En asil müzik, tarif edilemeyecek kadar büyüleyici, dünyanın tanıdığı en güçlü uyum hükümdarlarından yankılanır, artık sağır olmayan Beethoven, emsalsiz güzellikteki ezgilerle imparatorluk ruhunu döker, hatta gök dünyasını bile daha melodik hale getirir**(Sayfa 152)**daha yüksek kürelerden armonileri aşağı çeker ve onları heyecan verici bir şekilde göksel yerlere gönderir. Burada ayrıca resim ve heykel ustalarını buluruz, yeni renk tonları, hayal bile edilemeyen güzellikte yeni kıvrımlar öğrenirler.

Ve burada, büyük özlemler duymalarına rağmen başarısız olan ve burada özlemleri güçlere, hayalleri ise başka bir yaşamda kendilerine ait olacak yeteneklere dönüştüren başkaları da var. Doğanın araştırmacıları burada ve onun gizli sırlarını öğreniyorlar; gözlerinin önünde, tüm gizli mekanizmalarıyla dünya sistemleri, hayal edilemez incelik ve karmaşıklıkta örülmüş işleyişler dizisi ortaya çıkıyor; Doğanın gizemli yollarının yanılmaz sezgileriyle büyük "kâşifler" olarak dünyaya geri dönecekler.

Bu cennette ayrıca daha derin bilginin öğrencileri, ırkın Öğretmenlerini arayan, bir Öğretmen bulmayı özleyen ve insanlığa öğretmiş olan büyük ruhsal Üstatlardan biri tarafından verilen her şey üzerinde sabırla çalışan istekli, saygılı öğrenciler bulunur. Burada özlemleri meyvesini bulur ve görünüşte boşuna aradıkları, şimdi eğitmenleridir; istekli ruhlar göksel bilgeliği içerler ve Üstatlarının ayaklarının dibinde otururken büyümelerini ve ilerlemelerini hızlandırırlar. Öğretmenler ve ışık getirenler olarak yeryüzünde yeniden doğacaklar, öğretmenin yüce makamının doğum lekesiyle üzerlerinde doğacaklar.

Dünyadaki birçok öğrenci, bu daha incelikli işleyişlerden habersiz olarak, gerçek bir bağlılıkla eğilirken, bu dördüncü cennette kendine bir yer hazırlıyor**.(Sayfa 153)**Bir dahinin sayfalarında, bir ileri ruhun öğretilerinde. Kendisiyle sevdiği ve saygı duyduğu öğretmen arasında bir bağ kuruyor ve cennet dünyasında bu ruh bağı kendini gösterecek ve bağladığı ruhları bir araya getirecek. Güneş ışınlarını birçok odaya döktüğü ve her odanın alabileceği kadar güneş ışını olduğu gibi, cennet dünyasında da bu büyük ruhlar öğrencileri tarafından yaratılan yüzlerce zihinsel imgeye ışık saçıyor, onları hayatla, kendi özleriyle dolduruyor, böylece her öğrencinin kendisine öğretecek bir ustası oluyor ve yine de başka hiç kimseyi yardımından mahrum bırakmıyor.

Böylece, yeryüzünde tüketilmek üzere toplanan malzemelerle orantılı olarak uzun süreler boyunca, insanlar bu form cennet dünyalarında yaşarlar; burada, son kişisel yaşamın topladığı tüm iyilikler tam meyvesini bulur.

en küçük ayrıntısına kadar tam olarak işlenir. Sonra gördüğümüz gibi, her şey tükendiğinde, sevinç kadehinden son damla boşaltıldığında, göksel şölenin son kırıntısı yendiğinde, kalıcı değere sahip olan yeteneğe dönüştürülmüş olan her şey nedensel bedenin içine çekilir ve Düşünen onu ve o zamanlar parçalanmakta olan bedeni silkeler, bu beden aracılığıyla devachanik dünyanın alt seviyelerinde ifadesini bulur. Bu zihinsel bedenden kurtulmuş olarak, kendi dünyasındadır, hasadının o yüksek alemde uygun malzeme bulabildiği her şeyi işlemek üzeredir.

Çok sayıda ruh, biçimsiz dünyanın en alt seviyesine sanki sadece bir anlığına dokunuyormuş gibi,**(Sayfa 154)**kısa bir süreliğine oraya sığınırlar, çünkü tüm alt araçlar düşmüştür. Fakat onlar o kadar embriyoniktir ki henüz bağımsız olarak işlev görebilecekleri aktif güçleri yoktur ve zihinsel beden parçalanmaya doğru kayarken bilinçsiz hale gelirler. Sonra, bir an için, bilinçlerine kavuşurlar ve bir anı parıltısı geçmişlerini aydınlatır ve onun gebe nedenlerini görürler; ve bir önbilgi parıltısı geleceklerini aydınlatır ve gelecek yaşamda işe yarayacak etkileri görürler. Bu, çok sayıda insanın henüz biçimsiz dünyada deneyimleyebildiği tek şeydir. Çünkü, burada da, her zamanki gibi, hasat ekime göredir ve o yüce bölge için hiçbir şey ekmemiş olanlar orada herhangi bir hasat biçmeyi nasıl bekleyebilirler?

Fakat birçok ruh, yeryüzündeki yaşamları boyunca, derin düşünme ve asil yaşama yoluyla, hasadı bu beşinci devachanik bölgeye, biçimsiz dünyanın üç göğünden en altta olana ait olan çok sayıda tohum ekmiştir. Şimdi, bedenin ve tutkunun esaretinden bu şekilde yükselmiş olmanın ödülü büyüktür ve insanın gerçek yaşamını, ruhun yüce varoluşunu, alt dünyalara ait giysilerden bağımsız olarak deneyimlemeye başlarlar. Doğrudan görüşle gerçekleri öğrenirler ve tüm somut nesnelerin sonuçları olduğu temel nedenleri görürler; alt dünyalarda çeşitli alakasız ayrıntılarla işaretlenen varlığı olan temeldeki birlikleri incelerler.

Böylece hukuk hakkında derin bir bilgi edinirler ve hukukun değişmez işleyişini, görünüşte en uygunsuz sonuçların altında tanımayı öğrenirler.**(Sayfa 155)**böylece sarsılmaz, sağlam inançlara dayanan bedene inşa edilir, bu inançlar kendilerini yeryüzü yaşamında ruhun derin sezgisel kesinlikleri olarak, tüm akıl yürütmenin üstünde ve ötesinde ortaya koyacaktır. Burada insan kendi geçmişini de inceler ve başlattığı nedenleri dikkatlice çözer; etkileşimlerini, bunlardan kaynaklanan sonuçları işaretler ve gelecekteki yaşamlarda bunların işleyişinden bir şeyler görür.

Altıncı cennette, dünya yaşamları boyunca geçici gösterilere karşı çok az çekim hissetmiş ve tüm enerjilerini daha yüksek entelektüel ve ahlaki yaşama adamış daha gelişmiş ruhlar vardır. Onlar için geçmiş üzerinde bir perde yoktur, hafızaları mükemmel ve kesintisizdir ve bir sonraki yaşamlarına, engel teşkil eden birçok gücü etkisiz hale getirecek ve iyilik için çalışan birçok gücü güçlendirecek enerjilerin aşılanmasını planlarlar.

Bu berrak bellek, onların yapılması gereken eylemler ve kaçınılması gereken eylemler konusunda kesin ve güçlü kararlar almalarını sağlar ve bu istekleri bir sonraki doğumlarında alt benliklerine kazıyabilirler; bu da en derin doğanın aksine bazı kötülük sınıflarını imkânsız kılar ve bazı iyi türleri kaçınılmaz kılar; reddedilmeyecek bir sesin karşı konulamaz talepleri.

Bu ruhlar, dünyaya, basit bir yaşamı imkânsız kılan yüksek ve asil niteliklerle doğarlar ve bebeği beşiğinden itibaren insanlığın öncülerinden biri olarak damgalarlar. Bu altıncı seviyeye ulaşan adam,**(Sayfa 156)**cennet, yaratıcı etkinlikte İlahi Zihnin engin hazinelerini önünde açılmış olarak görür ve alt dünyalarda kademeli olarak evrimleşen tüm formların arketiplerini inceleyebilir. Orada, İlahi Bilgeliğin dipsiz okyanusunda yıkanabilir ve bu arketiplerin işlenmesiyle ilgili sorunları, ete bürünmüş insanların sınırlı vizyonuna kötü gibi görünen kısmi iyiliği çözebilir. Bu daha geniş bakış açısında, fenomenler hak ettikleri göreceli oranları alır ve o, artık alt dünyaların evrimiyle ilgili oldukları sürece onun için "keşfedilemeyecek" ilahi yolların haklılığını görür.

Yeryüzünde üzerinde kafa yorduğu ve cevapları her zaman hevesli zekasından kaçan sorular, fenomenal perdeleri delen ve zinciri tamamlayan bağlantı halkalarını gören bir içgörüyle burada çözülür. Burada da ruh, insanlığımızda evrimleşmiş olan daha büyük ruhların doğrudan mevcudiyetindedir ve onlarla tam bir birlik içindedir ve yeryüzünün “geçmişini” oluşturan bağlardan kurtulmuş olarak, sonsuz ve kesintisiz bir yaşamın “her daim mevcut” halinin tadını çıkarır.

Burada “kudretli ölüler” olarak bahsettiğimiz kişiler aslında orada yaşayan görkemli kişilerdir ve ruh onların huzurunda yüce bir coşku yaşar ve onların güçlü uyumu onun canlı doğasını onların notalarına uyumlu hale getirdikçe onlara daha çok benzemeye başlar.

Ama daha yüksek, daha güzel, yedinci gök parıldıyor, Üstatlar ve İnisiyelerin entelektüel yuvalarının olduğu yer. Hiçbir ruh orada yaşayamaz, henüz dünyadayken İnisiyasyonun dar kapısından geçmemişken, **(Sayfa 157)**Sonsuz “hayata açılan” dar kapı. (Bkz. Bölüm XI, “İnsanın Yükselişi”. İnisiye, olağan evrim çizgisinden çıkmıştır ve insan mükemmelliğine giden daha kısa ve daha dik bir yolda yürümektedir.)

O dünya, yeryüzüne akan en güçlü entelektüel ve ahlaki dürtülerin kaynağıdır; oradan en yüce enerjinin canlandırıcı akımları dökülür. Dünyanın entelektüel yaşamı orada kök salar; deha en saf ilhamlarını oradan alır. Orada yaşayan ruhlar için, o anda, alt bedenlerle bağlantılı olup olmadıkları pek önemli değildir; onlar her zaman yüce özbilinçlerinin ve etraflarındakilerle olan iletişimlerinin tadını çıkarırlar; "bedenlendiklerinde" alt bedenlerini içerebilecekleri kadar bu bilinçle doldurup doldurmamaları kendi seçimleri meselesidir; istedikleri gibi verebilir veya saklayabilirler.

Ve giderek daha fazla iradeleri, LOGOS'un iradesiyle bir olan, dünyaların iyiliğini her zaman arayan irade olan Büyüklerin iradesi tarafından yönlendirilir. Çünkü burada ayrılığın son kalıntıları ortadan kaldırılıyor - (Ahamkвra, "Ben" yapan ilke, öz bilincin evrimleşebilmesi için gerekli, ancak işi bittiğinde aşılabilir) - henüz nihai özgürlüğe ulaşmamış olanların hepsinde - yani henüz Üstat olmayanların hepsinde - ve bunlar yok oldukça, irade dünyaları yönlendiren iradeyle giderek daha fazla uyumlu hale geliyor.

İşte, insanların zamanı gelince bir veya iki kata geçeceği “yedi kat”ın taslağı.**(Sayfa 158**) “insanların ölüm dediği değişim.” Çünkü ölüm, ruha kısmi bir kurtuluş sağlayan, onu en ağır zincirlerinden kurtaran bir değişimdir. Bu, daha geniş bir hayata doğumdur, kısa bir sürgünden sonra bir geri dönüş

yeryüzünde ruhun gerçek evine, bir hapishaneden üst havanın özgürlüğüne geçiş. Ölüm yeryüzünün en büyük yanılsamasıdır; ölüm yoktur, sadece yaşam koşullarında değişiklikler vardır. Yaşam süreklidir, kesintisizdir, kırılmazdır; "doğmamış, ebedi, sabittir", onu giydiren bedenlerin yok olmasıyla yok olmaz. Bir çömlek kırıldığında gökyüzünün düştüğünü düşünebiliriz, tıpkı beden parçalandığında ruhun yok olduğunu hayal etmemiz gibi. (Bir benzetmede kullanılan bir benzetme)*Bhagavad Purvina*).

Fiziksel, astral ve zihinsel düzlemler, ruhun tekrar tekrar tekrarlanan hac yolculuğunun gerçekleştiği "üç dünya"dır. Bu üç dünyada insan yaşamının çarkı döner ve ruhlar evrimleri boyunca bu çarka bağlıdır ve onun tarafından sırayla bu dünyaların her birine taşınırlar. Artık ruhun tam bir yaşam dönemini, bu dönemlerin toplamını hayatını oluşturan şekilde izleyebilecek konumdayız ve ayrıca kişilik ile bireysellik arasındaki farkı açıkça ayırt edebiliyoruz.

Bir ruh, Devachan'ın biçimsiz dünyasındaki kalışı sona erdiğinde, zihinsel planın biçim dünyasında işlev gören enerjileri ortaya koyarak yeni bir yaşam dönemine başlar; bu enerjiler**(Sayfa 159)**önceki yaşam dönemlerinin sonucu. Dışarıya doğru geçenler, dört alt zihinsel seviyenin maddesinden, ifadeleri için uygun olan malzemeleri kendi etraflarında toplarlar ve böylece yaklaşan doğum için yeni zihinsel beden oluşur. Bu zihinsel enerjilerin titreşimi, arzu doğasına ait olan enerjileri uyandırır ve bunlar titreşmeye başlar; uyanıp titreştikçe, astral dünyanın maddesinden ifadeleri için uygun malzemeleri kendilerine çekerler ve bunlar yaklaşan enkarnasyon için yeni astral bedeni oluştururlar.

Böylece Düşünür, zihinsel ve astral giysileriyle giyinir ve hayatının geçmiş evresinde evrimleşen yetenekleri tam olarak ifade eder. Daha sonra açıklanacak güçler tarafından (Bkz. Bölüm VII, "Reenkarnasyon") kendisine uygun bir fiziksel kılıf sağlayacak olan aileye çekilir ve astral bedeni aracılığıyla bu kılıfla bağlantı kurar.

Doğum öncesi yaşam boyunca zihinsel beden alt araçlarla ilişkiye girer ve bu bağlantı çocukluğun ilk yıllarında giderek daha da yakınlaşır, ta ki yedinci yılda evrim aşamasının izin verdiği ölçüde Düşünen'in kendisiyle tam olarak temas halinde olana kadar. Daha sonra araçlarını hafifçe kontrol etmeye başlar, eğer yeterince gelişmişse ve vicdan dediğimiz şey onun gözetleyici sesidir. Her durumda, bu araçlar aracılığıyla deneyim toplar ve dünya yaşamının devamı sırasında toplanan deneyimi kendi uygun aracında, dünyayla bağlantılı bedende depolar.**(Sayfa 160)**Deneyimin ait olduğu düzlem.

Dünya hayatı sona erdiğinde fiziksel beden düşer ve onunla birlikte fiziksel dünyayla temas kurma gücü ve enerjileri de astral ve zihinsel düzlemlerle sınırlıdır. Zamanla astral beden bozulur ve hayatının dışa vurumları zihinsel düzlemle sınırlıdır, astral yetenekler gizli enerjiler olarak kendi içinde toplanır ve saklanır.

Bir kez daha, zamanı gelince, özümseme çalışması tamamlandığında, zihinsel beden parçalanır, enerjileri sırayla Düşünen'de gizli hale gelir ve o, hayatını tamamen biçimsiz devachanik dünyaya, kendi doğal yaşam alanına çeker. Oradan, üç dünyadaki yaşam döneminin tüm deneyimleri, gelecekte kullanılmak üzere yeteneklere ve güçlere dönüştürülür, kendi içinde kapsanır, hac yolculuğuna yeniden başlar ve artan güç ve bilgiyle başka bir yaşam döneminin döngüsünü yürür.

Kişilik, Düşünen'in fiziksel, astral ve alt zihinsel dünyalarda enerji verdiği geçici araçlardan ve bunlarla bağlantılı tüm aktivitelerden oluşur. Bunlar, üç alt bedende bırakılan izlenimlerin neden olduğu hafıza bağlarıyla birbirine bağlanır; ve Düşünen'in üç aracıyla kendini özdeşleştirmesiyle, kişisel "Ben" kurulur. Evrimin alt aşamalarında bu "Ben", en büyük aktivitenin gösterildiği fiziksel ve tutkusal araçlardadır, daha sonra baskın hale gelen zihinsel araçtadır.

Geçiciliği olan kişilik**(Sayfa 161)**duygu, arzular, tutkular, böylece yarı-bağımsız bir varlık oluşturur, ancak tüm enerjilerini sardığı Düşünen'den alır ve alt dünyalara ait nitelikleri genellikle "Bedende Yaşayan"ın kalıcı çıkarlarına doğrudan karşıtlık içinde olduğundan, zaferin bazen geçici hazza, bazen de kalıcı kazanca meylettiği bir çatışma kurulur. Kişiliğin yaşamı, Düşünen yeni zihinsel bedenini oluşturduğunda başlar ve bu zihinsel beden Devachan'ın biçim dünyasında yaşamının sonunda parçalanana kadar sürer.

Bireysellik, Düşünen'in kendisinden, tüm bu kişilikleri insan hayatının ilkbahar, yaz ve sonbaharında sürecek şekilde yapraklar olarak ortaya çıkaran ölümsüz ağaçtan oluşur. Yaprakların içine aldığı ve özümsediği her şey, damarlarında dolaşan özsuyu zenginleştirir ve sonbaharda bu, ana gövdeye çekilir ve kuru yaprak düşüp yok olur. Yalnızca Düşünen sonsuza dek yaşar; o, "saatin hiç çalmadığı" adamdır, ebedi gençliktir,*Bhagavad Gita*sahip olur, bir erkeğin yeni elbiseler giyip eskilerini çıkarması gibi bedenini giyer ve çıkarır.

Her kişilik ölümsüz Oyuncu için yeni bir roldür ve o hayat sahnesini tekrar tekrar yürür, sadece hayat dramasında her karakterin öncekilerin çocuğu ve geleceklerin babası olduğunu varsayar, böylece hayat draması sürekli bir tarihtir, ardışık rolleri oynayan Oyuncunun tarihidir.

İncelediğimiz üç dünyaya**(Sayfa 162)**Düşünür'ün hayatını sınırlandırdı, insan evriminin erken aşamalarında yürürken. İnsanlığın evriminde ayaklarının daha yüce alemlere gireceği bir zaman gelecek ve reenkarnasyon geçmişte kalacak. Ancak yeniden doğuş ve ölüm çarkı dönerken, bir insan üç dünyaya ait arzularla buna bağlı kalır, hayatı bu üç bölgede yönetilir.

Şimdi ötede yatan alemlere dönebiliriz, ancak bunlar hakkında yararlı veya anlaşılır olabilecek çok az şey söylenebilir. Ancak söylenebilecek çok az şey, Antik Çağ'ın ana hatlarının çizilmesi için gereklidir. Bilgelik.**(Sayfa 163)**

BÖLÜM VI
BUDDİ VE NİRVİNİK DÜZLEMLER

İnsanın, alt zihinsel, astral ve fiziksel planlara ait bedenlere bürünmüş, zeki ve öz-bilinçli bir varlık, Düşünen olduğunu gördük; şimdi onun en içteki Benliği olan, onun çıktığı kaynak olan Ruhu incelememiz gerekiyor.

LOGOS'tan gelen bu İlahi ruh, kendi öz Varlığından pay alarak, LOGOS'un üçlü doğasına sahiptir ve insanın insan olarak evrimi, bu üç yönün kademeli olarak tezahür etmesinden, bunların gizlilikten etkinliğe gelişmesinden oluşur, böylece insan evrenin evrimini minyatür olarak tekrarlar.

Bu nedenle, evren makrokozmos olduğundan, ondan mikrokozmos olarak söz edilir; ona evrenin aynası, Tanrı'nın sureti veya yansıması denir; ("İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer şekilde yaratalım." – *Gen*. I, 26.) – ve dolayısıyla eski aksiyom, "Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardır." İnsanın nihai zaferinin garantisi olan bu içe katlanmış tanrıdır; evrimi aynı anda hem mümkün hem de kaçınılmaz kılan gizli itici güçtür, her engeli ve her zorluğu yavaşça aşan yukarı kaldıran güçtür. Matthew Arnold'un belirsiz bir şekilde fark ettiği bu Varlıktı**(Sayfa 164)**"Doğruluğu yaratan kendimiz değil, Güçtür" diye yazdığında bunu hissetti, ancak "kendimiz değil" diye düşünerek hata yaptı, çünkü bu, her şeyin en içteki Benliğidir – gerçekte ayrılmış benliklerimiz değil, fakat Bizim Benliğimizdir. (Btma, Paramвtmв'nin yansıması.)

Bu Benlik Bir'dir ve bu nedenle Monad olarak anılır - (Ruh-madde Monad'ı, Btma olsun, form Monad'ı veya insan Monad'ı, Btma-Buddhi-Manas olsun, Monad olarak adlandırılır. Her birinde bir birimdir ve bir birim olarak hareket eder, birim tek yüzlü, iki yüzlü veya üç yüzlü olsun) - ve bu Monad'ın LOGOS'un dışarıya üflenen yaşamı olduğunu, kendi içinde tohum halinde veya gizli bir durumda tüm ilahi güçleri ve nitelikleri içerdiğini hatırlamamız gerekir.

Bu güçler, Monad'ın içine atıldığı evrenin nesneleriyle temastan kaynaklanan etkilerle tezahür ettirilir; bunların neden olduğu sürtünme, uyarılarına maruz kalan yaşamdan tepkisel heyecanlara yol açar ve yaşamın enerjileri birer birer gizlilikten etkinliğe geçer. İnsan Monad'ı -ayrımcılık uğruna adlandırıldığı gibi- daha önce de söylediğimiz gibi, Tanrı'nın mükemmel bir sureti olarak İlahiyat'ın üç yönünü gösterir ve insan döngüsünde bu üç yön birbiri ardına gelişir.

Bu yönler, evrende, varoluşta, mutlulukta ve zekada tezahür eden İlahi Yaşamın üç büyük niteliğidir - (Satchitвnanda, Hindu Kutsal Yazılarında genellikle Brahman'ın soyut adı olarak kullanılır, Trimьrti bunların somut tezahürüdür) - üç LOGOI bunları ayrı ayrı tüm yönleriyle gösterir.**(Sayfa 165)**Tezahür sınırları içinde mümkün olan mükemmellik.

İnsanda bu yönler ters sırada gelişir – zekâ, mutluluk, varoluş – "varoluş" ilahi güçlerin tezahürünü ima eder. Şimdiye kadar incelediğimiz insanın evriminde gizli tanrının üçüncü yönünün gelişimini izledik – zekâ olarak bilincin gelişimi. Düşünen Manas, insan Ruhu, Evrensel Zihnin görüntüsüdür,

Üçüncü LOGOS'un ve üç alt düzlemdeki tüm uzun hac yolculuğunun, insandaki ilahi doğanın entelektüel tarafı olan bu üçüncü yönün evrimine adanmıştır.

Bu devam ederken, diğer ilahi enerjileri, onun içinde güçlerini aktif olarak geliştirmekten ziyade, insanın, hayatının gizli kaynağının üzerinde kuluçkaya yatmış olarak düşünebiliriz. Kendi içlerinde, tezahür etmemiş olarak oynarlar. Yine de, bu güçlerin tezahür için hazırlanması yavaşça ilerlemektedir; zekanın titreşimlerinin sürekli artan enerjisi tarafından, gizlilik olarak bahsettiğimiz o tezahür etmemiş hayattan uyandırılmaktadırlar ve mutluluk yönü, ilk titreşimlerini dışarıya göndermeye başlar - tezahür etmiş hayatının zayıf nabızları heyecanla dışarı atılır.

Bu mutluluk-yönü, teosofik terminolojide Buddhi olarak adlandırılır, bu isim Sanskritçe bilgelik kelimesinden türetilmiştir ve evrenimizin dördüncü veya buddhik düzlemine, hala ikiliğin olduğu ancak ayrılığın olmadığı düzleme aittir. Kelimeler bu fikri iletmekte yetersiz kalıyor, çünkü kelimeler ikiliğin ve ayrılığın her zaman var olduğu alt düzlemlere aittir.**(Sayfa 166)**bağlantılı olsa da, fikre dair bir yaklaşım elde edilebilir.

Bu, her birinin kendisi olduğu, daha düşük düzlemlerde yaklaşılamayan bir açıklık ve canlı yoğunlukla olduğu, ancak her birinin kendisini diğerlerini de içerdiğini, onlarla bir, ayrılmaz ve ayrılmaz hissettiği bir durumdur. (Okur Giriş'e, s. 36'ya geri dönmeli ve Plotinus'un bu durumla ilgili olarak verdiği tanımı, "Onlar da her şeyi görürler." ile başlayarak tekrar okumalıdır. Ve "Her biri de her şeydir" ve "Ancak her birinde farklı bir nitelik baskındır" ifadelerine dikkat etmelidir.)

Bunun yeryüzündeki en yakın benzerliği, saf ve yoğun bir sevgiyle birleşmiş iki kişi arasındaki durumdur; bu sevgi onları tek bir kişi gibi hissettirir, düşünmelerini, hissetmelerini, hareket etmelerini, bir olarak yaşamalarını sağlar, hiçbir engeli, hiçbir farkı, benim ve senin olanı, hiçbir ayrımı tanımazlar. (Bu nedenle, ilahi sevginin mutluluğu birçok Kutsal Yazıda karı koca arasındaki derin sevgiyle tasvir edilmiştir, tıpkı*Bhagavad Purvina*Hinduların, *Süleyman'ın Şarkısı*İbraniler ve Hıristiyanların. Bu aynı zamanda Sufi mistiklerin ve aslında tüm mistiklerin sevgisidir.)

Bu düzlemden gelen hafif bir yankı, insanların kendileriyle arzuladıkları nesne arasındaki birleşmeyle mutluluk aramasına neden olur, bu nesne ne olursa olsun. Mükemmel izolasyon mükemmel bir sefalettir; her şeyden çırılçıplak soyulmak, uzay boşluğunda asılı kalmak, mutlak yalnızlık, hiçbir yerde yalnız bireyden başka hiçbir şey olmamak, her şeyden dışlanmak, ayrılmış benliğe kapatılmak – hayal gücü bundan daha yoğun bir dehşeti kavrayamaz. Bunun antitezi birleşmedir ve mükemmel birleşme mükemmel mutluluktur.

Benliğin bu mutluluk yönü gönderilmeye başladığında**(Sayfa 167)**dışarıya doğru titreşimleri, bu titreşimler, aşağıdaki düzlemlerde olduğu gibi, işlev gördükleri düzlemin maddesini kendi etraflarına çekerler ve böylece yavaş yavaş buddhik beden veya uygun bir şekilde adlandırıldığı gibi mutluluk bedeni oluşur. (Vedvintinlerin Bnandamayakosha veya mutluluk kılıfı. Aynı zamanda güneşin bedeni, Upanişadlar'da ve başka yerlerde biraz bahsedilen güneş bedenidir.)

İnsanın bu görkemli formun inşasına katkıda bulunabilmesinin tek yolu, saf, bencil olmayan, her şeyi kapsayan, iyiliksever sevgiyi, “kendi çıkarını aramayan” sevgiyi, yani ne kendi çıkarını ne de başkalarını düşünen sevgiyi yetiştirmesidir.

kısmidir ve dışarı akışı için herhangi bir karşılık aramaz. Bu kendiliğinden gelen sevgi akışı, ilahi niteliklerin en belirgin olanıdır, her şeyi veren, hiçbir şey istemeyen sevgi. Saf sevgi evreni varlığa getirdi, saf sevgi onu korur, saf sevgi onu mükemmelliğe, mutluluğa doğru yukarı çeker.

Ve insan, ihtiyacı olan herkese, hiçbir fark yaratmadan, karşılık beklemeden, bu dışavurumdaki saf, kendiliğinden gelen sevinçten, sevgisini döktüğü her yerde, işte orada insan, içindeki İlahiyatın mutluluk yönünü geliştiriyor ve Düşünür'ün yükseleceği, ayrılığın sınırlarını bir kenara atacağı, kendini bulacağı ve yine de yaşayan her şeyle bir olacağı o tarifsiz güzellik ve sevinç bedenini hazırlıyor.

Bu, "ellerle yapılmamış, göklerde ebedi olan ev"dir; büyük Hıristiyan İnisiyesi St. Paul, bunun hakkında yazmıştır; ve o, hayırseverliği, saf sevgiyi, diğer tüm erdemlerin üstüne koymuştur, çünkü yeryüzündeki insan, yalnızca bununla o görkemli meskene katkıda bulunabilir. Benzer bir sebepten ötürü**(Sayfa 168)** Budistlerin "büyük sapkınlık" olarak adlandırdığı ayrılık ve Hinduların hedefi "birlik"tir; kurtuluş bizi ayrı tutan sınırlamalardan kaçıştır ve bencillik kök kötülüktür, onun yıkımı tüm acının yıkımıdır.

Beşinci düzlem, Nirvānik, içimizdeki Tanrı'nın en yüksek insani yönünün düzlemidir ve bu yön teozoflar tarafından Btmʙ veya Ben olarak adlandırılır. Saf varoluşun, beş katlı evrenimizde en tam tezahürleriyle ilahi güçlerin düzlemidir - altıncı ve yedinci düzlemlerde yatan şey, Tanrı'nın hayal edilemez ışığında gizlidir.

Bu tmik veya nirvanik bilinç, beşinci düzlemdeki yaşama ait bilinç, insanlığın ilk meyveleri olan, insan evriminin döngüsünü tamamlamış ve Üstatlar olarak adlandırılan yüce Birler tarafından elde edilen bilinçtir. (Mahvtm'ler, büyük Ruhlar ve Jivanmukta'lar, özgürleşmiş ruhlar olarak bilinirler, insanlığa yardım etmek için fiziksel bedenlerle bağlantıda kalırlar. Diğer birçok büyük Varlık da nirvanik düzlemde yaşar.) Onlar, bireyselliğin özünü ayrı olmama ile birleştirme sorununu kendi içlerinde çözmüşlerdir ve bilgelikte, mutlulukta, güçte mükemmel, yaşayan, ölümsüz Zekalar olmuşlardır.

İnsan Monad LOGOS'tan çıktığında, sanki Btmʙ'nin aydınlık okyanusundan, buddhik maddeden oluşan bir filmle küçük bir ışık ipliği ayrılmış ve bundan, biçimsiz seviyelere ait yumurta benzeri bir madde kılıfına sarılan bir kıvılcım sarkmış gibidir.**(Sayfa 169)**zihinsel düzlem.

"Kıvılcım alevden Fohat'ın en ince ipliğiyle sarkar." (Dzyan Kitabı, Kıta vii, 5, ; Gizli Doktrin, cilt I, s. 66, 1893 basımı; Adyar Baskısı s. 98) Evrim ilerledikçe, bu aydınlık yumurta daha da büyür ve daha opal hale gelir ve minik iplik, giderek daha fazla tıbbi yaşamın aşağı doğru aktığı daha geniş ve daha geniş bir kanal haline gelir. Sonunda, birleşirler – üçüncüsü ikincisiyle ve ikisi de birincisiyle, tıpkı alevin alevle birleşmesi ve hiçbir ayrılık görülememesi gibi.

Dördüncü ve beşinci düzlemlerin evrimi, ırkımızın gelecekteki bir dönemine aittir, ancak daha hızlı ilerlemenin daha zor yolunu seçenler, daha sonra açıklanacağı gibi, şimdi bile bu yolda yürüyebilirler. (Bölüm XI'e, "İnsanın Yükselişi"ne bakın.) Bu yolda mutluluk bedeni hızla evrimleşir ve bir insan, o daha yüce bölgenin bilincini yaşamaya başlar ve ayrılıkçılığın yokluğundan gelen mutluluğu bilir.

engeller, aklın sınırları aşıldığında içeri akan bilgelik. Sonra ruhu alt dünyalarda bağlayan tekerlekten kurtulur ve sonra nirvinik planda mükemmelleştirilmiş bulunan özgürlüğün ilk tadına varılır.

Nirvinik bilinç, yok oluşun antitezidir; sadece duyuların ve zihnin yaşamını bilenler için akıl almaz bir canlılığa ve yoğunluğa yükseltilmiş bir varoluştur. Öğle vakti güneşin ihtişamına çeyrek meteliklik bir sazlık ışığı nasılsa, nirvinik de yeryüzüne bağlı bilince öyledir ve yeryüzü bilincinin sınırları ortadan kalktığı için onu bir yok oluş olarak görmek, sadece sazlık ışığını bilen bir adamın şunu söylemesi gibidir:**(Sayfa 170)**ışık, don yağına batırılmış bir fitil olmadan var olamazdı. O Nirvвna*dır*, geçmişte dünyanın Kutsal Yazılarında, bundan zevk alan ve onun görkemli hayatını yaşayanlar tarafından tanıklık edilmiştir ve hala, mükemmel insanlığın o yüce merdivenini tırmanmış ve yükselen ırkımızın ayaklarının basamaklarını tökezlemeden çıkabilmesi için dünyayla temas halinde kalan ırkımızdan diğerleri tarafından tanıklık edilmektedir.

Nirvna'da geçmiş evrenlerde kendi insan evrimlerini gerçekleştirmiş ve bu evreni varlığa getirmek için Kendini gösterdiğinde LOGOS ile ortaya çıkmış olan kudretli Varlıklar yaşar. Onlar dünyaların idaresinde O'nun hizmetkarlarıdır, O'nun iradesinin mükemmel temsilcileridir. Tüm Tanrı hiyerarşilerinin Efendileri ve daha düşük planlarda çalışırken gördüğümüz daha düşük hizmetkarlar burada kalıcı yerlerine sahiptirler, çünkü Nirvna evrenin kalbidir, tüm yaşam akımlarının ilerlediği yerdir. Bu nedenle Büyük Nefes ortaya çıkar, herkesin hayatı ve evren vadesine ulaştığında oraya çekilir. Mistiklerin özlemini çektiği Mutluluk Vizyonu oradadır, açığa çıkmış Şan oradadır, Yüce Hedef oradadır.

İnsanlığın Kardeşliği - hayır, tüm şeylerin Kardeşliği - sağlam temeline ruhsal düzlemlerde, tmik ve buddhik düzlemlerde sahiptir, çünkü birlik yalnızca buradadır ve mükemmel sempati yalnızca burada bulunur. Zekâ, insandaki ayırıcı ilkedir, "Ben"i "Ben olmayan"dan ayırır, yani bilinçlidir **(Sayfa 171)**kendi dışında ve yabancı olarak görür. Savaşçı, mücadele eden, kendini iddia eden ilkedir ve zeka düzleminden aşağıya doğru dünya, zekanın içine karıştığı oranda acı bir çatışma sahnesi sunar. Tutku-doğa bile, yalnızca arzu duygusuyla harekete geçtiğinde ve kendisi ile arzularının nesnesi arasında duran bir şey bulduğunda kendiliğinden savaşır; zihin faaliyetini ilham ettikçe giderek daha saldırgan hale gelir, çünkü o zaman gelecekteki arzuların tatminini sağlamaya çalışır ve Doğanın depolarından giderek daha fazlasını almaya çalışır.

Fakat akıl kendiliğinden mücadelecidir, doğası gereği kendini diğerlerinden farklı olarak ortaya koyar ve burada ayrılığın kökenini, insanlar arasındaki bölünmelerin sürekli kaynağını buluruz.

Fakat buddhi düzlemine ulaşıldığında birlik hemen hissedilir, sanki tüm diğer ışınlardan ayrılan ayrı bir ışından, tüm ışınları aynı şekilde yayan güneşin kendisine adım atmışız gibi.

Güneşin altında duran, ışığıyla dolup taşan ve onu dışarıya saçan bir varlık, ışın ile ışın arasında hiçbir fark hissetmez, ancak birinden diğerine olduğu kadar kolayca ve kolayca dışarıya saçılır. Ve bu, bir kez bilinçli olarak buddhik düzeye ulaşmış olan kişi için de geçerlidir; o*hissediyor*başkalarının bir ideal olarak bahsettiği kardeşliktir ve yardıma ihtiyacı olan herkese kendini adar, zihinsel, ahlaki,**(Sayfa 172)**
astral, fiziksel yardıma tam ihtiyaç duyulduğu şekilde ulaşılır.

Tüm varlıkları kendisi gibi görür ve sahip olduğu her şeyin kendisininki kadar onlarınki olduğunu hisseder; hatta birçok durumda, ihtiyaçları daha büyük, güçleri daha az olduğu için, kendisininkinden daha çok onlarınki gibi hisseder. Aynı şekilde bir ailedeki büyük kardeşler aile yüklerini taşır ve küçükleri acı ve yoksunluktan korurlar; kardeşlik ruhuna göre zayıflık, baskı için bir fırsat değil, yardım ve sevgi dolu koruma talebidir.

Çünkü onlar bu seviyeye ulaşmış ve daha da yükseğe çıkmışlardı, dinlerin büyük Kurucuları her zaman aşırı şefkat ve şefkatleriyle, insanların hem fiziksel hem de içsel ihtiyaçlarına, her insana ihtiyacına göre hizmet ederek damgalanmışlardır. Bu içsel birliğin bilinci, herkeste eşit olarak bulunan Tek Benliğin tanınması, Kardeşliğin tek sağlam temelidir; bunun dışında kalan her şey kırılgandır.

Bu tanıma, ayrıca, farklı insan ve insan olmayan varlıkların evrimde ulaştığı aşamanın esas olarak yaş olarak adlandırabileceğimiz şeye bağlı olduğu bilgisiyle birlikte gelir. Bazıları zaman yolculuğuna diğerlerinden çok daha sonra başladı ve her birindeki güçler aynı olsa da, bazıları bu güçlerin çok daha fazlasını diğerlerinden daha fazla ortaya koydu, bunun nedeni sadece genç kardeşlerinden daha uzun bir sürece sahip olmalarıydı. Tohumu suçlayıp hor görmek de, çünkü henüz çiçek olmadı, tomurcuk henüz meyve olmadı, bebeği suçlayıp hor görmek de, etrafımızdaki tohum ve bebek ruhları suçlayıp hor görmek de, çünkü henüz**(Sayfa 173)**henüz kendimizin işgal ettiği aşamaya kadar geliştik. Henüz Tanrılar gibi olmadığımız için kendimizi suçlamıyoruz; zamanla, büyük Kardeşlerimizin durduğu yerde duracağız.

Henüz bizim gibi olmayan daha genç ruhları neden suçlayalım? Kardeşlik kelimesi kanın özdeşliğini ve gelişmenin eşitsizliğini çağrıştırır; ve bu nedenle evrendeki tüm yaratıklar arasındaki bağı tam olarak temsil eder – özsel yaşamın özdeşliği ve o yaşamın tezahüründe ulaşılan aşamalardaki fark.

Kökenimizde biriz, evrimimizin yönteminde biriz, hedefimizde biriz ve yaş ve boy farkları sadece en hassas ve en yakın bağların büyümesi için fırsat verir. Bir adamın kendisinden daha değerli olan etten kardeşi için yapacağı her şey, onunla aynı Yaşamı paylaşan her birine olan borcunun ölçüsüdür. İnsanlar, ırk, sınıf, ülke farklılıkları nedeniyle kardeşlerinin kalplerinden dışlanırlar; sevgiyle bilge olan adam tüm bu küçük farklılıkların üzerine çıkar ve hepsinin hayatını tek bir kaynaktan, hepsinin ailesinin bir parçası olarak çektiğini görür.

Bu Kardeşliğin entelektüel olarak tanınması ve pratik olarak yaşama çabası, insanın daha yüksek doğasını o kadar teşvik edicidir ki, Teosofi Cemiyeti'nin tek zorunlu nesnesi, cemaatine girmek isteyen herkesin kabul etmesi gereken tek "inanç maddesi" haline getirilmiştir. Bunu yaşamak, küçük bir ölçüde bile olsa, kalbi temizler ve vizyonu arındırır; onu mükemmel bir şekilde yaşamak, ayrılığın tüm lekelerini ortadan kaldırmak ve saf**(Sayfa 174)**Benliğin parıltısı, kusursuz bir camdan gelen ışık gibi, bizi aydınlatır.

Bu Kardeşliğin asla unutulmaması gerekir.*dır*, insanlar bunu görmezden gelse de, inkar etse de. İnsanın cehaleti doğanın yasalarını değiştirmez, ya da onun değişmez, karşı konulamaz yürüyüşünü bir saç teli kadar bile değiştirmez. Yasaları onlara karşı çıkanları ezer ve onlarla uyum içinde olmayan her şeyi parçalara ayırır. Bu nedenle Kardeşliği çiğneyen hiçbir ulus dayanamaz, kendi üzerine inşa edilmiş hiçbir medeniyet devam edemez.

antitez. Kardeşlik kurmak zorunda değiliz; o vardır. Eğer biz ve işlerimizin yok olmasını istemiyorsak, hayatlarımızı onunla uyumlu hale getirmeliyiz.

Buddhi düzleminin –onlar için sisli ve gerçek dışı bir şey olan– altındaki tüm düzlemleri bu şekilde etkilemesi ve güçlerinin alt dünyalarda onlarla uyum sağlayamayan her şeyi parçalara ayırması bazılarına garip gelebilir. Ancak öyledir, çünkü bu evren ruhsal güçlerin bir ifadesidir ve onlar her şeye nüfuz eden ve yavaş yavaş, emin adımlarla her şeyi kendilerine tabi kılan yönlendirici, şekillendirici enerjilerdir.

Bu nedenle, ruhsal bir birlik olan bu Kardeşlik, herhangi bir dışsal örgütlenmeden çok daha gerçek bir şeydir; bir yaşamdır, bir biçim değil, "her şeyi bilgece ve tatlı bir şekilde düzenler." Zamanlara uygun sayısız biçim alabilir, ancak yaşam birdir;*Onun varlığını gören ve kendilerini onun yaşam gücünün kanalları haline getirenler mutludur*.

Öğrencinin önünde artık seçmenler var**(Sayfa 175)**İnsan yapısının ve bu bileşenlerin sırasıyla ait olduğu bölgelerin ne olduğu konusunda bilgi sahibi olması beklenir; bu nedenle kısa bir özet, bu karmaşık bütün hakkında net bir fikir edinmesini sağlamalıdır.

İnsan Monad'ı Btma-Buddhi-Manas'tır veya bazen tercüme edildiği gibi, Ruh, Ruhsal Can ve insanın Ruh'udur. Bu üçünün Benliğin sadece yönleri olması, insanın ölümsüz varoluşunu mümkün kılar ve bu üç yön ayrı ayrı ve ardışık olarak tezahür etse de, özsel birlikleri Ruh'un kendisini ruhsal Can'a katmasını, ikincisine değerli bireysellik özünü vermesini ve bu bireyselleşmiş Ruhsal Can'ın kendisini Ruh'a katmasını, onu renklendirmesini mümkün kılar - eğer ifadeye izin verilirse, bireysellikten kaynaklanan renk tonlarıyla, LOGOS'un diğer tüm ışınlarıyla ve LOGOS'un Kendisiyle olan özsel birliğini zedelemeden bırakır.

Bu üçü insanın yedinci, altıncı ve beşinci prensiplerini ve onları sınırlayan ve kuşatan maddeleri oluşturur.*yani*, tezahürlerini ve aktivitelerini mümkün kılan, sırasıyla evrenimizin beşinci (nirvana), dördüncü (buddhik) ve üçüncü (zihinsel) düzlemlerinden çekilir. Beşinci ilke ayrıca fenomenal dünyalarla temasa geçmek için zihinsel düzlemde daha düşük bir beden alır ve böylece ikinci veya astral düzleme ait olan dördüncü ilke, arzu-doğası veya Kвma ile iç içe geçer.

Birinciye, fiziksel plana indiğimizde, üçüncü, ikinci ve birinci prensiplere sahibiz - uzmanlaşmış yaşam veya Prвna;**(Sayfa 176)**eterik çift, onun aracı; fiziksel dünyanın daha kaba maddeleriyle temas eden yoğun beden. Daha önce gördüğümüz gibi, bazen Prвna bir "ilke" olarak kabul edilmez ve o zaman iç içe geçmiş arzu ve zihinsel bedenler birlikte Kвma Manas olarak sıralanır; saf zeka Yüksek Manas olarak adlandırılır ve arzudan ayrı zihin ise Alt Manas olarak adlandırılır.

İnsanın en uygun anlayışı belki de tek kalıcı yaşam ve onun işlediği ve enerjilerini koşullandıran, tezahürdeki çeşitliliğe neden olan çeşitli biçimler hakkındaki gerçekleri en yakından temsil eden anlayıştır. Sonra Öz'ü tek Yaşam, tüm enerjilerin kaynağı ve biçimleri buddhic, nedensel, zihinsel, astral ve fiziksel (eterik ve yoğun) bedenler olarak görürüz. (Linga Sharira

(Aslen eterik bedene verilen isimdir ve Hindu felsefesindeki Linga Sharira ile karıştırılmamalıdır. Sthūla Sharira, yoğun beden için kullanılan Sanskritçe isimdir.)

Aynı şeye bakmanın iki yolunu bir araya getirerek bir tablo oluşturabiliriz:**(Sayfa 177)**

İLKELER		HAYAT	FORMLAR
Atmâ.	Ruh	Atmâ	
Buda	Ruhsal Ruh		Mutluluk-Vücut
Yüksek Manas	İnsan Ruhu		Nedensel Beden
Aşağı Manas			Zihinsel Beden

Vedântin sınıflandırmasına daha aşina olan okuyucularımız, form tarafındaki aşağıdaki iki tabloyu faydalı bulabilirler:		
Budist bedeni		Anandamayakosha
Nedensel gövde		Vignyânamayakosha
Zihinsel beden		Manomayakoşa
Astral beden		
Fiziksel beden	Eterik	Pranamayakosha
	Yoğun	Annamaykoşa

İLKELER	FORMLAR
Kâma. Hayvan Ruhu	Astral Beden
Linga Şerira *	Eterik Çift
Sthûla Sharira	Yoğun gövde
* Linga Sharira, başlangıçta eterik bedene verilen isimdi ve Hindu felsefesindeki Linga Sharîra ile karıştırılmamalıdır. Sthûla Sharira, yoğun beden için kullanılan Sanskritçe isimdir.	

Farklılığın yalnızca bir isim meselesi olduğu ve altıncı, beşinci, dördüncü ve üçüncü "ilkelerin" yalnızca Buddhic, nedensel, zihinsel ve astral bedenlerde çalışan Btmв olduğu, ikinci ve birinci "ilkelerin" ise en alt iki bedenin kendisi olduğu görülecektir. İsimlendirme yöntemindeki bu ani değişiklik, öğrencinin zihninde karışıklığa neden olma eğilimindedir ve saygıdeğer öğretmenimiz HP Blavatsky, o zamanki mevcut isimlendirmeden karışık ve yanıltıcı olarak büyük bir memnuniyetsizlik duyduğunu ve başkalarının ve benim bunu geliştirmeye çalışmamızı istediği için, yukarıdaki isimler, tanımlayıcı, basit ve gerçekleri temsil ettiği için burada benimsenmiştir.

Şimdi incelediğimiz insanın çeşitli süptil bedenleri, bir araya geldiklerinde genellikle insanın "aurası" olarak adlandırılan şeyi oluştururlar. Bu aura, ortasında yoğun fiziksel bedenin bulunduğu yumurta biçimli aydınlık bir bulut görünümündedir ve görünümünden dolayı, sanki böyle bir buluttan başka bir şey değilmiş gibi sık sık bahsedilmiştir. Genellikle aura olarak adlandırılan şey, yoğun fiziksel bedenin çevresinin ötesine uzanan süptil bedenlerin yalnızca bu tür parçalarıdır; her beden tamamlanmıştır
(Sayfa 178)kendi içinde ve kendisinden daha kaba olanları da içine alır; gelişimine göre daha büyük veya daha küçüktür ve yoğun bedenin yüzeyini örten tüm o kısmına aura denir. Aura böylece eterik çiftin, arzu bedeninin, zihinsel bedenin, nedensel bedenin ve nadir durumlarda Btmic ışıltısıyla aydınlatılan buddhik bedenin üst üste binen kısımlarından oluşur.

Bazen donuk, kaba ve soluktur; bazen boyut, ışık ve renk olarak muhteşem bir şekilde parlaktır; tamamen insanın ulaştığı evrim aşamasına, farklı bedenlerinin gelişimine, geliştirdiği ahlaki ve zihinsel karaktere bağlıdır. Tüm değişen tutkuları, arzuları ve düşünceleri burada formda, renkte, ışıkta yazılmıştır, böylece "koşan kişi okuyabilir" eğer böyle bir yazıya gözü varsa. Karakter, geçici değişimlerin yanı sıra bunun üzerine de damgalanmıştır ve fiziksel beden dediğimiz maskede olduğu gibi hiçbir aldatmaca mümkün değildir. Auranın boyutundaki ve güzelliğindeki artış, insanın ilerlemesinin açık işaretidir ve Düşünür'ün ve araçlarının büyümesini ve arınmasını anlatır.**(Sayfa 179)**

BÖLÜM VII

REENKARNASYON

Artık Antik Bilgeliğin temel doktrinlerinden biri olan reenkarnasyon doktrinini inceleme konumundayız. Buna ilke olarak evrensel olarak bakarsak ve sonra insan ruhunun reenkarnasyonunun özel durumunu ele alırsak, ona ilişkin görüşümüz daha net ve doğal düzenle daha uyumlu olacaktır.

Bunu incelerken, bu özel durum genellikle doğal düzendeki yerinden koparılır ve büyük ölçüde kendi zararına olacak şekilde yerinden oynatılmış bir parça olarak kabul edilir. Çünkü tüm evrim, evrimleşen bir yaşamdan oluşur, evrimleşirken formdan forma geçer ve formlar aracılığıyla kazanılan deneyimleri kendi içinde depolar; insan ruhunun reenkarnasyonu, evrime yeni bir ilkenin sokulması değil, sürekli evrimleşen yaşamın bireyselleşmesinin gerekli kıldığı koşulları karşılamak için evrensel ilkenin uyarlanmasıdır.

Bay Lafcadio Hearn (“Bay Hearn, bu doktrinin Budist ifadesinin açıklamasının bir kısmında ifade etmede yolunu kaybetmiştir – ama bence içsel görüşünde değil ve “Ego” kelimesini kullanması, gerçek ve yanıltıcı ego arasındaki ayrım kolayca akılda tutulmazsa, bu konu hakkındaki çok ilginç bölümünün okuyucusunu yanıltacaktır.”) Batı'nın bilimsel düşüncesinde önceden varoluş fikrinin etkisini ele alırken bu noktayı iyi bir şekilde ortaya koymuştur. Şöyle diyor: -**(Sayfa 180)**

“Evrim doktrininin kabul edilmesiyle, eski düşünce biçimleri çöktü; her yerde yıpranmış dogmaların yerini alacak yeni fikirler ortaya çıktı; ve şimdi Doğu felsefesiyle garip bir şekilde paralel yönlerde genel bir entelektüel hareketin manzarasını görüyoruz. Son elli yıldaki bilimsel ilerlemenin benzeri görülmemiş hızı ve çok biçimliliği, bilim dışı olanlar arasında da benzeri görülmemiş bir entelektüel hızlanmaya neden olmuş olamazdı.”

“En yüksek ve en karmaşık organizmaların en düşük ve en basit olanlardan geliştiği; yaşamın tek bir fiziksel temelinin tüm canlı dünyasının özü olduğu; hayvan ile bitki arasında hiçbir ayrım çizgisi çekilemeyeceği; yaşam ile cansızlık arasındaki farkın yalnızca bir derece farkı olduğu, tür farkı olmadığı; maddenin zihinden daha az anlaşılmaz olmadığı, her ikisinin de aynı bilinmeyen gerçekliğin farklı tezahürleri olduğu – bunlar şimdiden yeni felsefenin klişeleri haline geldi.”

“Teoloji tarafından bile fiziksel evrimin ilk kez tanınmasından sonra, ruhsal evrimin tanınmasının sonsuza kadar ertelenemeyeceğini tahmin etmek kolaydı; çünkü eski dogmaların insanların geriye bakmasını engellemek için diktiği bariyer yıkılmıştı. Ve bugün bilimsel psikoloji öğrencisi için önceden varoluş fikri teori alanından olgu alanına geçiyor ve evrensel gizemin Budist açıklamasının diğerleri kadar makul olduğunu kanıtlıyor.”

Merhum Profesör Huxley, "Çok aceleci düşünürler dışında kimse, içsel saçmalığı nedeniyle bunu reddedemez" diye yazmıştır. Evrim doktrininin kendisi gibi, göç doktrini de gerçeklik dünyasında köklere sahiptir; ve analojiden gelen büyük argümanın sağlayabileceği desteği talep edebilir." (*Evrim ve Etik*, s. 61, 1894 basımı –*Kokoro, Japon İç Yaşamının İpuçları ve Yankıları*, Lafcadio Hearn tarafından, s.

237-39 Londra, 1896).”**(Sayfa 181)**

Biçim Monad'ı, Btma-Buddhi'yi ele alalım. Bu Monad'da, LOGOS'un dışarıya verdiği yaşamda, tüm ilahi güçler gizlidir, ancak gördüğümüz gibi, bunlar gizlidir, belirgin ve işlevsel değildir. Bunlar, dış etkilerle kademeli olarak uyandırılmalıdır, çünkü yaşamın doğası, üzerinde oynayan titreşimlere yanıt olarak titreşmektir.

Monad'da tüm titreşim olanakları mevcut olduğundan, ona değen her titreşim, ona karşılık gelen titreşimsel güçleri harekete geçirecek ve bu şekilde bir kuvvetin ardından diğeri gizli durumdan etkin duruma geçecektir. (Fizikçiler, statik durumdan kinetik duruma, diyecektir.) Evrimin sırrı burada yatar; çevre, yaşayan yaratığın biçimi üzerinde etki eder - ve hatırlanacağı üzere her şey canlıdır - ve bu etki, saran biçimden, içindeki yaşama, Monad'a iletilir, Monad'dan biçime doğru dışarıya doğru heyecan uyandıran, parçacıklarını sırayla titreşimlere atan ve onları ilk etkiye karşılık gelen veya uyarlanmış bir şekle yeniden düzenleyen tepkisel titreşimler harekete geçirir.

Bu, tüm biyologlar tarafından kabul edilen ve bazıları tarafından evrimin yeterli mekanik açıklamasını verdiği düşünülen çevre ve organizma arasındaki etki ve tepkidir. Ancak, bu etki ve tepkilerin sabırlı ve dikkatli bir şekilde gözlemlenmesi, organizmanın neden uyaranlara bu şekilde tepki vermesi gerektiğine dair bir açıklama getirmez ve tüm canlıların kalbindeki Ben'e işaret ederek evrimin sırrını açığa çıkarmak için Kadim Bilgeliğe ihtiyaç vardır.**(Sayfa 182)**Doğanın bütün hareketlerinin gizli ana kaynağı olan biçimler.

Dış evrenden kendisine ulaşabilen her titreşime yanıt verme olanağını içeren bir yaşamın bu temel fikrini kavradıktan sonra, gerçek yanıtın dış güçlerin üzerindeki oyunuyla yavaş yavaş ortaya çıkmasıyla, kavranması gereken bir sonraki temel fikir, yaşamın ve formların sürekliliğidir.

Formlar, kendilerinden türeyen diğer formlara kendi özelliklerini aktarırlar, bu diğer formlar kendi özlerinin bir parçasıdır ve bağımsız bir varoluşa öncülük etmek üzere ayrılmışlardır. Bölünme, tomurcuklanma, embriyoların dışarı atılması, yavruların anne rahminde gelişmesiyle fiziksel bir süreklilik korunur, her yeni form bir önceki formdan türetilir ve onun özelliklerini yeniden üretir. (Öğrenci, Weissman'ın embriyo plazmasının sürekliliği üzerine yaptığı araştırmalarla akıllıca bir şekilde tanışabilir.)

Bilim bu olguları kalıtım yasası adı altında gruplandırır ve formun aktarımına ilişkin gözlemleri dikkate değerdir ve fenomenal dünyadaki Doğanın işleyişine ışık tutar. Ancak bunun yalnızca ebeveynlerin sağladığı malzemelerin girdiği fiziksel bedenin inşasına uygulandığı unutulmamalıdır.

Onun daha gizli işleyişi, formun var olamayacağı hayatın işleyişi, fiziksel gözleme açık olmadığından, hiçbir ilgi görmemiştir ve bu boşluk yalnızca Eski Bilgeliğin öğretileriyle, eski zamanlardakiler tarafından doldurulabilir.**(Sayfa 183)**Okullarında sabırla çalışan her öğrenci tarafından aşamalı olarak doğrulanabilen, süperfizik gözlem güçleri kullanılmıştır.

Yaşamın sürekliliği olduğu gibi formun sürekliliği de vardır ve ardışık formlar aracılığıyla alınan uyarılarla giderek daha fazla gizli enerjisinin aktif hale getirildiği devam eden yaşam, forma yerleştirilmeleriyle elde edilen deneyimleri kendi içinde yeniden canlandırır; çünkü form yok olduğunda, yaşam bu deneyimlerin kaydını, onlar tarafından uyandırılan artan enerjilerde tutar ve eski formlardan türetilen yeni formlara kendini dökmeye hazırdır; bu birikmiş stokları da beraberinde götürür.

Önceki formdayken, onu oynayarak, her yeni uyanan enerjiyi ifade edecek şekilde uyarladı; form, bu uyarlamaları, kendi özüne işlenmiş olarak, bizim onun yavruları olarak bahsettiğimiz kendi ayrı parçasına aktarır; bu yavrular, kendi özünden oldukları için, mutlaka o özün özelliklerine sahip olmak zorundadırlar; hayat, tüm uyanmış güçleriyle kendini o yavruya akıtır ve onu daha da fazla şekillendirir; ve bu böyle sürüp gider.

Çağdaş bilim, kalıtımın üstün yaratıkların evriminde giderek azalan bir rol oynadığını, zihinsel ve ahlaki niteliklerin ebeveynlerden yavrulara aktarılmadığını ve üstün nitelikler ne kadar fazlaysa bu gerçeğin o kadar belirgin olduğunu giderek daha açık bir şekilde kanıtlıyor; dahinin çocuğu çoğu zaman aptal oluyor; sıradan ebeveynler dahi doğuruyor.

Zihinsel ve ahlaki niteliklerin artabilmesi için, bunların var olduğu sürekli bir alt tabakanın olması gerekir; aksi takdirde Doğa,**(Sayfa 184)**Çalışmasının bu en önemli bölümü, düzenli bir süreklilik yerine düzensiz nedensiz üretim gösterir. Bu konuda bilim aptaldır, ancak Antik Bilgelik bu devam eden alt tabakanın Monad olduğunu öğretir, ki bu tüm sonuçların kabıdır, tüm deneyimlerin giderek daha aktif güçler olarak toplandığı depodur.

Bu iki ilke –güçlere dönüşen potansiyellere sahip Monad ve yaşam formunun sürekliliği– sıkıca kavrandığında, yaşamın ve formun sürekliliğine geçebiliriz –bunların işleyişini ayrıntılı olarak inceleyebiliriz ve bunların modern bilimin kafa karıştırıcı sorunlarının çoğunu, ayrıca hayırseverlerin ve bilgelerin karşılaştığı daha yürekten sorunları çözdüğünü göreceğiz.

Monadın, zihinsel düzlemin biçimsiz seviyelerinden gelen etkilere ilk maruz kaldığı, biçimin evriminin en başındaki halini ele alarak başlayalım. İlk hafif tepkisel heyecanları, o düzlemin maddelerinden bazılarını etrafında toplar ve daha önce bahsedilen ilk temel krallığın kademeli evrimine sahibiz. (Bkz. IV. bölüm, “Zihinsel Düzey”).

Monad'ın büyük temel tipleri sayıca yedidir, bazen güneş spektrumunun üç ana renkten türetilen yedi rengi gibi tasvir edilirler. ("Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardır." İçgüdüsel olarak üç LOGOI'yi ve Ateşin yedi kadim Oğlu'nu; Hristiyan Sembolizminde Teslis'i ve "tahtın önündeki Yedi Ruh"u; veya Zerdüştlükte Ahuramazda'yı ve yedi Ameshaspenta'yı hatırlarız.)**(Sayfa 185)**

Bu tiplerin her biri kendine özgü karakteristik renklendirmeye sahiptir ve bu renklendirme, evriminin aeon döngüsü boyunca devam eder ve bu renklendirme tarafından canlandırılan tüm canlılar serisini etkiler. Şimdi bu tiplerin her birinde, bireye ulaşılana kadar devam edecek olan, alt bölümlere ayrılma ve sürekli alt bölümlere ayrılma süreci başlar.

Monad'ın dışa doğru giden enerjilerinin başlattığı akımlar – bir evrim çizgisini izlemek yeterli olacaktır; diğer altısı da prensipte buna benzerdir – yalnızca kısa bir biçim-ömürlerine sahiptir, ancak bunlar aracılığıyla kazanılabilecek her türlü deneyim, onların kaynağı ve nedeni olan Monad'da giderek daha duyarlı bir yaşamla temsil edilir; bu duyarlı yaşam, genellikle birbirleriyle uyuşmayan titreşimlerden oluştuğu için, Monad içinde ayrılmaya doğru bir eğilim kurulur, uyumlu bir şekilde titreşen kuvvetler, sanki uyumlu bir eylem için kendilerini bir araya getirirler, ta ki çeşitli alt-Monadlar, eğer bir an için sıfat kabul edilebilirse, temel özelliklerinde benzer, ancak ayrıntılarda aynı rengin tonları gibi farklılaşana kadar.

Bunlar, zihinsel planın alt seviyelerinden gelen etkilerle, o planın form bölgesine ait olan ikinci element krallığının Monadları haline gelirler ve süreç devam eder, Monad tepki verme gücüne sürekli olarak katkıda bulunur, her Monad sayısız formun ilham verici yaşamıdır ve bu yaşam aracılığıyla titreşimler alır ve formlar parçalandıkça sürekli olarak yeni formları canlandırır; alt bölünme süreci de daha önce açıklanan nedenden dolayı devam eder.**(Sayfa 186)**

Her Monad böylece sürekli olarak kendini formlarda enkarne eder ve canlandırdığı formlar aracılığıyla elde edilen tüm sonuçları kendi içinde uyanmış güçler olarak toplar. Bu Monadları form gruplarının ruhları olarak kabul edebiliriz; ve evrim ilerledikçe, bu formlar giderek daha fazla özellik gösterir, özellikler enkarne olduğu formlar aracılığıyla tezahür eden monadik grup ruhunun güçleridir.

Bu ikinci elementsel krallığın sayısız alt-Monadları, astral maddenin titreşimlerine yanıt vermeye başladıkları ve astral planda hareket etmeye başladıkları bir evrim aşamasına ulaşırlar, üçüncü elementsel krallığın Monadları haline gelirler ve zihinsel planda daha önce gerçekleştirilen tüm süreçleri bu daha kaba dünyada tekrarlarlar.

Monadik grup ruhları olarak giderek daha fazla sayıda hale gelirler, ayrıntılarda giderek daha fazla çeşitlilik gösterirler, her biri tarafından canlandırılan formların sayısı, uzmanlaşmış özellikler giderek daha belirgin hale geldikçe azalır. Bu arada, geçerken denebilir ki, LOGOS'tan gelen sürekli akan yaşam akışı, daha yüksek seviyelerde formların yeni Monadlarını sağlar, böylece evrim sürekli olarak ilerler ve daha fazla evrimleşmiş Monadlar alt dünyalarda enkarne oldukça, onların yerini daha yükseklerde yeni ortaya çıkan Monadlar alır.

Monadların veya Monadik grup ruhunun astral dünyadaki bu sürekli tekrarlanan reenkarnasyon süreciyle, fiziksel maddeden gelen etkilere yanıt vermeye hazır olana kadar evrimleri devam eder. Her düzlemin nihai atomlarının küre duvarlarının hemen üstündeki düzlemin en kaba maddesinden oluştuğunu hatırladığımızda, Monadların bir düzlemden diğerine gelen etkilere nasıl yanıt verdiğini görmek kolaydır.**(Sayfa 187)**

İlk temel krallıkta Monad, o düzlemin madde etkilerine tepkisel olarak heyecanlanmaya alıştığında, kısa sürede alınan titreşimlere cevap vermeye başlayacaktı.*o maddenin en kaba biçimleriyle*Aşağıdaki düzlemin maddesinden. Bu nedenle, maddi düzlemin en kaba malzemelerinden oluşan formlar olan madde kaplamalarında, astral atomik maddenin titreşimlerine duyarlı hale gelirdi; ve en kaba astral madde formlarında enkarne olduğunda, benzer şekilde, küre duvarları

en kaba astral materyaller.

Böylece Monad'ın fiziksel düzleme ulaştığı düşünülebilir; ve orada başlar veya daha doğrusu, tüm bu monad grup ruhları, fiziksel dünyanın gelecekteki yoğun minerallerinin eterik ikizleri olan filmsel fiziksel formlarda enkarne olmaya başlar. Doğa ruhları bu filmsel formlara daha yoğun fiziksel malzemeler inşa eder ve böylece her türden mineral oluşur, evrimleşen yaşamın kendini içine kapattığı ve güçlerinin en küçüğünün kendilerini ifade edebildiği en katı araçlar. Her monad grup ruhunun kendi mineral ifadeleri, enkarne olduğu mineral formları vardır ve uzmanlaşma artık yüksek bir dereceye ulaşmıştır. Bu Monad grup ruhları bazen kendi**(Sayfa 188)**bütünlük mineral Monad veya mineral aleminde enkarne olan Monad.

Bu zamandan itibaren Monad'ın uyanmış enerjileri evrimde daha az pasif bir rol oynar. Bir kez işlev görmeye uyandırıldıklarında bir dereceye kadar aktif olarak ifade aramaya başlarlar ve hapsedildikleri formlar üzerinde belirgin bir şekilde şekillendirici bir etki uygularlar. Mineral bedenlenmeleri için fazla aktif hale geldikçe, bitki aleminin daha plastik formlarının başlangıcı kendini gösterir, doğa ruhları bu evrime fiziksel alemler boyunca yardımcı olur. Mineral aleminde, formun kesin organizasyonuna, büyümenin ilerlediği belirli çizgilerin (formu belirleyen büyüme eksenleri. Bunlar kristallerde kesin olarak görünür) belirlenmesine doğru bir eğilim zaten gösterilmişti. Bu eğilim bundan böyle tüm formların inşasını yönetir ve her gözlemcinin aşina olduğu doğal nesnelerin mükemmel simetrisinin nedenidir.

Bitki alemindeki monad grup ruhları, maruz kaldıkları etkilerin daha da çeşitliliği nedeniyle giderek artan bir hızla bölünmeye ve alt bölünmeye uğrarlar; ailelerin, cinslerin ve türlerin evrimi bu görünmez alt bölünmeden kaynaklanır.

Herhangi bir cins, kendi cinssel monad grup ruhuyla, çok çeşitli koşullara tabi tutulduğunda,*yani*., onunla bağlantılı biçimler çok farklı etkiler aldığında, Monad'da alt bölümlere ayırmaya yönelik yeni bir eğilim ortaya çıkar ve çeşitli türler evrimleşir,**(Sayfa 189)**her birinin kendine özgü bir grup ruhu vardır.

Doğa kendi işleyişine bırakıldığında süreç yavaştır, doğa ruhları türlerin farklılaşmasına yönelik çok şey yapsa da; ancak insan evrimleştiğinde ve yapay yetiştirme sistemlerine başladığında, bir dizi kuvvetin oyununu teşvik edip diğerini savuşturduğunda, bu farklılaşma önemli bir hızla gerçekleştirilebilir ve belirli farklılıklar kolayca evrimleştirilebilir. Monadik grup ruhunda gerçek bir bölünme gerçekleşmediği sürece, biçimlerin benzer etkilere tabi tutulması ayrılık eğilimini tekrar ortadan kaldırabilir, ancak bu bölünme tamamlandığında yeni türler kesin ve sağlam bir şekilde yerleşmiş olur ve kendi dallarını göndermeye hazır hale gelir.

Bitki krallığının daha uzun ömürlü üyelerinden bazılarında kişilik unsuru kendini göstermeye başlar, organizmanın istikrarı bireyselliğin bu önsezisini mümkün kılar. Yıllarca yaşayan bir ağaçta, benzer koşulların tekrarı benzer etkilere neden olur, mevsimler her yıl geri döner, bunların neden olduğu ardışık hareketler, özsuyun yükselmesi, yaprakların çıkması, rüzgarın, güneş ışınlarının, yağmurun dokunuşları - ritmik ilerlemeleriyle tüm bu dış etkiler - monadik grup ruhunda tepkisel heyecanlar yaratır ve dizi

kendini sürekli tekrarla etkiler, birinin tekrarı, onun tekrarlanan halefinin belirsiz beklentisine yol açar. Doğa hiçbir niteliği aniden geliştirmez ve bunlar ilk belirsiz**(Sayfa 190)**
daha sonra anı ve beklenti olacak şeylerin habercisi.

Bitki aleminde de duyumların habercileri belirir ve Batılı psikologların "kitlesel" haz ve rahatsızlık duyumları olarak adlandıracağı daha yüksek üyelerde evrimleşir. ("Kütlesel" duyum, organizmayı kaplayan ve özellikle herhangi bir bölümde diğerlerinden daha fazla hissedilmeyen bir duyumdur. "Keskin"in antitezidir.) Monad'ın indiği düzlemlerin malzemelerini etrafına çektiği ve dolayısıyla bu düzlemlerden gelen etkilerle temas kurabildiği, en güçlü ve en kaba madde biçimlerine en yakın olanların kendilerini ilk hissettiren şeyler olduğu unutulmamalıdır.

Güneş ışığı ve yokluğunun soğuğu sonunda monadik bilince nüfuz eder; ve onun astral kaplaması, zayıf titreşimlere atılarak, sözü edilen hafif, büyük bir duyum türüne yol açar. Yağmur ve kuraklığın formun mekanik yapısını etkilemesi ve titreşimleri canlandırıcı Monad'a iletme gücü, "zıtlık çiftlerinden" bir diğeridir; bunların oyunu, tüm duyumların ve daha sonra tüm düşüncelerin kökü olan farklılığın tanınmasını uyandırır. Böylece, tekrarlanan bitki reenkarnasyonları ile bitki krallığındaki monadik grup ruhları, krallığın en yüksek üyelerini canlandıranlar bir sonraki adıma hazır olana kadar evrimleşir.

Bu adım onları hayvanlar alemine taşır ve burada fiziksel ve astral araçlarında yavaşça çok belirgin bir kişilik geliştirirler. Hayvan,**(Sayfa 191)**serbestçe hareket edebildiği için, tek bir noktaya kök salmış bir bitkinin deneyimleyebileceğinden daha fazla çeşitliliğe maruz kalır ve bu çeşitlilik her zamanki gibi farklılaşmayı teşvik eder.

Oysa aynı tür veya alttürlerden birtakım yabani hayvanları canlandıran monad grup ruhu, çoğunlukla sürekli tekrarlanan ve grubun bütün üyeleri tarafından paylaşılan çok çeşitli etkiler alırken, yavaş yavaş farklılaşır.

Bu etkiler fiziksel ve astral bedenlerin gelişimine yardımcı olur ve bunlar aracılığıyla monadik grup ruhu çok fazla deneyim toplar. Grubun bir üyesinin formu yok olduğunda, o form aracılığıyla toplanan deneyim monadik grup ruhunda birikir ve onu renklendirdiği söylenebilir; monadik grup ruhunun hafifçe artan yaşamı, grubunu oluşturan tüm formlara dökülerek, yok olan formun tüm deneyimlerini paylaşır ve bu şekilde monadik grup ruhunda depolanan sürekli tekrarlanan deneyimler, yeni formlarda içgüdüler, “birikmiş kalıtsal deneyimler” olarak ortaya çıkar.

Sayısız kuş şahinlere av olmuşken, yumurtadan yeni çıkmış civcivler, kalıtsal düşmanlardan birinin yaklaşmasıyla korkuyla sinerler, çünkü içlerinde bedenlenmiş olan yaşam tehlikeyi bilir ve doğuştan gelen içgüdü, bilgisinin ifadesidir. Bu şekilde, hayvanları sayısız alışılmış tehlikeden koruyan harika içgüdüler oluşurken, yeni bir tehlike onları hazırlıksız bulur ve onları sadece şaşkına çevirir.**(Sayfa 192)**

Hayvanlar insanın etkisi altına girdikçe, monad grup ruhları büyük ölçüde artan bir hızla evrimleşir ve evcilleştirilmiş bitkileri etkileyenlere benzer nedenlerden dolayı, enkarne olan yaşamın alt bölümleri daha kolay bir şekilde ortaya çıkar. Kişilik evrimleşir ve giderek daha güçlü bir şekilde belirginleşir; daha erken aşamalarda neredeyse bileşik olduğu söylenebilir - vahşi yaratıkların bütün bir sürüsü tek bir kişilik tarafından hareket ettiriliyormuş gibi davranacaktır, ortak ruhun egemen olduğu biçimler de öyledir, o da sırayla dış dünyadan gelen dürtüden etkilenir.

Daha yüksek tipteki evcil hayvanlar, filler, atlar, kediler, köpekler daha bireyselleşmiş bir kişilik gösterirler – örneğin iki köpek aynı koşulların etkisi altında çok farklı davranabilir. Monadik grup ruhu, tam bireyselleşmenin ulaşacağı noktaya giderek yaklaştıkça azalan sayıda formda enkarne olur. Arzu bedeni veya Kвmic aracı önemli ölçüde gelişir ve fiziksel bedenin ölümünden sonra bir süre varlığını sürdürerek Kвmaloka'da bağımsız bir varoluşa öncülük eder. Sonunda, monadik bir grup ruhu tarafından canlandırılan formların azalan sayısı birliğe iner ve tek formların bir dizisini canlandırır – bu durum, insan reenkarnasyonundan yalnızca nedensel ve zihinsel bedenleriyle Manas'ın yokluğuyla farklılık gösterir.

Monadik grup ruhları tarafından aşağı indirilen zihinsel madde, zihinsel düzlemden gelen etkilere karşı hassaslaşmaya başlar ve hayvan daha sonra üçüncü büyük enerjiyi almaya hazır hale gelir.**(Sayfa 193)** LOGOS'un yaşamının dışa vurumu – çadır insan Monad'ının kabulü için hazır.

İnsan Monad'ı, gördüğümüz gibi, doğası bakımından üçlüdür, üç yönü sırasıyla Ruh, ruhsal Can ve insan Ruhu, Btma-Buddhi-Manas olarak adlandırılır. Kuşkusuz, evrimin asırları boyunca, yukarıya doğru evrimleşen biçim Monad'ı, kademeli büyümeyle Manas'ı ortaya çıkarmış olabilir, ancak hem geçmişteki insan ırkında hem de günümüz hayvanlarında, Doğa'nın seyri böyle olmamıştır.

Ev hazır olduğunda kiracı aşağı gönderildi; varlığın daha yüksek düzlemlerinden, tmik yaşam, kendini Buddhi'de, altın bir iplik olarak gizleyerek indi; ve üçüncü yönü, Manas, kendisini zihinsel düzlemin biçimsiz dünyasının daha yüksek seviyelerinde göstererek, formun içindeki embriyonik Manas meyve verdi ve embriyonik nedensel beden birleşmeyle oluşturuldu. Bu, ruhun bireyselleşmesi, onun forma bürünmesidir ve nedensel bedene bürünen bu ruh, ruhtur, bireydir, gerçek insandır. Bu onun doğum saatidir; çünkü özü ebedi, doğmamış ve ölmez olsa da, bir birey olarak zamandaki doğumu kesindir.

Dahası, bu dökülen yaşam, evrimleşen formlara doğrudan değil, aracılar aracılığıyla ulaşır. İnsan ırkı alıcılık noktasına ulaştığında, Zihin Oğulları olarak adlandırılan bazı büyük Kişiler - (Manasaputra teknik adıdır, yalnızca Zihin Oğulları için Sanskritçe'dir.) - insanlara Btma-Buddhi-Manas'ın monadik kıvılcımını attılar, ihtiyaç duyulan**(Sayfa 194)**embriyonik ruhun oluşumu için.

Ve bu büyük Varlıklardan bazıları, bebek insanlığın rehberleri ve öğretmenleri olmak için insan formlarında enkarne oldular. Bu Zihin Oğulları, kendi entelektüel evrimlerini diğer dünyalarda tamamladılar ve insan ırkının evrimine yardımcı olmak amacıyla bu genç dünyaya, dünyamıza geldiler. Onlar gerçekte, insanlığımızın büyük kısmının ruhsal babalarıdır. Çok daha düşük seviyedeki diğer zekalar, önceki döngülerde başka bir dünyada evrimleşmiş insanlar,

Bebek ruhlarını az önce anlatılan şekilde alan ırkın torunları. Bu ırk evrimleştikçe, insan tabernakülleri gelişti ve evrimlerini sürdürebilmek için enkarnasyon fırsatını bekleyen sayısız ruh, çocukları arasında doğdu.

Kısmen evrimleşmiş bu ruhlardan antik kayıtlarda Zihin Oğulları olarak da söz edilir, çünkü onlar, nispeten az gelişmiş olmasına rağmen, zihne sahiptiler - insanlığın büyük çoğunluğunun embriyonik ruhlarından ve büyük Öğretmenlerin olgun ruhlarından farklı olarak, onlara çocuksu ruhlar diyebiliriz.

Bu çocuk ruhlar, daha gelişmiş zekaları nedeniyle, antik dünyanın önde gelen tiplerini, zihinsel olarak daha yüksek sınıfları ve dolayısıyla bilgi edinme gücünde, antik çağda daha az gelişmiş insan kitlelerine hükmeden sınıfları oluşturdular. Ve böylece, dünyamızda, en gelişmişleri en az gelişmişlerden ayıran zihinsel ve ahlaki kapasitedeki muazzam farklılıklar ortaya çıktı.**(Sayfa 195)**evrimleşmiş ırklar ve hatta tek bir ırkın sınırları içinde bile, yüce felsefi düşünürü kendi ulusunun en yozlaşmış hayvan tipinden ayıran. Bu farklılıklar sadece evrim aşamasının, ruhun yaşının farklılıklarıdır ve bunların bu küre üzerindeki tüm insanlık tarihi boyunca var olduğu görülmüştür. Tarihi kayıtlarda olabildiğince geriye gidersek, yüce zeka ve alçaltılmış cehaleti yan yana bulabiliriz ve bizi geriye götüren okült kayıtlar, insanlığın ilk bin yıllarına dair benzer bir hikaye anlatır.

Bu durum bizi üzmemeli, sanki bazıları hayat mücadelesi için aşırı derecede kayırılmış ve diğerleri aşırı derecede yüklenmiş gibi. En yüce ruh, çocukluğunu ve bebekliğini, diğer ruhların şu anda altında olduğu kadar üstünde olduğu önceki dünyalarda da olsa yaşadı; en alttaki ruh, en üsttekilerimizin durduğu yere tırmanacak ve henüz doğmamış ruhlar evrimdeki mevcut yerini işgal edecek. Dünyamızı evrimdeki yerinden söküp, öncüleri ve halefleri olmadan izole bir şekilde ayırdığımız için işler adaletsiz görünüyor. Adaletsizliği gören bizim cehaletimizdir; Doğanın yolları eşittir ve tüm çocuklarına bebeklik, çocukluk ve yetişkinlik getirir. Eğer bizim aptallığımız tüm ruhların aynı evrim aşamasında aynı anda yer almasını talep ediyorsa ve talep yerine getirilmezse "Adaletsiz!" diye bağırıyorsa bu onun hatası değildir.

Ruhun evrimini, hayvan-insanın almaya hazır olduğu ve almadığı noktadan ele alırsak en iyi şekilde anlayabiliriz.**(Sayfa 196)**almak, embriyonik ruh. Olası bir yanlış anlaşılmayı önlemek için, bundan böyle insanda iki Monad olmadığını söylemek iyi olabilir - insan çadırını inşa eden ve o çadıra inen ve en alt yönü insan ruhu olan.

HP Blavatsky'den bir benzetme daha ödünç almak gerekirse, güneşin iki ışını bir kepenkteki delikten geçebilir ve bir araya gelerek tek bir ışın oluşturabilir, ikisi de aynı olsa bile, tıpkı evrenimizin ilahi Efendisi Yüce Güneş'in bu ışınları için de geçerli olduğu gibi. İkinci ışın, insan tabernakülüne girdiğinde, birincisiyle karışarak ona yalnızca taze enerji ve parlaklık kattı ve insan Monad'ı, *bir birim olarak*, insandaki ilahi Yaşamın üstün güçlerini ortaya çıkarma yolundaki kudretli görevine başladı.

Embriyonik ruh, Düşünen, başlangıçta embriyonik zihinsel bedeni için, biçim Monad'ının beraberinde getirdiği zihin-madde zarfına sahipti, ancak henüz herhangi bir olasılığa göre organize olmamıştı.

işlev görüyordu. Zihinsel bir bedenin basit bir tohumuydu, nedensel bir bedenin basit bir tohumuna bağlıydı ve birçok yaşam boyunca güçlü arzu-doğası ruhla iradesini korudu, onu kendi tutkuları ve iştahları yolunda döndürdü ve ona kendi kontrolsüz hayvanlığının tüm öfkeli dalgalarını çarptı.

Ruhun bu erken yaşamı, şu anda ulaştığımız daha yüksek aşamadan bakıldığında bazılarına ilk başta itici gelse de, zihnin tohumlarının filizlenmesi için gerekli bir şeydi. Farklılığın tanınması, bir şeyin farklı olduğunun algılanması**(Sayfa 197)**bir diğerinden, her türlü düşüncenin ön şartıdır. Ve, henüz düşünmeyen ruhta bu algıyı uyandırmak için, ona güçlü ve şiddetli karşıtlıklar çarpmalıydı, böylece ona farklılıkları zorla kabul ettirmeliydi - çılgınca zevkin darbesi üstüne darbe, ezici acının darbesi üstüne darbe.

Dış dünya, arzu doğası aracılığıyla ruha vurdu, ta ki algılar yavaşça yapılmaya ve sayısız tekrardan sonra kaydedilmeye başlayana kadar. Her yaşamda elde edilen küçük kazanımlar, daha önce gördüğümüz gibi, Düşünür tarafından depolandı ve böylece yavaş bir ilerleme sağlandı.

Yavaş bir ilerleme, gerçekten de, çünkü neredeyse hiçbir şey*düşünce*, ve bu nedenle zihinsel bedeni organize etme yolunda neredeyse hiçbir şey yapılmadı. Zihinsel imgeler olarak birçok algı kaydedilene kadar, içeriden başlatılan zihinsel eylemin dayandırılabileceği hiçbir malzeme yoktu; bu, bu zihinsel imgelerden ikisi veya daha fazlası bir araya getirildiğinde ve bunlardan ne kadar temel olursa olsun bazı çıkarımlar yapıldığında başlayacaktı. Bu çıkarım, akıl yürütmenin başlangıcıydı, insan zekasının o zamandan beri geliştirdiği veya özümsediği tüm mantık sistemlerinin tohumuydu. Bu çıkarımlar ilk başta arzu doğasının hizmetinde, hazzın artırılması, acının azaltılması için yapılacaktı; ancak her biri zihinsel bedenin etkinliğini artıracak ve onu daha hazır bir şekilde işlemeye teşvik edecekti.

Kolayca görülecektir ki, insan çocukluğunun bu döneminde iyiyi ve kötüyü bilmiyordu;**(Sayfa 198)** Onun için doğru ve yanlışın bir varlığı yoktu. Doğru, ilahi iradeye uygun olan, ruhun ilerlemesine yardımcı olan, insanın yüksek doğasının güçlenmesine ve daha düşük olanın eğitilmesine ve boyun eğdirilmesine yönelen şeydir; yanlış, evrimi geciktiren, ruhu öğretmeleri gereken dersleri öğrendikten sonra daha düşük aşamalarda tutan, daha düşük doğanın daha yüksek doğa üzerinde hakimiyet kurmasına yönelen ve insanı evrimleşmesi gereken Tanrı yerine, büyümesi gereken hayvana benzeten şeydir.

İnsan neyin doğru olduğunu bilmeden önce, yasanın varlığını öğrenmek zorundaydı ve bunu ancak dış dünyada onu çeken her şeyi izleyerek, her arzu edilen nesneyi kavrayarak ve sonra deneyimden, tatlı ya da acı, zevkinin yasayla uyumlu mu yoksa çelişkili mi olduğunu öğrenerek öğrenebilirdi. Açık bir örnek alalım, hoş bir yiyecek almak ve bebek bir insanın bundan doğal bir yasanın varlığını nasıl öğrenebileceğini görelim. İlk aldığında, açlığı yatıştırıldı, tadı tatmin edildi ve deneyimden yalnızca zevk çıktı, çünkü eylemi yasayla uyumluydu. Başka bir durumda, zevki artırmak istediği için aşırı yedi ve bunun sonucunda acı çekti, çünkü yasayı çiğnedi. Şafak atan zeka için kafa karıştırıcı bir deneyim, zevk veren şeyin aşırılıkla nasıl acı verici hale geldiği.

Arzu tarafından defalarca aşırılığa sürüklenecek ve her seferinde

acı verici sonuçlar, en sonunda ılımlılığı öğrenene kadar,**(Sayfa 199)***yani*., bedensel eylemlerini bu açıdan fiziksel yasaya uydurmayı öğrendi; çünkü kendisini etkileyen ve kontrol edemediği koşullar olduğunu ve yalnızca bunları gözlemleyerek fiziksel mutluluğun güvence altına alınabileceğini keşfetti. Benzer deneyimler, tüm bedensel organları aracılığıyla, sapmayan bir düzenlilikle üzerine aktı; taşan arzuları, Doğa yasalarıyla birlikte veya onlara karşı çalıştıkları gibi ona zevk veya acı getirdi ve deneyim arttıkça, adımlarını yönlendirmeye, seçimlerini etkilemeye başladı. Sanki her yaşamda deneyimine yeniden başlamak zorunda değildi, çünkü her yeni doğumda, biraz daha artan zihinsel yetenekler ve sürekli biriken stok getiriyordu.

Bu ilk günlerde büyümenin çok yavaş olduğunu söylemiştim, çünkü zihinsel eylemin henüz şafağı vardı ve insan ölüm anında fiziksel bedenini terk ettiğinde zamanının çoğunu Kвmaloka'da, önünde günlerce sürecek etkin göksel yaşam için henüz yeterince gelişmemiş olan en ufak zihinsel deneyimi bilinçsizce özümsediği kısa bir devachanik dönemde uyuyarak geçirirdi.

Yine de, kalıcı nedensel beden oradaydı, niteliklerinin alıcısı olmak ve onları yeryüzündeki bir sonraki yaşamına daha fazla geliştirmek için taşımak için. Evrimin erken aşamalarında monadik grup ruhunun oynadığı rol, insanda nedensel beden tarafından oynanır ve her durumda evrimi mümkün kılan bu devam eden varlıktır. O olmadan, zihinsel ve ahlaki deneyimlerin birikimi,
(Sayfa 200) Fiziksel plazmanın sürekliliği olmadan, ırksal ve ailevi özellikler olarak gösterilen fiziksel deneyimlerin birikimi imkânsız olacağı gibi, bu yeteneklerin varlığı da imkânsız olacaktır.

Arkalarında bir geçmiş olmadan, aniden yoktan var olan, belirgin zihinsel ve ahlaki özellikler taşıyan ruhlar, hiçbir yerden aniden ortaya çıkan, kimseyle alakası olmayan, ancak belirgin ırksal ve ailevi özellikler gösteren bebeklerin kavramı kadar korkunç bir kavramdır.

Ne insan ne de onun fiziksel aracı nedensizdir veya LOGOS'un doğrudan gücü tarafından neden olunmuştur; burada, diğer birçok durumda olduğu gibi, görünmez şeyler görünür olanla analojileri yoluyla açıkça görülür, görünür olan, gerçekte, görünmeyen şeylerin görüntülerinden, yansımalarından başka bir şey değildir. Fiziksel plazmada bir süreklilik olmadan, fiziksel özelliklerin evrimi için hiçbir araç olmazdı; zekanın sürekliliği olmadan, zihinsel ve ahlaki niteliklerin evrimi için hiçbir araç olmazdı. Her iki durumda da, süreklilik olmadan, evrim ilk aşamasında durdurulurdu ve dünya, sürekli olarak oluşan bir kozmos yerine sonsuz ve izole başlangıçların bir kaosu olurdu.

Bu erken dönemlerde, bireyi çevreleyen çevrenin, bireysel ilerlemenin türünde ve doğasında çok fazla çeşitliliğe neden olduğunu fark etmeyi ihmal etmemeliyiz. Sonuçta, tüm ruhlar tüm güçlerini geliştirmek zorundadır, ancak bu güçlerin geliştirilme sırası,**(Sayfa 201)**ruhun yerleştirildiği koşullara. İklim, doğanın bereketi veya kısırlığı, dağın veya ovanın yaşamı, iç ormanın veya okyanus kıyısının yaşamı – bunlar ve sayısız başka şeyler uyanan zihinsel enerjilerin bir veya diğer setini harekete geçirecektir.

Doğayla bitmek bilmeyen mücadele ve aşırı zorluklarla dolu bir yaşam, tropikal bir adanın bereketli ortamında gelişenlerden çok farklı güçler geliştirecektir; her iki güç setine de ihtiyaç vardır, çünkü ruh doğanın her bölgesini fethetmek zorundadır, ancak bu şekilde çarpıcı farklılıklar, doğanın her yerindeki ruhlarda bile gelişebilir.

aynı yaştadır ve gözlemcinin en çok tahmin ettiğine göre, ruhun daha "pratik" veya daha "tefekkürlü" güçleri, aktif dışa dönük enerjiler veya sessiz içe dönük düşünme yeteneklerine göre biri diğerinden daha ileri görünebilir. Mükemmelleşmiş ruh hepsine sahiptir, ancak oluşmakta olan ruh bunları sırayla geliştirmelidir ve böylece insanlar arasında bulunan muazzam çeşitliliğin bir başka nedeni ortaya çıkar.

Zira tekrar, insan evriminin bireysel olduğu hatırlanmalıdır. Tek bir monad grup ruhu tarafından bilgilendirilen bir grupta aynı içgüdüler hepsinde bulunacaktır, çünkü deneyimlerin kabı o monad grup ruhudur ve hayatını ona bağımlı tüm formlara döker.

Fakat her insanın kendine ait bir fiziksel aracı vardır ve her seferinde yalnızca bir tane vardır ve tüm deneyimlerin kabı, hayatını tek bir fiziksel aracına döken ve başka hiçbir fiziksel aracı etkileyemeyen, bağlı olduğu nedensel bedendir.**(Sayfa 202)**başka hiçbir şeyle. Bu nedenle, bireysel insanları birbirinden ayıran farklılıkları, her zaman ayrı, yakın akraba hayvanlardan daha büyük buluyoruz ve bu nedenle niteliklerin evrimi de kitle halindeki insanlarda incelenemez, ancak devam eden bireyde incelenebilir. Böyle bir inceleme yapma gücünün eksikliği, bilimi, bazı insanların neden diğerlerinin, entelektüel ve ahlaki devlerin üstünde yükseldiğini açıklayamamaya, bir Shankarâchârya'nın veya bir Pisagor'un entelektüel evrimini, bir Buda'nın veya bir Mesih'in ahlaki evrimini izleyememeye bırakıyor.

Şimdi reenkarnasyondaki etkenleri ele alalım, çünkü bunların açık bir şekilde anlaşılması, bu fikre aşina olmayanlar tarafından hissedilen bazı zorlukların –örneğin hafıza kaybı iddiası gibi– açıklanması için gereklidir. İnsanın fiziksel ölüm, Kвmaloka ve Devachan'dan geçişi sırasında, birbiri ardına çeşitli bedenlerini, fiziksel, astral ve zihinsel bedenlerini kaybettiğini gördük. Bunların hepsi parçalanır ve parçacıkları çeşitli düzlemlerinin maddeleriyle yeniden karışır. İnsanın fiziksel araçla bağlantısı tamamen kopar ve biter; ancak astral ve zihinsel bedenler, insanın kendisine, Düşünen'e, dünya yaşamının aktivitelerinden kaynaklanan yeteneklerin ve niteliklerin tohumlarını aktarır ve bunlar nedensel bedende, bir sonraki astral ve zihinsel bedenlerinin tohumlarında saklanır.

Bu aşamada, geriye yalnızca adamın kendisi, hasadını eve getiren ve hasadı kendi içinde işlenene kadar onunla yaşayan işçi kalır.**(Sayfa 203)**yeni bir hayat başlar ve akşama kadar tekrar çalışmaya devam etmesi gerekir.

Yeni yaşam zihinsel tohumların canlandırılmasıyla başlar ve bunlar alt zihinsel seviyelerin materyallerinden yararlanır, ta ki bunlardan insanın zihinsel aşamasını tam olarak temsil eden, tüm zihinsel yeteneklerini organlar olarak ifade eden bir zihinsel beden gelişene kadar; geçmişin deneyimleri bu yeni bedende zihinsel imgeler olarak var olmazlar; zihinsel imgeler olarak eski zihin-beden yok olduğunda yok oldular ve yalnızca özleri, yetenekler üzerindeki etkileri kaldı; bunlar zihnin gıdasıydı, güçlere ördüğü materyallerdi ve yeni bedende güçler olarak yeniden ortaya çıkarlar, onun malzemelerini belirlerler ve onun organlarını oluştururlar. İnsan, Düşünür, alt zihinsel seviyelerdeki gelecek hayatı için kendini böylece yeni bir bedenle giydirdiğinde, astral tohumları canlandırarak, astral planda yaşamı için kendisine bir astral beden sağlamaya devam eder.

Bu, yine tam olarak onun arzu-doğasını temsil ediyor ve geliştirdiği nitelikleri sadakatle yeniden üretiyor.

geçmiş, tohum ebeveyn ağacını yeniden ürettiği gibi. Böylece insan, bir sonraki enkarnasyonu için tam donanımlı bir şekilde ayakta durur, geçmişinin bu olaylarının tek anısı nedensel bedende, kendi kalıcı formunda, hayattan hayata geçen tek bedendedir.

Bu arada, niteliklerini ifade etmesi için ona uygun fiziksel bir beden sağlamak amacıyla, kendisi dışında bir eylemde bulunulmaktadır. Geçmiş yaşamlarında, diğer insanlarla bağlar kurmuş, onlara karşı yükümlülükler üstlenmiştir ve bunlardan bazıları kısmen**(Sayfa 204)**Doğum yerini ve ailesini belirleyin. – (Bu ve yeni hayatın dış koşullarını belirleyen aşağıdaki nedenler, "Karma" üzerine olan IX. Bölümde tam olarak açıklanacaktır.) Başkaları için bir mutluluk veya mutsuzluk kaynağı olmuştur; bu, onun gelecek hayatının koşullarını belirlemede bir faktördür. Arzu doğası iyi disiplinlidir veya düzensiz ve gürültülüdür; bu, yeni bedenin fiziksel kalıtımında hesaba katılacaktır. Sanatsal gibi belirli zihinsel güçleri geliştirmiştir; bu dikkate alınmalıdır, çünkü burada yine fiziksel kalıtım, sinirsel organizasyonun hassasiyeti ve dokunsal duyarlılığın gerekli olduğu önemli bir faktördür.

Ve benzeri, sonsuz çeşitlilikte. İnsan, kesinlikle, içinde birçok uyumsuz özelliğe sahip olabilir, böylece yalnızca bazıları sağlanabilecek herhangi bir vücutta ifade bulabilir ve eş zamanlı ifade için uygun bir grup gücü seçilmelidir. Tüm bunlar, belirli kudretli ruhsal Zekalar tarafından yapılır, (HPBlavatsky tarafından*Gizli Doktrin.*Bunlar Lipika, kʙrmic kayıtların Koruyucuları ve Lipika'nın kararnamelerinin pratik işleyişini yöneten Mahʙrʙjalardır.) - sıklıkla Karma Efendileri olarak anılırlar, çünkü düşüncelerin, arzuların ve eylemlerin sürekli olarak belirlediği nedenlerin işleyişini denetlemek onların işlevidir. Her insanın dokuduğu kader ipliklerini tutarlar ve reenkarne olan insanı, geçmiş yaşamıyla bilinçsizce kendi seçtiği geçmişi tarafından belirlenen ortama yönlendirirler.**(Sayfa 205)**

Irk, millet, aile böylece belirlendikten sonra, insanın niteliklerinin ifadesi ve onun harekete geçirdiği sebeplerin işlenmesi için uygun olan fiziksel bedenin kalıbı denebilecek şey bu yüce Varlıklar tarafından verilir ve bunun bir kopyası olan yeni eterik ikiz, bir elementalin aracılığıyla annenin rahminde inşa edilir; bunun itici gücü ise Kārmic Lordların düşüncesidir.

Yoğun beden, eterik çift moleküle molekül molekül, tam olarak onu takip ederek inşa edilir ve burada fiziksel kalıtım, sağlanan malzemelerde tam bir hakimiyete sahiptir. Dahası, çevredeki insanların, özellikle sürekli olarak mevcut olan baba ve annenin düşünceleri ve tutkuları, yapı elemanını işinde etkiler, enkarne olan insanın geçmişte bağ kurduğu bireyler, böylece dünyadaki yeni hayatı için büyürken fiziksel koşulları etkiler.

Çok erken bir aşamada yeni astral beden yeni eterik çiftle bağlantıya geçer ve oluşumu üzerinde önemli bir etki uygular ve bunun aracılığıyla zihinsel beden sinirsel organizasyon üzerinde çalışarak onu gelecekte kendi ifadesi için uygun bir araç haline getirmeye hazırlar. Bu etki doğum öncesi yaşamda başlar - böylece bir çocuk doğduğunda beyin oluşumu zihinsel ve ahlaki niteliklerinin kapsamını ve dengesini ortaya koyar - doğumdan sonra devam eder ve beyin ve sinirlerin bu inşası ve astral ve zihinsel bedenlerle ilişkileri, yedinci çocukluk yılına kadar devam eder, bu yaşta insan ve fiziksel bedeni arasındaki bağlantı**(Sayfa 206)**Araç tamamlanmıştır ve bundan böyle üzerinde çalıştığı araçtan daha çok onun üzerinde çalıştığı söylenebilir.

Bu yaşa kadar, Düşünen'in bilinci fizikselden çok astral plandadır ve bu genellikle küçük çocuklarda psişik yeteneklerin oyunuyla kanıtlanır. Görünmez yoldaşlar ve peri manzaraları görürler, büyüklerinin duyamadığı sesleri duyarlar, astral dünyadan büyüleyici ve narin hayaller yakalarlar. Bu fenomenler genellikle Düşünen fiziksel araç aracılığıyla etkili bir şekilde çalışmaya başladığında kaybolur ve hayalperest çocuk, çoğu zaman çocuklarının "tuhaflığının" nedenini bilmeyen şaşkın ebeveynlerin rahatlamasına büyük ölçüde katkıda bulunarak sıradan bir erkek veya kız çocuğu haline gelir.

Çoğu çocukta bu "tuhaflığın" en azından bir dokunuşu vardır, ancak hayallerini ve vizyonlarını, "hikayeler anlattıkları" için suçlanmaktan veya çocuğun çok daha fazla korktuğu şey olan alay konusu olmaktan korkan duyarsız büyüklerinden gizlemeyi çabucak öğrenirler. Ebeveynler çocuklarının beyinlerini görebilselerdi, fiziksel ve astral etkilerin ayrılmaz bir karışımı altında titreşirlerdi, çocukların kendilerinin bile ayıramadığı ve bazen daha yüksek bölgelerden bile bir heyecan -çok plastiktirler- alırlardı, bu da onlara uhrevi bir güzellik, kahramanca bir başarı vizyonu verirdi, küçüklerin karmaşık gevezeliklerine karşı daha sabırlı, daha duyarlı olurlardı, alışılmamış kelimelerin zor ortamına, bilincinde oldukları ve yakalayıp saklamaya çalıştıkları kaçamak dokunuşları çevirmeye çalışırlardı. İnanılan ve anlaşılan reenkarnasyon, çocuk hayatını rahatlatırdı**(Sayfa 207)**En acıklı yönü ise, ruhun yeni araçları üzerinde kontrol kazanmak ve daha nadir olanları etkileme gücünü kaybetmeden en yoğun bedeniyle tam olarak bağlantı kurmak için verdiği yardımsız mücadeledir; bu, onların daha yoğun olanlara kendi daha ince titreşimlerini iletmelerini sağlayacaktır.

BÖLÜM VIII

REENKARNASYON DEVAM EDİYOR

(Sayfa 208)Düşünür'ün üç alt dünyadaki uzun yaşam döngüsü boyunca yeniden bedenlenirken geçtiği yükselen bilinç aşamaları açıkça belirlenmiştir ve eğer evrim geçirecekse, bunları deneyimlemesi için birçok yaşamın olması gerektiği açıktır ve bu, daha düşünceli zihinlere yeniden bedenlenmenin gerçeğine dair en açık kanaati getirebilir.

Aşamaların ilki, tüm deneyimlerin duyusal olduğu, zihnin yaptığı tek katkının, bazı nesnelerle temasın haz duygusunu, diğerleriyle temasın ise acı duygusunu takip ettiğinin farkına varmaktan ibaret olduğu aşamadır. Bu nesneler zihinsel resimler oluşturur ve resimler kısa sürede hazla ilişkilendirilen nesneleri aramak için bir uyarıcı görevi görmeye başlar, bu nesneler mevcut olmadığında, hafızanın ve zihinsel inisiyatifin tohumları böylece ortaya çıkar. Dış dünyanın bu ilk kaba bölünmesini, daha önce değinilen niceliğin haz ve acı üzerindeki etkisine dair daha karmaşık bir fikir izler.

Evrimin bu aşamasında, hafıza**(Sayfa 209)**çok kısa ömürlüdür veya başka bir deyişle, zihinsel imgeler çok geçicidir. Geleceği geçmişten tahmin etme fikri, en temel düzeyde bile olsa, bebek Düşünür'ün aklına gelmemiştir ve eylemleri dışarıdan, dış dünyadan kendisine ulaşan etkilerle veya en uzakta, tatmin arzusu ve tutkularının dürtüleriyle yönlendirilir. Gelecekteki refahı için ne kadar gerekli olursa olsun, anında tatmin için her şeyi atacaktır; anlık ihtiyaç diğer tüm düşüncelerin önüne geçer. Bu embriyonik durumdaki insan ruhlarının sayısız örneği seyahat kitaplarında bulunabilir ve en az gelişmiş vahşilerin zihinsel durumunu inceleyen ve bunu kendi aramızdaki ortalama insanlığın zihinsel durumuyla karşılaştıran herhangi birinin zihnine birçok yaşamın gerekliliği kazınacaktır.

Söylemeye gerek yok ki ahlaki kapasite zihinsel kapasiteden daha fazla gelişmemiştir; iyi ve kötü fikri henüz tasarlanmamıştır. Henüz gelişmemiş bir zihne iyi veya kötünün en temel kavramlarını bile aktarmak mümkün değildir. İyi ve hoş, Charles Darwin'in bahsettiği Avustralyalı vahşinin bilinen durumunda olduğu gibi, onun için birbirinin yerine kullanılabilen terimlerdir. Açlıktan bunalan adam, yiyecek olarak kullanılabilecek en yakın canlı yaratığı mızrakladı ve bu da karısı oldu; bir Avrupalı, yaptığı kötülüğünden dolayı ona itiraz etti, ancak hiçbir izlenim bırakmayı başaramadı; çünkü karısını yemenin çok, çok kötü bir şey olduğu suçlamasından**(Sayfa 210)**sadece yabancının onun iğrenç veya hazmı zor olduğunu düşündüğü sonucunu çıkardı ve yemeğini yedikten sonra kendini okşarken huzur içinde gülümseyerek ve memnun bir şekilde "Çok iyi." diyerek bu durumu düzeltti.

O adamla Assisi'li Aziz Francis arasındaki ahlaki mesafeyi düşüncede ölçün; ya bedenlerin evrimi gibi ruhların da evrimi olması gerektiği, ya da ruh aleminde sürekli mucizelerin, yerinden oynatılmış yaratımların olması gerektiği görülecektir.

İnsanın bu embriyonik zihinsel durumdan kademeli olarak çıkabileceği iki yol vardır. Kendisinden çok daha gelişmiş insanlar tarafından doğrudan yönetilebilir ve kontrol edilebilir veya yardımsız yavaş yavaş büyümeye bırakılabilir. İkinci durum, sayılmayan bin yılların geçişini ima eder, çünkü

Örnek olmadan ve disiplinsiz bir şekilde, dış nesnelerin değişen etkilerine ve kendisi gibi henüz gelişmemiş diğer insanlarla sürtüşmeye bırakıldığında, içsel enerjiler ancak çok yavaş bir şekilde uyandırılabiliyordu.

Aslında, insan doğrudan öğreti ve örnek ve zorla uygulanan disiplin yoluyla evrimleşmiştir. Ortalama insanlığın büyük çoğunluğu Düşünen'i var eden kıvılcımı aldığında, Öğretmenler olarak enkarne olan Zihnin daha büyük Oğulları'nın olduğunu ve ayrıca, evrimin çeşitli aşamalarında, ilerleyen insanlık dalgasının tepe dalgası olarak enkarne olan Zihnin daha küçük Oğulları'nın uzun bir ardışıklığı olduğunu gördük.

Bunlar, büyük Öğretmenlerin hayırsever yönetimi altında daha az gelişmiş olanları yönettiler ve zorla**(Sayfa 211)** Doğru yaşamanın temel kurallarına itaat etmek – aslında ilk başta çok temeldi – embriyonik ruhlardaki zihinsel ve ahlaki yeteneklerin gelişimini çok hızlandırdı. Diğer tüm kayıtların yanı sıra, uzun zaman önce kaybolmuş olan medeniyetlerin devasa kalıntıları – büyük mühendislik becerisini ve o zamanlar bebek olan insanlığın kitlesinin mümkün olan her şeyin çok ötesinde entelektüel kavramları kanıtlıyor – dünyada büyük ölçüde planlama ve büyük ölçüde uygulama yeteneğine sahip zihinlere sahip insanların bulunduğunu kanıtlamak için yeterlidir.

Bilincin evriminin erken evresine devam edelim. Duygu zihnin tamamen efendisiydi ve en erken zihinsel çabalar arzu tarafından uyarıldı. Bu, adamı yavaş yavaş ve beceriksizce tahmin etmeye, plan yapmaya yöneltti. Belirli zihinsel imgelerin kesin bir ilişkisini fark etmeye başladı ve biri belirdiğinde, her zaman onun ardından gelen diğerinin de ortaya çıkmasını beklemeye başladı. Çıkarımlarda bulunmaya ve hatta bu çıkarımların inancına göre harekete geçmeye başladı - büyük bir ilerleme. Ve ayrıca, tekrar tekrar, talep edilen tatminin zihninde daha sonraki acının gerçekleşmesiyle ilişkilendirildiğini gördüğünde, arzunun şiddetli dürtülerini takip etmekte ara sıra tereddüt etmeye başladı.

Bu eylem, sözlü olarak ifade edilen yasaların ona yaptığı baskıyla çok daha hızlı hale geldi; belirli hazları elde etmesi yasaklandı ve ona itaatsizliğin acıyla sonuçlanacağı söylendi. Haz veren nesneyi elde ettiğinde ve acının onu takip ettiğini gördüğünde**(Sayfa 212)**zevk, yerine getirilen beyan, aynı şeyin önceden haber verilmeden gerçekleşmesinin beklenmedik -ve dolayısıyla onun için tesadüfi- olmasından çok daha güçlü bir etki bıraktı zihninde. Böylece hafıza ve arzu arasında sürekli çatışma çıktı ve zihin çatışmadan daha aktif hale geldi ve daha canlı bir şekilde çalışmaya başladı. Çatışma, aslında, ikinci büyük aşamaya geçişi işaret ediyordu.

Burada iradenin tohumu kendini göstermeye başladı. Arzu ve irade bir insanın eylemlerini yönlendirir ve irade, arzuların mücadelesinden zaferle çıkan arzu olarak bile tanımlanmıştır. Fakat bu, hiçbir şeyi açıklamayan, kaba ve yüzeysel bir görüştür. Arzu, Düşünenin dışa dönük enerjisidir ve yönü dış nesnelerin çekimiyle belirlenir. İrade, Düşünenin dışa dönük enerjisidir ve yönü, aklın, geçmiş deneyimlerin veya Düşünenin kendisinin doğrudan sezgisinin çıkardığı sonuçlarla belirlenir. Başka bir deyişle: arzu dışarıdan yönlendirilir - irade içeriden. İnsanın evriminin başlangıcında, arzu tam bir egemenliğe sahiptir ve onu oradan oraya koşturur; evriminin ortasında, arzu ve irade sürekli çatışma halindedir ve zafer bazen birinde, bazen diğerinde yatar; evriminin sonunda arzu ölmüştür ve irade, karşı konulmamış, meydan okunmamış bir egemenlikle hüküm sürmektedir.

Düşünen, doğrudan görebilecek kadar yeterince gelişene kadar, irade akıl aracılığıyla onun tarafından yönlendirilir; ve akıl sonuçlarını yalnızca zihinsel (Sayfa 213) imgeler stoğundan - deneyimlerinden - çıkarabildiğinden ve bu stok sınırlı olduğundan, irade sürekli olarak hatalı eylemler emreder. Bu hatalı eylemlerden kaynaklanan acı, zihinsel imgeler stoğunun artmasına ve böylece akla sonuçlarını çıkarabileceği daha fazla stok sağlamasına neden olur. Böylece ilerleme kaydedilir ve bilgelik doğar.

Arzu sıklıkla iradeyle karışır, böylece içeriden belirlenmiş gibi görünen şey aslında büyük ölçüde alt doğanın kendisine tatmin sağlayan nesnelere olan özlemleri tarafından teşvik edilir. İkisi arasında açık bir çatışma yerine, alt doğa kendini sinsice üst doğanın akıntısına sokar ve yolunu bir kenara çevirir. Açık alanda yenilen kişiliğin arzusu böylece fatihine karşı komplo kurar ve sıklıkla zorla kazanamadıklarını hileyle kazanır. Alt zihnin yeteneklerinin tam bir evrim sürecinde olduğu bu ikinci büyük aşamanın tamamı boyunca, çatışma normal durumdur, duyumların kuralı ile aklın kuralı arasındaki çatışma.

İnsanlıkta çözülmesi gereken sorun, iradenin özgürlüğünü korurken çatışmaya son vermektir; iradeyi kaçınılmaz olarak en iyiye karar vermek, ancak yine de o en iyiyi bir seçim meselesi olarak bırakmaktır. En iyi seçilecektir, ancak önceden belirlenmiş bir zorunluluğun tüm kesinliğiyle gelecek olan kendiliğinden başlatılan bir iradeyle. Zorlayıcı bir yasanın kesinliği, her biri kendi yolunu belirlemek için özgür bırakılmış sayısız iradeden elde edilecektir. Bu sorunun çözümü bilindiğinde basittir,**(Sayfa 214)**çelişki ilk ortaya konduğunda uzlaşmaz görünse de. İnsanın kendi eylemlerini seçmesi serbest bırakılsın, ancak her eylem kaçınılmaz bir sonuç getirsin; tüm arzu nesneleri arasında serbestçe dolaşsın ve istediğini ele geçirsin, ancak seçiminin tüm sonuçlarını alsın, bunlar hoş veya üzücü olsun. Şu anda, sahip oldukları nihayetinde ona acı veren nesneleri özgürce reddedecektir; sahip olmalarının üzüntüyle sonuçlandığını tam anlamıyla deneyimlediğinde artık onları arzulamayacaktır.

Hazı tutmak ve acıdan kaçınmak için mücadele etsin, yine de yasanın taşları arasında öğütülecek ve ders gerekli görülen her sayıda tekrarlanacaktır; reenkarnasyon bize en yavaş öğrenenin ihtiyaç duyduğu kadar çok hayat sunar. Acıyı beraberinde getiren bir nesneye duyulan yavaş arzu ölecektir ve şey tüm çekici ihtişamıyla kendini sunduğunda, zorlamayla değil, özgür seçimle reddedilecektir.

Artık arzu edilmez, gücünü kaybetmiştir. Böylece, her şeyle birlikte; seçim giderek daha fazla yasayla uyum içinde ilerler. "Birçok hata yolu vardır; gerçeğin yolu birdir"; tüm hata yolları aşıldığında, hepsinin acıyla sonuçlandığı görüldüğünde, gerçeğin yolunda yürüme seçimi sarsılmazdır, çünkü bilgiye dayanır. Alt krallıklar, yasa tarafından zorlanarak uyumlu bir şekilde çalışır; insanın krallığı, yasaya karşı savaşan, yasaya karşı isyan eden çatışan iradelerin bir kaosudur; şu anda ondan daha asil bir birlik, gönüllü bir seçim gelişir**(Sayfa 215)**itaat, gönüllü olan, itaatsizliğin sonuçlarının bilgisine ve hafızasına dayanan, istikrarlı ve hiçbir ayartmayla bir kenara çekilemeyen bir itaat. Cahil, deneyimsiz insan her zaman düşme tehlikesi altında olurdu; iyiyi ve kötüyü deneyimle bilen bir Tanrı olarak, iyiyi seçmesi, değişme olasılığının ötesine sonsuza dek yükseltilir.

Ahlak alanında irade genellikle vicdan olarak adlandırılır ve bu alanda diğer faaliyetlerinde olduğu gibi aynı zorluklara tabidir. Tekrar tekrar yapılmış, sonuçları ya akla ya da Düşünür'ün kendisine tanıdık gelen eylemler söz konusu olduğu sürece,

vicdan çabuk ve kesin konuşur. Fakat deneyimin sessiz kaldığı, alışılmadık sorunlar ortaya çıktığında, vicdan kesin bir şekilde konuşamaz; akıldan sadece tereddütlü bir cevabı vardır, ki bu da sadece şüpheli bir çıkarım yapabilir ve Düşünür, deneyimi şimdi ortaya çıkan koşulları içermiyorsa konuşamaz.

Bu nedenle vicdan sıklıkla yanlış karar verir; yani irade, akıldan veya sezgiden net bir yönlendirme alamayınca, eylemi yanlış yönlendirir. Ayrıca, dışarıdan, başkalarının, arkadaşların, ailenin, toplumun, ulusun düşünce formlarından gelen zihin üzerinde oynayan etkileri de göz ardı edemeyiz. (Bölüm 11, "Astral Plan.") Bunların hepsi zihni kendi atmosferleriyle çevreler ve nüfuz eder, her şeyin görünümünü bozar ve**(Sayfa 216)**her şeyi orantısız bir şekilde fırlatıp atarak. Bu şekilde etkilenmiş olan akıl, çoğu zaman kendi deneyiminden sakin bir şekilde bile yargılamaz, fakat çarpıtıcı bir ortam aracılığıyla malzemelerini incelerken yanlış sonuçlar çıkarır.

Ahlaki yeteneklerin evrimi büyük ölçüde Düşünür'ün bebekliğindeki hayvani ve bencil duygular tarafından teşvik edilir. Ahlak yasaları, Doğanın hareket ettiği yasaları ayırt eden ve insan davranışını İlahi İrade ile uyumlu hale getiren aydınlanmış akıl tarafından belirlenir. Ancak, hiçbir dış güç zorlamadığında bu yasalara uyma dürtüsü, kökleri sevgide, kendini başkalarına vermek için kendini dökmeye çalışan insandaki o gizli ilahilikte yatar. Ahlak, bebek Düşünür'de, karısına, çocuğuna, arkadaşına duyduğu sevgiyle ilk kez kendisine hiçbir kazanç sağlama düşüncesi olmadan sevilen kişiye hizmet eden bir eylemde bulunmaya yönlendirildiğinde başlar. Bu, tam boyun eğdirilmesi ahlaki mükemmelliğin başarılması olan alt doğa üzerindeki ilk fetihtir.

Bu nedenle, sevgiyi asla öldürmemenin veya zayıflatmaya çalışmamanın önemi, birçok alt türdeki okültizmde yapıldığı gibi. Sevgiler ne kadar kirli ve iğrenç olursa olsun, soğuk kalpli ve kendini izole edenlerin kendilerini dışladığı ahlaki evrim olasılıkları sunarlar. Sevgi yaratmaktan daha kolay bir görev olan arındırmak, bu yüzden büyük Öğretmenler tarafından "günahkarların" Ferisiler ve Yazıcılardan daha çok cennetin krallığına yakın olduğu söylenmiştir.

Bilincin üçüncü büyük aşaması şunu görür:**(Sayfa 217)**daha yüksek entelektüel güçlerin gelişimi; zihin artık duyumlardan elde edilen zihinsel imgeler üzerinde tamamen durmaz, artık tamamen somut nesneler üzerinde akıl yürütmez ve birini diğerinden ayıran niteliklerle ilgilenmez. Düşünür, nesneler arasındaki farklılıkları üzerinde durarak onları açıkça ayırt etmeyi öğrendikten sonra, artık onları, aksi takdirde birbirinden farklı olan bir dizi nesnede görünen bir niteliğe göre gruplandırmaya başlar ve aralarında bir bağlantı kurar.

Ortak niteliğini ortaya çıkarır, soyutlar ve ona sahip olan tüm nesneleri, ona sahip olmayan geri kalanlardan ayırır; ve bu şekilde, çeşitliliğin ortasında kimliği tanıma gücünü geliştirir, insanın altında yatan Bir'in çok daha sonraki tanınmasına doğru bir adım atar, böylece etrafındaki her şeyi sınıflandırır, sentetik yeteneğini geliştirir ve analiz etmenin yanı sıra inşa etmeyi de öğrenir. Şu anda bir adım daha atar ve ortak özelliği, içinde göründüğü tüm nesnelerden ayrı bir fikir olarak kavrar ve böylece somut bir nesnenin daha yüksek bir zihinsel imgesini oluşturur - biçim dünyalarında fenomenal bir varoluşa sahip olmayan, ancak zihinsel düzlemin daha yüksek seviyelerinde var olan ve Düşünür'ün kendisinin üzerinde çalışabileceği malzeme sağlayan bir fikrin imgesi.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Alt zihin soyut fikre akıl yoluyla ulaşır ve bunu yaparken en yüce uçuşunu gerçekleştirir, biçimsiz dünyanın eşiğine dokunur ve ötesinde yatanı belirsiz bir şekilde görür. Düşünen bu fikirleri görür ve aralarında yaşar**(Sayfa 218)**Alışkanlık haline geldiğinde ve soyut akıl yürütme gücü geliştirilip kullanıldığında Düşünür kendi dünyasında etkili hale geliyor ve kendi alanında aktif işlev görme hayatına başlıyor.

Bu tür insanlar duyuların yaşamına pek önem vermezler, dışsal gözleme veya dışsal nesnelerin imgelerine zihinsel uygulamaya pek önem vermezler; güçleri içe çekilmiştir ve artık tatmin arayışında dışarıya doğru koşmazlar. Kendi içlerinde sakin bir şekilde yaşarlar, felsefenin sorunlarıyla, yaşamın ve düşüncenin en derin yönleriyle meşguldürler, etkilerle uğraşmaktansa nedenleri anlamaya çalışırlar ve dışsal Doğanın tüm çeşitliliğinin altında yatan Bir'in tanınmasına giderek daha da yaklaşırlar.

Dördüncü bilinç aşamasında Bir görülür ve zekanın kurduğu bariyerin aşılmasıyla bilinç dünyayı kucaklamak için yayılır, her şeyi kendi içinde ve kendisinin parçaları olarak görür ve kendisini LOGOS'un bir ışını olarak ve dolayısıyla O'nunla bir olarak görür. Peki Düşünen neredediir? O Bilinç olmuştur ve ruhsal Ruh istediği zaman alt araçlarından herhangi birini kullanabilirken, artık bunların kullanımıyla sınırlı değildir ve bu tam ve bilinçli yaşam için onlara ihtiyaç duymaz. O zaman zorunlu reenkarnasyon sona erer ve insan ölümü yok etmiştir; gerçekten ölümsüzlüğe ulaşmıştır. O zaman "Tanrı'nın tapınağında bir sütun olmuştur ve bir daha dışarı çıkmayacaktır."

Çalışmamızın bu bölümünü tamamlamak için, araçların ardışık hızlanmalarını anlamamız gerekiyor. **(Sayfa 219)**Bilincin, insan Ruhunun uyumlu enstrümanları olarak teker teker faaliyete geçirilmesi.

Ayrı yaşamının en başından itibaren Düşünen'in zihinsel, astral, eterik ve yoğun fiziksel madde kaplamalarına sahip olduğunu gördük. Bunlar, yaşamının dışarıya doğru titreştiği ortamı, bilinç köprüsünü, diyebileceğimiz şeyi oluştururlar; bu köprü boyunca Düşünen'den gelen tüm dürtüler yoğun fiziksel bedene ulaşabilir, dış dünyadan gelen tüm etkiler ona ulaşabilir.

Ancak ardışık bedenlerin bağlı bir bütünün parçaları olarak bu genel kullanımı, her birinin sırayla, altındakilerden bağımsız olarak, ayrı bir bilinç aracı olarak hizmet etmek üzere hızlandırılmasından çok farklı bir şeydir ve şimdi ele almamız gereken şey, araçların bu hızlandırılmasıdır. En alttaki araç, yoğun fiziksel beden, uyumlu bir çalışma düzenine getirilen ilk araçtır; beyin ve sinir sistemi ayrıntılı olarak incelenmeli ve titreşimsel güç yelpazesindeki her heyecana hassas bir şekilde yanıt verecek şekilde yapılmalıdır. İlk aşamalarda, fiziksel yoğun beden daha kaba madde türlerinden oluşurken, bu yelpaze son derece sınırlıdır ve zihnin fiziksel organı yalnızca aşağı gönderilen en yavaş titreşimlere yanıt verebilir.

Kendisine benzer maddelerden kaynaklanan dış dünyadan gelen etkilere doğal olarak çok daha hızlı yanıt verir. Bilincin bir aracı olarak hızlanması, titreşimlere tepki verir hale getirilmesinden oluşur.**(Sayfa 220)**içeriden başlatılan ve bu hızlanmanın hızı, alt doğanın üst doğayla işbirliğine, onun iç yöneticisinin hizmetinde kendini sadık bir şekilde tabi kılmasına bağlıdır.

Birçok, birçok yaşam döneminden sonra, alt doğaya ruh uğruna var olduğu, tüm değerinin ruha getirebileceği yardıma bağlı olduğu, ölümsüzlüğü ancak ruhla birleşerek kazanabileceği gerçeği şafak vakti geldiğinde, evrimi dev adımlarla ilerler. Bundan önce, evrim bilinçsizdi; ilk başta, alt doğanın tatmini hayatın amacıydı ve bu, Düşünen'in enerjilerini çağırmak için gerekli bir ön hazırlık olsa da, bedeni bilincin bir aracı haline getirmek için doğrudan hiçbir şey yapmadı; üzerinde doğrudan çalışma, insanın yaşamı zihinsel bedende merkezini kurduğunda ve düşünce duyumu egemen kılmaya başladığında başlar.

Zihinsel güçlerin kullanımı beyin ve sinir sistemi üzerinde çalışır ve daha kaba maddeler, kendilerine gönderilen düşünce titreşimleriyle uyum içinde titreşebilen daha ince maddelere yer açmak için kademeli olarak dışarı atılır. Beyin yapısı itibariyle daha ince hale gelir ve düşünce titreşimlerine yanıt vermek üzere uyarlanmış sinir maddesi kaplaması için mevcut yüzey miktarını giderek daha karmaşık kıvrımlarla artırır. Sinir sistemi daha hassas bir şekilde dengelenir, daha duyarlı hale gelir, zihinsel aktivitenin her heyecanına karşı daha canlı olur. Ve yukarıda bahsedilen Ruhun bir enstrümanı olarak işlevinin tanınması geldiğinde, o zaman performansta aktif işbirliği**(Sayfa 221)**Bu işlev devreye girer. Kişilik, kendini bilinçli olarak disiplin altına almaya ve ölümsüz bireyin kalıcı çıkarlarını kendi geçici tatminlerinin önüne koymaya başlar.

Daha düşük zevklerin peşinde harcanabilecek zamanı zihinsel güçlerin evrimine bırakır; gün be gün zaman ciddi çalışma için ayrılır; beyin dışarıdan değil içeriden gelen darbeleri almaya memnuniyetle teslim edilir, ardışık düşünceye cevap vermek üzere eğitilir ve geçmiş izlenimler tarafından oluşturulan kendi yararsız, kopuk imgelerini ortaya atmaktan kaçınması öğretilir. Efendisi tarafından istenmediğinde hareketsiz kalması öğretilir; cevap vermesi, titreşimleri başlatmaması öğretilir. (Bunun başarıldığının işaretlerinden biri, uyku sırasında fiziksel beynin bağımsız faaliyeti tarafından kurulan parçalı imgelerin karışık karmaşasının sona ermesidir. Beyin kontrol altına alındığında bu tür rüyalar çok nadir yaşanır.)

Ayrıca, beyne fiziksel materyaller sağlayan gıda maddeleri konusunda bazı takdir ve ayrımcılık kullanılacaktır. Hayvan eti ve kanı ve alkol gibi daha kaba türlerin kullanımı durdurulacak ve saf gıda saf bir beden inşa edecektir. Yavaş yavaş daha düşük titreşimler kendilerine yanıt verebilecek hiçbir materyal bulamayacak ve böylece fiziksel beden giderek daha fazla bir bilinç aracı haline gelecek, düşüncenin tüm heyecanlarına hassas bir şekilde yanıt verecek ve Düşünen tarafından dışarıya gönderilen titreşimlere karşı keskin bir şekilde duyarlı olacaktır.

Eterik çift, yoğun bedenin yapısını o kadar yakından takip eder ki,**(Sayfa 222)**arınmasını ve canlanmasını ayrı ayrı incelemek gerekir; normalde ayrı bir bilinç aracı olarak hizmet etmez, ancak yoğun ortağıyla senkronize olarak çalışır ve kazayla veya ölümle ondan ayrıldığında, içeriden başlatılan titreşimlere çok zayıf bir şekilde yanıt verir. Gerçekte işlevi zihinsel bilincin bir aracı olarak hizmet etmek değil, Prвna'nın, uzmanlaşmış yaşam gücünün bir aracı olarak hizmet etmektir ve yaşam akımlarını ilettiği daha yoğun parçacıklardan ayrılması bu nedenle rahatsız edici ve zararlıdır.

Astral beden, canlandırılacak ikinci bilinç aracıdır ve iş için organize olurken geçirdiği değişimleri daha önce gördük. (Bölüm II, “Astral Plan”a bakın.) Tamamen organize olduğunda, şimdiye kadar içinde çalışmış olan bilinç,

Onun tarafından hapsedilen kişi, uyku halindeyken fiziksel bedenini terk edip astral âlemde sürüklenirken, yalnızca rüya bilincini oluşturan astral nesnelerin izlenimlerini almaya değil, aynı zamanda duyularıyla astral nesneleri algılamaya da başlar; yani, alınan izlenimleri, bu izlenimlere yol açan nesnelerle ilişkilendirmeye başlar.

Bu algılar ilk başta, zihnin yeni bir fiziksel bebek bedeni aracılığıyla yaptığı algılar gibi karışıktır ve bir durumda olduğu gibi diğerinde de deneyimle düzeltilmeleri gerekir. Düşünür, bu daha incelikli araç aracılığıyla kullanabileceği ve onu kontrol edebileceği yeni güçleri yavaş yavaş keşfetmelidir.**(Sayfa 223)**astral unsurlar ve astral tehlikelere karşı kendini savunmak. Bu yeni dünyayla tek başına yüzleşmek zorunda bırakılmıyor, ancak kendisine eğitim veriliyor, yardım ediliyor ve -kendini koruyabilene kadar- astral dünyanın yollarında kendisinden daha deneyimli olanlar tarafından korunuyor. Yavaş yavaş yeni bilinç aracı tamamen onun kontrolü altına giriyor ve astral plandaki yaşam fiziksel plandaki yaşam kadar doğal ve tanıdık hale geliyor.

Bilincin üçüncü aracı olan zihinsel beden, bir öğretmenin doğrudan talimatı olmadan bağımsız eylem için nadiren canlandırılır, hatta hiç canlandırılmaz ve işleyişi, insan evriminin şu anki aşamasında müridin hayatına aittir. (Bkz. Bölüm XI, “İnsanın Yükselişi”). Daha önce gördüğümüz gibi, zihinsel planda ayrı bir işlev için yeniden düzenlenmiştir (Bkz. Bölüm IV, “Zihinsel Plan”) ve burada da sahibinin tam kontrolü altına girmeden önce deneyim ve eğitime ihtiyaç vardır. Bu üç bilinç aracının hepsinde ortak olan, ancak daha yoğun olanlardan ziyade daha ince olanlarda yanıltıcı olmaya daha yatkın olan bir gerçek, çünkü bu durumlarda genellikle unutulurken, daha yoğun olanlarda hatırlandığı çok açıktır, bu gerçek, evrime tabi oldukları ve daha yüksek evrimleriyle titreşimleri alma ve tepki verme güçlerinin arttığıdır.

Eğitimli bir göz, eğitimsiz bir göze göre kaç tane daha fazla renk tonu görür. Eğitimli bir kulak, eğitimsiz birinin yalnızca tek bir temel notayı duyduğu yerde, kaç tane armonik ses duyar. Fiziksel duyular geliştikçe**(Sayfa 224)**dünya daha keskinleştikçe daha da dolup taşar ve köylünün sadece karık ve sabanının bilincinde olduğu yerde, kültürlü zihin çit çiçeklerinin ve titrek kavakların, tarlakuşundan aşağı düşen coşkulu melodinin ve bitişik ormandaki minik kanatların vızıltısının, eğrelti otunun kıvrılmış yaprakları altında tavşanların kaçışmasının ve sincapların kayın ağaçlarının dalları arasında birbirleriyle oynamasının, vahşi şeylerin tüm zarif hareketlerinin, tarla ve ormanlık alanların tüm hoş kokularının, bulutlarla kaplı gökyüzünün tüm değişen ihtişamlarının ve tepelerdeki tüm kovalayan ışıkların ve gölgelerin bilincindedir. Hem köylünün hem de kültürlü kişinin gözleri vardır, ikisinin de beyni vardır, ancak ne kadar farklı gözlem güçleri vardır, ne kadar farklı izlenim alma güçleri vardır.

Böylece diğer dünyalarda da. Astral ve zihinsel bedenler bilincin ayrı araçları olarak işlev görmeye başladıkça, sanki köylü alıcılık aşamasındadırlar ve sadece tuhaf ve anlaşılması zor fenomenleriyle astral ve zihinsel dünyaların parçaları bilince girer; ancak hızla evrimleşerek giderek daha fazlasını kucaklar ve bilince çevresinin giderek daha doğru bir yansımasını iletirler. Burada, her yerde olduğu gibi, bilgimizin Doğanın güçlerinin sınırı olmadığını ve fiziksel dünyada olduğu gibi astral ve zihinsel dünyalarda da hala çocuklar olduğumuzu, dalgaların fırlattığı birkaç kabuğu topladığımızı, okyanusta saklı hazinelerin ise henüz keşfedilmediğini hatırlamalıyız.**(Sayfa 225)**

Bilincin bir aracı olarak nedensel bedenin hızlanması, zamanla zihinsel bedenin hızlanmasını takip eder ve insana daha da harikulade bir bilinç durumu açar, geriye doğru sınırsız bir geçmişe, ileriye doğru geleceğin sınırlarına doğru uzanır. O zaman Düşünür yalnızca kendi geçmişinin hafızasına sahip olmakla kalmaz ve gelişimini enkarne ve enkarne olmayan yaşamlarının uzun ardışıklığı boyunca izleyebilir, aynı zamanda dünyanın hikayeli geçmişinde istediği gibi dolaşabilir ve dünya deneyiminin ağır derslerini öğrenebilir, evrimi yönlendiren gizli yasaları ve Doğanın koynunda saklı yaşamın derin sırlarını inceleyebilir.

Bilincin o yüce aracında, örtülü İsis'i görebilir ve onun aşağı düşen örtüsünün bir köşesini kaldırabilir; çünkü orada onun gözlerine, onun şimşekli bakışları tarafından kör edilmeden bakabilir ve ondan akan ışıltıda, dünyanın üzüntüsünün ve sonunun nedenlerini, acıyan ve şefkatli bir kalple, ancak artık çaresiz bir acıyla kıvranmadan görebilir. Güç, sükunet ve bilgelik, nedensel bedeni bilincin bir aracı olarak kullananlara ve İyi yasanın ihtişamını açık gözlerle seyredenlere gelir.

Buddhik beden bilincin bir aracı olarak canlandırıldığında, insan ayrı olmamanın mutluluğuna girer ve tüm olanla birliğini tam ve canlı bir şekilde gerçekleştirir. Nedensel bedendeki bilincin baskın öğesi bilgi ve nihai olarak bilgelik olduğu gibi, buddhik bedendeki bilincin baskın öğesi de mutluluk ve sevgidir.**(Sayfa 226)**Bilgeliğin dinginliği birini özellikle belirlerken, en şefkatli şefkat diğerinden tükenmez bir şekilde akar; bunlara, Btma'nın işleyişini belirleyen tanrısal ve sarsılmaz güç de eklendiğinde, insanlık ilahilikle taçlandırılır ve Tanrı-insan gücünün, bilgeliğinin ve sevgisinin tüm doluluğuyla kendini gösterir.

Daha yüksek olana ait bilincin alabilecekleri kısmının alt araçlara devredilmesi, araçların ardışık hızlandırılmasını hemen takip etmez. Bu konuda bireyler, koşullarına ve işlerine göre çok büyük farklılıklar gösterirler, çünkü fizikselin üstündeki araçların bu hızlandırılması, deneme öğrencisi olana kadar nadiren gerçekleşir (bkz. Bölüm XI, "İnsanın Yükselişi") ve sonra yerine getirilmesi gereken görevler zamanın ihtiyaçlarına bağlıdır.

Mürit ve hatta müritlik adayı bile, tüm güçlerini tamamen dünyaya hizmet için tutması için eğitilir ve alt bilincin daha yüksek bilincin bilgisini paylaşması çoğunlukla müridin içinde bulunduğu işin ihtiyaçları tarafından belirlenir. Müridin, işinin büyük bir kısmı yalnızca onlarda gerçekleştirilebileceği için, daha yüksek düzlemlerde bilinç araçlarını tam olarak kullanması gerekir; ancak bu işin bilgisinin, hiçbir şekilde onunla ilgisi olmayan fiziksel araca iletilmesi önemli bir konu değildir ve iletilmesi veya iletilmemesi genellikle bir yolun veya diğerinin yaratacağı etki tarafından belirlenir.**(Sayfa 227)**

fiziksel planda yaptığı işin verimliliği üzerine.

Yüksek bilinç onu tepkisel olarak titreşmeye zorladığında fiziksel beden üzerindeki gerginlik, evrimin şu anki aşamasında çok büyüktür ve dış koşullar çok elverişli olmadığı sürece bu gerginlik sinirsel rahatsızlığa, aşırı duyarlılığa ve beraberindeki kötülüklere neden olma eğilimindedir. Bu nedenle, bilincin hızlandırılmış yüksek araçlarına tam olarak sahip olan ve en önemli işleri beden dışında yapılanların çoğu, daha yüksek düzlemlerde kullandıkları bilgiyi fiziksel bilince atmak isterlerse, insanların yoğun meskenlerinden uzak kalırlar, böylece hassas fiziksel aracı sıradan yaşamın kaba kullanımından ve gürültüsünden korurlar.

Fiziksel araçta yüksek bilincin titreşimlerini almak için yapılacak temel hazırlıklar şunlardır: Saf gıda ve saf yaşamla daha kaba maddelerden arındırılması; tutkuların tamamen boyunduruk altına alınması ve dışsal yaşamın kargaşası ve iniş çıkışlarından etkilenmeyen dengeli, dingin bir mizacın ve zihnin geliştirilmesi; zihni duyuların nesnelerinden ve onlardan kaynaklanan zihinsel imgelerden uzaklaştırıp daha yüksek şeylere sabitleyerek yüce konular üzerinde sessiz meditasyon alışkanlığı; özellikle zihnin sürekli çalışır durumda kalmasını ve bir konudan diğerine uçmasını sağlayan o huzursuz, heyecanlı telaşın sona ermesi; zihnin daha alt dünyadaki nesnelerden daha çekici hale getiren, yüksek dünyadaki şeylere karşı gerçek bir sevgi, böylece**(Sayfa 228)**

onların arkadaşlığından, çok sevdiği bir dostun arkadaşlığında olduğu gibi memnuniyetle dinlenir.

Aslında, hazırlıklar “ruh”un “beden”den bilinçli olarak ayrılması için gerekli olanlara çok benzerdir ve bunları başka bir yerde aşağıdaki şekilde ifade etmiştim:

Öğrenci –

> “Her şeyde aşırı ölçülülük uygulayarak başlamalı, dengeli ve dingin bir zihin durumu geliştirmelidir; hayatı temiz ve düşünceleri saf olmalıdır, bedeni ruha sıkı sıkıya bağlı olmalı ve zihni asil ve yüce temalarla meşgul olacak şekilde eğitilmelidir; başkalarına karşı şefkat, sempati, yardımseverlik alışkanlık haline getirilmeli, kendisini etkileyen sıkıntılara ve zevklere karşı kayıtsız kalınmalı ve cesaret, kararlılık ve bağlılık geliştirilmelidir.
>
> Aslında, diğer insanların çoğunlukla sadece konuştuğu dini ve ahlakı yaşamalıdır. Sürekli pratik yaparak zihnini bir dereceye kadar kontrol etmeyi öğrenmiş ve böylece onu kısa bir süre için tek bir düşünce çizgisine sabitleyebilmiş olduktan sonra, zor veya soyut bir konuya veya yüce bir ibadet nesnesine günlük bir konsantrasyon uygulamasıyla daha katı bir eğitime başlamalıdır; bu konsantrasyon, zihnin tek bir noktaya, sapmadan ve dış nesnelerin, duyuların aktivitesinin veya zihnin kendisinin neden olduğu herhangi bir dikkat dağıtıcı şeye teslim olmadan sabitlenmesi anlamına gelir.
>
> Yavaş yavaş dikkatini dış dünyadan ve bedenden çekmeyi öğrenene kadar, sarsılmaz bir kararlılık ve sabitliğe kavuşturulmalıdır; böylece duyular sessiz ve hareketsiz kalırken, zihin tüm enerjilerini içeriye çekerek yoğun bir şekilde canlı kalır ve ulaşabileceği en yüksek düşünce noktasına doğru fırlatılır.
>
> Kendini nispeten kolay bir şekilde bu şekilde tutabildiğinde, bir sonraki adıma hazır hale gelir ve güçlü ama sakin bir irade çabasıyla, ulaşabileceği en yüksek düşüncenin ötesine atabilir. *fiziksel beyinde çalışırken*ve çabada yükselecek ve daha yüksek bilinçle birleşecek ve kendisini bedenden özgür bulacaktır. Bu yapıldığında uyku veya rüya hissi veya herhangi bir bilinç kaybı olmaz; insan kendini**(Sayfa 229)**bedeninin dışında, ama sanki sadece ağır bir yükün üzerinden kaymış gibi, ya da kendisinin herhangi bir parçasını kaybetmiş gibi; o gerçekten "bedensiz" değil, ama en ufak düşüncesine itaat eden ve iradesini yerine getirmek için güzel ve mükemmel bir araç olarak hizmet eden 'bir ışık bedeni' içinde kaba bedenden yükselmiştir. Bunda o, süptil dünyalardan özgürdür, ama yeni koşullar altında güvenilir bir çalışma için yeteneklerini uzun ve dikkatli bir şekilde eğitmesi gerekecektir.

> “Bedenden kurtulmak başka yollarla da elde edilebilir; ya yoğun bir adanmışlıkla ya da büyük bir öğretmenin öğrencisine öğretebileceği özel yöntemlerle.
>
> Yol ne olursa olsun, son aynıdır – ruhun tam bilinçle serbest bırakılması, etten adamın etini çiğnemenin ötesindeki bölgelerde yeni çevresini inceleyebilmesi. İstediği zaman bedene geri dönebilir ve tekrar girebilir ve bu koşullar altında beyin-zihne etki edebilir ve böylece bedendeyken, yaşadığı deneyimlerin anısını koruyabilir.”**[***"Ölümden sonraki yaşam koşulları"* Kasım 1896'nın On Dokuzuncu Yüzyılı**]**

Önceki sayfalarda çizilen ana fikirleri kavrayanlar, bu fikirlerin kendi başlarına reenkarnasyonun doğada bir gerçek olduğuna dair en güçlü kanıt olduğunu hissedeceklerdir. "Ruhun evrimi" ifadesinde ima edilen muazzam evrimin gerçekleştirilebilmesi için bu gereklidir. Tek alternatif -ruhun yalnızca belirli bir tür fiziksel maddenin titreşimlerinin toplamı olduğu materyalist fikri bir an için bir kenara bırakarak- her ruhun yeni bir yaratım olduğudur, bir bebek doğduğunda yaratılmış ve yaratıcı gücün keyfi kaprisiyle erdemli veya kötü eğilimlerle damgalanmış, yetenekle veya aptallıkla donatılmış olmasıdır.

Muhammed'in dediği gibi, kaderi onun etrafında dönmektedir.**(Sayfa 230)**Doğumda boynu, çünkü bir adamın kaderi karakterine ve çevresine bağlıdır ve dünyaya atılan yeni yaratılmış bir ruh, onu çevreleyen koşullara ve üzerine damgalanmış karaktere göre mutluluğa veya sefalete mahkum olmalıdır. En saldırgan haliyle kadercilik, reenkarnasyonun alternatifidir. İnsanlara yavaş yavaş evrimleşen bir şey olarak bakmak yerine, böylece bugünün vahşi vahşileri zamanla aziz ve kahramanın en asil niteliklerini geliştirecek ve böylece dünyada akıllıca planlanmış ve akıllıca yönetilen bir büyüme süreci görerek, içinde en haksız muameleye uğramış canlı varlıkların bir kaosunu görmek zorunda kalacağız, mutluluk veya sefalet, bilgi veya cehalet, erdem veya ahlaksızlık, zenginlik veya yoksulluk, dahilik veya aptallık ödüllendirilecek, adalet veya merhamet tarafından yönlendirilmeyen keyfi bir dış irade tarafından -gerçek bir kargaşa, mantıksız ve anlamsız.

Ve bu kaosun, kozmosun daha yüksek kısmı olduğu, alt bölgelerinde, daha düşük ve daha basit olandan daha yüksek ve daha karmaşık bir biçime doğru evrimleşen bir yasanın tüm düzenli ve güzel işleyişinin tezahür ettiği, açıkça "doğruluğa", uyuma ve güzelliğe yol açtığı varsayılmaktadır.

Vahşinin ruhunun yaşamaya ve evrimleşmeye mahkûm olduğu ve sonsuza dek şimdiki bebeklik durumuna mahkûm olmadığı, ancak evriminin ölümden sonra ve diğer dünyalarda gerçekleşeceği kabul edilirse, o zaman ruh evrimi ilkesi kabul edilir ve evrimin yeri sorusu tek başına kalır. Dünyadaki tüm ruhlar aynı evrim aşamasında olsaydı, bu iddia için çok şey söylenebilirdi**(Sayfa 231)**
Ruhların bebeklik evresinden sonra evrimleşebilmeleri için daha fazla dünyaya ihtiyaç duyulduğu.

Fakat etrafımızda çok gelişmiş ve asil zihinsel ve ahlaki niteliklerle doğmuş ruhlar var. Fakat akıl yürütme eşitliği, onların buradaki tek doğumlarından önce başka dünyalarda evrimleşmiş olduklarını varsaymalıyız ve az gelişmiş ve aynı zamanda gelişmiş ruhlar için uygun çeşitli koşullar sunan bir dünyanın, gelişimin her aşamasında ruhlar tarafından sadece bir kez uçarak ziyaret edilmesinin nedenini merak etmekten kendimizi alamıyoruz, evrimlerinin geri kalanı buna benzer dünyalarda sürdürülüyor, eşit derecede karşılayabilir

Burada doğduklarında, farklı evrim aşamalarındaki ruhların evrimleşmesi için gereken tüm koşullara sahibiz.

Kadim Bilgelik, ruhun birçok dünyadan geçtiğini öğretir, ancak aynı zamanda bu dünyada mümkün olan evrimi tamamlayana kadar bu dünyaların her birinde tekrar tekrar doğduğunu da öğretir. Öğretisine göre dünyaların kendileri bir evrim zinciri oluşturur ve her biri belirli evrim aşamaları için bir alan olarak kendi rolünü oynar. Bizim dünyamız mineral, bitki, hayvan ve insan krallıklarının evrimi için uygun bir alan sunar ve bu nedenle kolektif veya bireysel reenkarnasyon tüm bu krallıklarda devam eder. Gerçekten, önümüzde başka dünyalarda daha fazla evrim vardır, ancak ilahi düzende, kendi dünyamızın öğretmesi gereken dersleri öğrenip ustalaşana kadar bize açık değildirler.

Bizi bu noktaya götüren birçok düşünce çizgisi var**(Sayfa 232)**reenkarnasyonun aynı hedefi, etrafımızdaki dünyayı incelerken. İnsanı insandan ayıran muazzam farklılıklar, her ruhun ardında evrimsel bir geçmiş olduğunu ima ettiği için daha önce fark edildi; ve bunların, hepsi tek bir türe ait olan insanların bireysel reenkarnasyonunu, alt krallıklardaki monad grup ruhlarının reenkarnasyonundan farklılaştırdığına dikkat çekildi. İnsanların fiziksel bedenlerini ayıran nispeten küçük farklılıklar, hepsi dışarıdan insan olarak tanınabilir olduğundan, en düşük vahşi ile en asil insan tipini zihinsel ve ahlaki kapasitelerde ayıran muazzam farklılıklarla karşılaştırılmalıdır. Vahşiler genellikle fiziksel gelişimde ve büyük kafatası içeriklerinde muhteşemdir, ancak zihinleri bir filozofun veya azizinkinden ne kadar farklıdır!

Yüksek zihinsel ve ahlaki nitelikler medeni yaşamın birikmiş sonuçları olarak kabul edilirse, o zaman günümüzün en yetenekli adamlarının geçmişin entelektüel devleri tarafından geride bırakıldığı ve günümüzden hiçbirinin bazı tarihi azizlerin ahlaki yüksekliğine ulaşamadığı gerçeğiyle karşı karşıya kalırız. Dahası, dehanın ne ebeveyni ne de çocuğu olduğunu; aniden ortaya çıktığını ve kademeli olarak gelişen bir ailenin zirvesi olarak ortaya çıkmadığını ve kendisinin genellikle kısır olduğunu veya eğer bir çocuğu varsa, zihnin değil bedenin çocuğu olduğunu düşünmeliyiz.

Daha da önemlisi, bir müzik dehası çoğunlukla müzikle ilgilenen bir ailede doğar, çünkü bu deha biçiminin ortaya çıkması için sinirsel bir yeteneğe ihtiyaç vardır.**(Sayfa 233)**tuhaf bir tür örgütlenme ve sinirsel örgütlenme kalıtım yasasına tabidir. Fakat böyle bir ailede, bir deha için bir beden sağladığında amacı ne sıklıkla bitmiş gibi görünür ve sonra söner ve birkaç nesil içinde ortalama insanlığın karanlığında kaybolur. Bach'ın, Beethoven'ın, Mozart'ın, Mendelssohn'un torunları, babalarına eşit nerede? Gerçekten deha, Stuart ve Bourbon'un aile tipleri gibi babadan oğula geçmez.

"Bebek dahi", bunun veya reenkarnasyonun dışında hangi gerekçeyle açıklanabilir? Işığın dalgalı teorisini keşfeden Dr. Young olan çocuğun durumunu bir örnek olarak ele alalım; büyüklüğü henüz yeterince yaygın olarak tanınmayan bir adam. İki yaşında bir çocukken "oldukça akıcı" okuyabiliyordu ve dört yaşına gelmeden önce İncil'i iki kez okumuştu; yedi yaşında aritmetiğe başladı ve Walkingham'ın *Öğretmen Yardımcısı*Öğretmeninin gözetiminde henüz bu işin ortasına gelmeden önce, birkaç yıl sonra onu okulda Latince, Yunanca, İbranice, matematik, muhasebe, Fransızca, İtalyanca, torna ve teleskop yapımını öğrenirken ve Doğu edebiyatıyla ilgilenirken buluyoruz.

On dört yaşına geldiğinde kendisinden bir buçuk yaş küçük bir çocukla özel ders vermeye başlayacaktı; ancak ilk başta görevlendirilen öğretmen gelmeyince Young diğer çocuğa ders verdi.*Dr. Thomas Young'ın Hayatı*, G. Peacock, DD tarafından). Sir William Rowan Hamilton daha da erken gelişmiş bir güç gösterdi. Henüz üç yaşındayken İbranice öğrenmeye başladı,**(Sayfa 234)**ve "yedi yaşındayken Dublin Trinity College Üyelerinden biri tarafından, burs için aday olan birçok kişiden daha fazla dil bilgisine sahip olduğu söylendi. On üç yaşındayken en az on üç dil hakkında önemli bilgi edinmişti.

Bunlar arasında, klasik ve modern Avrupa dillerinin yanı sıra, Farsça, Arapça, Sanskritçe, Hindustani ve hatta Malayca da vardı... On dört yaşındayken, Dublin'i ziyaret eden Pers Büyükelçisine bir iltifat mektubu yazdı; ve elçi, İngiltere'de Farsça dilinde böyle bir belge yazabilecek bir adamın olduğunu düşünmediğini söyledi. Bir akrabası şöyle diyor: "Onu altı yaşında küçük bir çocukken hatırlıyorum, zor bir matematik sorusuna cevap verir ve neşeyle küçük arabasına doğru koşardı.

On iki yaşındayken, o sıralar Dublin'de bir merak konusu olarak sergilenen Amerikalı 'hesapçı çocuk' Colburn ile çalışmaya başladı ve her zaman en kötü karşılaşmayı yaşamadı." On sekiz yaşındayken, Dr. Brinkley (İrlanda Kraliyet Astronomu) 1823'te onun hakkında şunları söyledi: "Bu genç adam,*olacak*, Ancak*dır*, çağının ilk matematikçisi." "Üniversitedeki kariyeri belki de eşi benzeri olmayan bir şeydi. Sıradan değerlerden daha fazlasına sahip bir dizi yarışmacı arasında, her konuda ve her sınavda birinciydi. (North British Review, Eylül 1866).

Düşünceli öğrencinin bu çocukları yarı aptal bir çocukla veya ortalama bir çocukla karşılaştırmasına izin verin, bu avantajlarla başlayarak nasıl lider olduklarını fark edin**(Sayfa 235)**düşüncenin ve sonra kendine bu ruhların arkalarında bir geçmiş olup olmadığını sor. Aile benzerlikleri genellikle "kalıtım yasası" nedeniyle açıklanır, ancak zihinsel ve ahlaki karakterdeki farklılıklar bir aile çevresi içinde sürekli olarak bulunur ve bunlar açıklanmadan bırakılır. Reenkarnasyon, benzerlikleri, bir ruhun doğumda fiziksel kalıtımıyla özelliklerini ifade etmeye uygun bir beden sağlayan bir aileye yönlendirilmesi gerçeğiyle açıklar; ve benzerlikleri, zihinsel ve ahlaki karakteri bireyin kendisine bağlayarak açıklar, aynı zamanda geçmişte kurulan bağların onu o ailenin başka bir bireyiyle bağlantılı olarak doğmaya yönlendirdiğini gösterir. (Bkz. Bölüm IX, "Karma")

"İkizler konusunda önemli bir konu, bebeklik döneminde birbirlerinden ayırt edilemez olmalarıdır, hatta anne ve dadısının dikkatli bakışları için bile; oysa Manas daha sonraki yaşamında fiziksel kılıfı üzerinde çalışırken, onu öyle değiştirmiş olacaktır ki, fiziksel benzerlik azalacak ve karakter farklılıkları hareketli özelliklere damgasını vuracaktır."**[**Annie Besant'ın Reenkarnasyon kitabının 64. sayfası**]**Fiziksel benzerlik ile zihinsel ve ahlaki farklılık, iki farklı nedensellik çizgisinin bir araya gelmesine işaret ediyor gibi görünüyor.

Belirli türden bilgileri özümsemede yaklaşık olarak eşit entelektüel güce sahip insanlar arasında bulunan çarpıcı farklılık, reenkarnasyona dair bir başka "işaret"tir. Bir gerçek, hemen tanınır**(Sayfa 236)** biri tarafından, diğeri ise uzun ve dikkatli bir gözlemden sonra bile bunu kavrayamaz. Ancak, onlara başka bir gerçek sunulduğunda tam tersi olabilir ve ikincisi tarafından görülebilirken birincisi tarafından kaçırılabilir. "İki öğrenci Teozofi'ye ilgi duyar ve onu incelemeye başlar, bir yıl sonunda biri ana kavramlarına aşinadır ve bunları uygulayabilir, diğeri ise bir labirentte boğuşmaktadır. Her biri diğerine

İlke, sunumda tanıdık geldi; diğerine ise yeni, anlaşılmaz, yabancı geldi.

Reenkarnasyona inanan kişi, öğretinin bir kişi için eski, bir başkası için yeni olduğunu anlar; kişi çabuk öğrenir*çünkü hatırlıyor*, o sadece geçmiş bilgilerini yeniden kazanıyor; diğeri ise bu doğa gerçeklerini deneyimi içermediği için yavaş öğreniyor ve bunları ilk kez tam olarak emek vererek ediniyor.**[** *Reenkarnasyon*annie Besant tarafından, Sayfa 67**]**"Aynı şekilde sıradan sezgi de "geçmiş yaşamda aşina olunan, ancak şimdi ilk kez karşılaşılan bir olgunun tanınması"dır; bireyin geçmişte kat ettiği yolun bir başka işaretidir.

Reenkarnasyon doktrinini kabul eden birçok insanın yaşadığı temel zorluk, geçmişlerine dair kendi hafızalarının olmamasıdır. Yine de, her gün, şimdiki bedenlerindeki yaşamlarını bile çok fazla unuttukları ve çocukluğun ilk yıllarının bulanık, bebekliğinkilerin ise boş olduğu gerçeğiyle tanışıktırlar. Ayrıca, normal bilinçlerinden tamamen kaybolmuş olan geçmiş olayların henüz**(Sayfa 237)**Hafızanın karanlık mağaralarında saklı kalmış ve bazı hastalık hallerinde veya hipnozun etkisi altında tekrar canlı bir şekilde ortaya çıkarılamayan.

Ölmekte olan bir adamın, yalnızca bebeklikte duyduğu ve uzun bir yaşam boyunca kendisi için bilinmeyen bir dili konuştuğu bilinmektedir; deliryumda, uzun süredir unutulmuş olaylar kendilerini bilince canlı bir şekilde sunmuştur. Hiçbir şey gerçekten unutulmamıştır; ancak çok şey uyanık bilincimizin sınırlı görüşünün dışında gizlidir, bilincimizin en sınırlı biçimi olmasına rağmen, büyük çoğunluk tarafından tanınan tek bilinçtir. Tıpkı şimdiki yaşamın bir kısmının anısının bu uyanık bilincin erişemeyeceği şekilde içe çekilmesi ve yalnızca beyin aşırı duyarlı olduğunda ve böylece genellikle dikkate alınmadan kendisine çarpan titreşimlere yanıt verebildiğinde kendini tekrar belli etmesi gibi, geçmiş yaşamların anıları da fiziksel bilincin erişemeyeceği bir yerde depolanır. Her şey, yaşamdan yaşama devam eden tek Düşünür ile ilgilidir; tüm anı kitabı erişebileceği bir yerdedir, çünkü orada kayıtlı tüm deneyimlerden geçmiş olan tek "ben" odur.

Dahası, fiziksel aracına, hızlı ve ince titreşimlerine cevap verecek kadar yeterince arındığı anda, kendi geçmiş anılarını da kazıyabilir ve sonra etten adam, hikayeleştirilmiş geçmiş hakkındaki bilgisini paylaşabilir. Hafızanın zorluğu unutkanlıkta yatmaz, çünkü alt araç, fiziksel beden, sahibinin önceki yaşamlarından hiç geçmemiştir; mevcut bedenin mevcut ortamında, mevcut**(Sayfa 238)**yalnızca ruhun konuşabildiği hassas heyecanlara karşı kaba tepkisizlik. Geçmişi hatırlamak isteyenler ilgilerini şimdiye odaklamamalı ve bedeni daha incelikli kürelerden izlenimler alabilecek duruma gelene kadar arındırmalı ve rafine etmelidirler.

Ancak kendi geçmiş yaşamlarının anıları, fiziksel organizmanın gerekli duyarlılığına ulaşmış önemli sayıda insan tarafından ele geçirilmiştir ve elbette bunlar için reenkarnasyon artık bir teori değil, kişisel bilgi meselesi haline gelmiştir. Geçmiş yaşamların anıları içine girdiğinde, bu kısa günün dostlarının uzun zaman önceki dostlar olduğu ve eski anıların geçici şimdiki zamanla bağlarını güçlendirdiği zaman hayatın ne kadar zenginleştiğini öğrenmişlerdir. Hayat, arkasında uzun bir manzarayla görüldüğünde ve eski aşklar bugünün aşklarında yeniden belirdiğinde güvenlik ve onur kazanır. Ölüm, hayattaki basit bir olay, bir sahneden diğerine geçiş, bedenleri ayıran ancak dostu dosttan ayıramayan bir yolculuk gibi, uygun yerine kaybolur. Şimdiki zamanla ilgili bağlantılar, geriye doğru uzanan altın bir zincirin parçası olarak bulunur ve gelecekle yüzleşilebilir

Bu bağların gelecekte de varlığını sürdüreceği ve o kopmaz zincirin bir parçası olacağı düşüncesinin verdiği mutlu bir güven duygusu.

Arada sırada, çoğunlukla çocukluklarında öldükleri ve hemen hemen hemen yeniden doğdukları için, yakın geçmişlerine ait bir anıyı getiren çocuklarla karşılaşıyoruz. Batı'da bu tür vakalar**(Sayfa 239)** Doğu'dakinden daha nadirdir, çünkü Batı'da böyle bir çocuğun ilk sözleri inanmazlıkla karşılanır ve kendi anılarına olan inancını hızla kaybeder. Reenkarnasyona inancın neredeyse evrensel olduğu Doğu'da, çocuğun anıları dinlenir ve fırsat olduğunda doğrulanır.

Hafıza ile ilgili olarak dikkate değer bir nokta daha var. Geçmişin hafızası*olaylar*Gördüğümüz gibi, yalnızca Düşünür'de kalır, ancak bu olayların sonuçları *fakülteler*alt insanın hizmetindedir. Eğer bu geçmiş olayların tümü fiziksel beyne, sınıflandırılmamış bir düzende, düzenlenmemiş geniş bir deneyimler kütlesine atılsaydı, insan geçmişin sonuçları tarafından yönlendirilemezdi veya onu şimdiki yardım için kullanamazdı. İki eylem çizgisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, geçmişindeki düzenlenmemiş gerçeklerden, karakter olarak benzer olayları seçmeli, sonuçlarını izlemeli ve uzun ve yorucu bir çalışmadan sonra bir sonuca varmalıdır - önemli bir faktörün göz ardı edilmesiyle bozulma olasılığı çok yüksek olan ve karar ihtiyacı geçtikten çok sonra ulaşılan bir sonuca.

Birkaç yüz kişinin hayatındaki önemsiz ve önemli tüm olaylar, acil bir durumda hızlı bir eylem gerektiren bir referans için oldukça hantal ve kaotik bir kütle oluştururdu. Doğanın çok daha etkili planı, olayların hafızasını Düşünen'e bırakır, zihinsel beden için uzun bir dışsal varoluş dönemi sağlar, bu süre boyunca tüm olaylar tablolaştırılır ve karşılaştırılır ve sonuçları sınıflandırılır; sonra bu sonuçlar yetenekler olarak somutlaştırılır ve bu yetenekler Düşünen'in bir sonraki zihinsel bedenini oluşturur.

Bu şekilde, genişletilmiş ve geliştirilmiş yetenekler anında kullanıma hazır hale gelir ve geçmişin yetenekleri bunlarda olduğundan, bu sonuçlara uygun olarak ve herhangi bir gecikme olmadan bir karara varılabilir. Net, hızlı içgörü ve hızlı yargı, geçmiş deneyimlerin bir sonucu olarak, kullanım için etkili bir biçime dönüştürülmüş olmaktan başka bir şey değildir; bunlar, özümsenmemiş deneyimlerin bir kütlesinden kesinlikle daha yararlı araçlardır; bunlardan ilgili olanların seçilmesi ve karşılaştırılması ve her bir seçim ortaya çıktığında çıkarımların yapılması gerekir.

Ancak tüm bu düşünce çizgilerinden, zihin, yaşamın anlaşılır kılınması ve adaletsizlik ve zulmün insanın çaresizliğiyle alay etmemesi için reenkarnasyonun temel gerekliliğine geri döner. Reenkarnasyonla insan onurlu, ölümsüz bir varlıktır, ilahi bir şanlı sona doğru evrimleşir; onsuz, şans koşullarının akışında atılan bir saman çöpüdür, karakterinden, eylemlerinden, kaderinden sorumlu değildir.

Bununla, bugün evrim ölçeğinde ne kadar düşük olursa olsun, korkusuz bir umutla ileriye bakabilir, çünkü o ilahiliğe giden merdivendedir ve zirvesine tırmanmak sadece bir zaman meselesidir; onsuz, gelecekte ilerleme konusunda makul bir güvence temeli yoktur, ne de gerçekten herhangi bir makul temeli. **(Sayfa 241)** geleceğe dair bir güvencenin hiç olmaması. Geçmişi olmayan bir yaratık neden geleceğe baksın ki? O, zaman okyanusunda sadece bir baloncuk olabilir. Varlıktan dünyaya fırlatılmış, niteliklere sahip

iyi ya da kötü, sebepsiz ve hak edilmeden ona bağlı, neden bunlardan en iyi şekilde yararlanmak için çabalasın ki? Eğer varsa geleceği, bugünü kadar izole, sebepsiz ve ilgisiz olmayacak mı? Modern dünya, inançlarından reenkarnasyonu çıkararak Tanrı'yı adaletinden mahrum etti ve insanı güvenliğinden yoksun bıraktı; "şanslı" ya da "şanssız" olabilir ama değişmez bir yasaya güvenmenin verdiği güç ve onur ondan koparılır ve çaresizce hayatın geçilemez okyanusunda savrulur.
(Sayfa 242)

BÖLÜM IX

KARMA

Ruhun reenkarnasyon yoluyla evrimini izledikten sonra, şimdi yeniden doğuşların altında sürdürüldüğü büyük nedensellik yasasını, Karma adlı yasayı inceleme konumundayız. Karma, Sanskritçe bir kelimedir ve tam anlamıyla "eylem" anlamına gelir; tüm eylemler önceki nedenlerden kaynaklanan sonuçlar olduğundan ve her sonuç gelecekteki sonuçların nedeni haline geldiğinden, bu neden ve sonuç fikri eylem fikrinin temel bir parçasıdır ve bu nedenle eylem veya karma kelimesi nedensellik veya tüm insan etkinliğini oluşturan kesintisiz bağlantılı neden ve sonuç dizisi için kullanılır.

Bu nedenle bu ifade bazen bir olay için kullanılır, "Bu benim karmam", yani, "Bu olay geçmişte benim tarafımdan geçen bir neden kümesinin sonucudur." Hiçbir yaşam izole değildir! Kendisinden önceki tüm yaşamların çocuğudur, kendisinden sonraki tüm yaşamların ebeveynidir, bireyin devam eden varoluşunu oluşturan yaşamların toplamındadır.

"Şans" veya "kaza" diye bir şey yoktur; her olay bir önceki nedene, bir sonraki etkiye bağlıdır; tüm düşünceler, eylemler, koşullar geçmişle nedensel olarak ilişkilidir ve geleceği nedensel olarak etkileyecektir; çünkü cehaletimiz**(Sayfa 243)**Geçmiş ve geleceğin vizyonumuzun kefenleri, olaylar bize sıklıkla boşluktan aniden gelmiş, "kazara" gibi görünür, ancak bu görünüm yanıltıcıdır ve tamamen bilgi eksikliğimizden kaynaklanır. Tıpkı fiziksel evrenin yasalarından habersiz vahşilerin fiziksel olayları nedensiz, bilinmeyen fiziksel yasaların sonuçlarını ise "mucize" olarak görmesi gibi; ahlaki ve zihinsel yasaları bilmeyen birçok kişi de ahlaki ve zihinsel olayları nedensiz, bilinmeyen ahlaki ve zihinsel yasaların sonuçlarını iyi ve kötü "şans" olarak görür.

İlk başta dokunulmaz, değişmez yasa fikri, şimdiye kadar belirsiz bir şekilde şansa atfedilen bir alan olarak zihne geldiğinde, neredeyse ahlaki ve zihinsel bir felç gibi bir çaresizlik hissine yol açması muhtemeldir. İnsan demir bir kaderin pençesinde tutuluyormuş gibi görünür ve Müslümanın teslim olmuş "kısmet"i tek felsefi söylem gibi görünür. Vahşi de fizik yasası fikri ilk kez şaşkın zekasına geldiğinde ve vücudunun her hareketinin, dış doğadaki her hareketin değişmez yasalar altında yürütüldüğünü öğrendiğinde aynı şeyi hissedebilir.

Yavaş yavaş, doğal yasaların yalnızca tüm işleyişlerin hangi koşullar altında yürütüleceğini belirlediğini, ancak işleyişleri belirlemediğini öğrenir; böylece insan merkezde her zaman özgür kalırken, dışsal faaliyetlerinde bu faaliyetlerin yürütüldüğü düzlemin koşulları tarafından sınırlandırılır. Ayrıca, koşullar onu yönetirken, sürekli olarak yorucu çabalarını engellerken, bunlardan habersiz olduğu veya bunları bildiği sürece,**(Sayfa 244)**Onlara karşı savaşır, onları yener ve onları anladığında, yönlerini bildiğinde, güçlerini hesapladığında onlar da kendisine hizmetkar ve yardımcı olurlar.

Gerçekte bilim yalnızca fiziksel planda mümkündür çünkü yasaları*vardır*dokunulmaz, değişmez. Doğa yasaları diye bir şey olmasaydı, bilimler de olmazdı. Bir araştırmacı bir dizi deney yapar ve bunların sonuçlarından Doğanın nasıl işlediğini öğrenir; bunu bilerek, belirli bir istenen sonucu nasıl elde edeceğini hesaplayabilir ve bu sonucu elde etmekte başarısız olursa, gerekli bir koşulu atladığını bilir - ya bilgisi eksiktir ya da yanlış hesaplama yapmıştır.

Bilgisini gözden geçirir, yöntemlerini gözden geçirir, hesaplamalarını yeniden düzenler, sorusunu doğru sorarsa Doğanın ona değişmez bir kesinlikle cevap vereceğinden emin ve dingin bir kesinlikle. Hidrojen ve oksijen ona bugün su, yarın siyanür asidi vermeyecek; ateş onu bugün yakıp yarın dondurmayacak. Eğer su bugün sıvı, yarın katıysa bunun nedeni onu çevreleyen koşulların değişmiş olmasıdır ve orijinal koşulların yeniden sağlanması orijinal sonucu getirecektir.

Doğa yasaları hakkında her yeni bilgi parçası yeni bir kısıtlama değil, yeni bir güçtür, çünkü Doğanın tüm bu enerjileri, anladığı oranda kullanabileceği kuvvetler haline gelir. Bu nedenle "bilgi güçtür" sözü, tam olarak bilgisine orantılı olarak**(Sayfa 245)**Bu kuvvetleri kullanabilir; hangileriyle çalışacağını seçerek, birini diğerine karşı dengeleyerek, amacına müdahale edebilecek karşıt enerjileri etkisiz hale getirerek, sonucu önceden hesaplayabilir ve önceden belirlediği şeyi gerçekleştirebilir.

Nedenleri anlayıp manipüle ederek, etkileri tahmin edebilir ve böylece ilk başta insan eylemini felç eden doğanın katılığı, sonsuz çeşitlilikte sonuçlar üretmek için kullanılabilir. Her ayrı kuvvetteki mükemmel katılık, bunların birleşimlerinde mükemmel esnekliği mümkün kılar. Kuvvetler her türden, her yöne hareket eden ve her biri hesaplanabilir olduğundan, bir seçim yapılabilir ve seçilen kuvvetler, istenen herhangi bir sonucu verecek şekilde birleştirilebilir.

Elde edilecek nesne belirlendikten sonra, bir neden olarak bir araya getirilen kombinasyondaki kuvvetlerin dikkatli bir şekilde dengelenmesiyle hatasız bir şekilde elde edilebilir. Ancak, hatırlanması gereken, olaylara rehberlik etmek, istenen sonuçları ortaya çıkarmak için bilginin bu şekilde gerekli olduğudur. Cahil adam çaresizce tökezleyerek ilerler, değişmez yasalara karşı gelir ve çabalarının başarısız olduğunu görür, bilgili adam ise istikrarlı bir şekilde ilerler, hedeflediği şeyi önceden görür, sebep olur, engeller, ayarlar ve ortaya çıkarır, şanslı olduğu için değil, anladığı için. Biri, Doğanın güçleri tarafından savrulan bir oyuncak, kölesidir: diğeri ise onun efendisidir, enerjilerini onu iradesinin seçtiği yönde ilerletmek için kullanır.

Fiziksel hukuk alanı için doğru olan şey şudur:**(Sayfa 246)**ahlaki ve zihinsel dünyalar için de geçerlidir, eşit olarak hukuk alanlarıdır. Burada da cahil bir köledir, bilge bir hükümdardır; burada da felç edici olarak görülen dokunulmazlık, değişmezlik, emin ilerlemenin ve geleceğin açık görüşlü bir şekilde yönlendirilmesinin gerekli koşulları olarak bulunur. İnsan kaderinin efendisi olabilir, çünkü bu kader bir hukuk alanındadır, burada bilgi ruhun bilimini inşa edebilir ve insanın eline geleceğini kontrol etme gücünü verebilir - gelecekteki karakterini ve gelecekteki koşullarını seçme gücünü. Felç etmekle tehdit eden karma bilgisi, ilham verici, destekleyici, yükseltici bir güç haline gelir.

Karma, nedensellik yasası, neden ve sonuç yasasıdır. Hristiyan İnisiye S. Paul tarafından açıkça ifade edilmiştir: "Aldanmayın, Tanrı alay konusu olmaz: çünkü insan ne ekerse onu biçer."*Galatyalılar, vi, 7*). İnsan, işlev gördüğü tüm düzlemlere sürekli olarak kuvvetler göndermektedir; bu kuvvetler – nicelik ve nitelik bakımından geçmiş faaliyetlerinin etkileridir – bulunduğu her dünyada harekete geçirdiği nedenlerdir; hem kendisi hem de başkaları üzerinde belirli kesin etkiler meydana getirirler ve bu nedenler kendisinden merkez olarak faaliyet alanının tamamına yayıldıkça, insan bunların meydana getirdiği sonuçlardan sorumludur.

Bir mıknatısın, gücüne göre daha büyük veya daha küçük olan tüm kuvvetlerinin oynadığı bir alan olan "manyetik alanı" olduğu gibi, her insanın da bir etki alanı vardır.**(Sayfa 247)**İçinde yaydığı kuvvetlerin oynadığı ve bu kuvvetlerin, ortaya çıktıkları merkeze geri dönen eğriler halinde çalıştığı.

Konu oldukça karmaşık olduğundan konuyu alt bölümlere ayırıp, daha sonra alt bölümleri tek tek inceleyeceğiz.

İnsan sıradan hayatında, sırasıyla içinde yaşadığı üç dünyaya ait olan üç sınıf enerji gönderir; zihinsel planda zihinsel enerjiler, düşünceler dediğimiz sebeplere yol açar; astral planda arzu enerjileri, arzular dediğimiz sebeplere yol açar; bunlar tarafından uyandırılan ve fiziksel planda çalışan fiziksel enerjiler, eylem dediğimiz sebeplere yol açar. Bunların her birini işleyişinde incelemeli ve her birinin ortaya çıkardığı etki sınıfını anlamalıyız, eğer kurduğumuz karmaşık ve karmaşık kombinasyonlarda her birinin oynadığı rolü akıllıca izlemek istiyorsak, bunlara bütünüyle "Karmamız" adını vermeliyiz. Bir insan, akranlarından daha hızlı ilerleyerek daha yüksek planlarda işlev görme yeteneği kazandığında, daha yüksek güçlerin merkezi haline gelir, ancak şimdilik bunları bir kenara bırakabilir ve kendimizi üç dünyadaki reenkarnasyon döngüsünde ilerleyen sıradan insanlıkla sınırlayabiliriz.

Bu üç enerji sınıfını incelerken, bunları üreten kişi üzerindeki etkileri ile etki alanına giren diğerleri üzerindeki etkileri arasında ayrım yapmamız gerekecektir; çünkü**(Sayfa 248)**Bu noktadaki anlayış eksikliği çoğu zaman öğrenciyi umutsuz bir şaşkınlık batağında bırakır.

O halde her kuvvetin kendi düzleminde çalıştığını ve yoğunluğuna orantılı olarak altındaki düzlemlere tepki verdiğini, üzerinde üretildiği düzlemin ona özel karakteristiklerini verdiğini ve daha alt düzlemlerdeki tepkisinde kendi orijinal doğasına göre daha ince veya daha kaba maddelerde titreşimler oluşturduğunu hatırlamalıyız. Etkinliği üreten sebep, kuvvetin ait olduğu düzlemi belirler.

Sonra, olgun karma ile, kendisini şimdiki yaşamda kaçınılmaz olaylar olarak göstermeye hazır olan karma; birikmiş deneyimlerin sonucu olan ve geçmişte onları yaratan aynı güç (Ego) tarafından şimdiki yaşamda değiştirilebilen eğilimler olarak kendini gösteren karakter karması; şu anda gelecekteki olayları ve karakteri yaratan ve ortaya çıkaracak olan karma arasında ayrım yapmak gerekecektir. (Bu bölümler öğrenciye Prārabdha (başlamış, yaşamda işlenecek) olarak tanıdıktır; Sanchita (birikmiş), bir kısmı eğilimlerde, Kriyamāna'da (oluşum sürecinde) görülür.

Ayrıca, bir insanın kendi bireysel karmasını yaratırken aynı zamanda kendisini başkalarıyla da bağladığını, böylece çeşitli grupların -aile, ulus, ırk- üyesi haline geldiğini ve bir üye olarak bu grupların her birinin kolektif karmasını paylaştığını fark etmeliyiz.

Karma çalışmasının bir bilim olduğu görülecektir**(Sayfa 249)**çok karmaşıktır; ancak, yukarıda belirtildiği gibi çalışmasının ana prensiplerini kavrayarak, genel yönü hakkında tutarlı bir fikir çok fazla zorluk çekmeden elde edilebilir ve ayrıntıları fırsat buldukça rahatça incelenebilir. Her şeyden önce,

Ayrıntılar anlaşılsın ya da anlaşılmasın, her insanın kendi karmalarını yarattığı, hem kendi kapasitelerini hem de kendi sınırlamalarını yarattığı asla unutulmamalıdır; ve her an bu kendi yarattığı kapasitelerle ve bu kendi yarattığı sınırlamalar içinde çalışırken, o hâlâ kendisi, yaşayan ruhtur ve kapasitelerini güçlendirebilir ya da zayıflatabilir, sınırlamalarını genişletebilir ya da daraltabilir.

Kendisini bağlayan zincirler kendi dövmesidir ve onları törpüleyebilir veya daha güçlü bir şekilde perçinleyebilir; içinde yaşadığı ev kendi inşa ettiği bir evdir ve onu iyileştirebilir, bozabilir veya istediği gibi yeniden inşa edebilir. Bizler her zaman plastik kil ile çalışıyoruz ve onu kendi hayal gücümüze göre şekillendirebiliriz, ancak kil sertleşir ve demir gibi olur, ona verdiğimiz şekli korur.*Hitopadeşa*Sir Edwin Arnold'un çevirisiyle şöyle devam ediyor:

> “Bak! Kil kuruyup demire dönüşür, ama çömlekçi kili
> şekillendirir; Kader bugün efendidir – İnsan dün efendiydi.”

Dolayısıyla, dünün sonuçları bugün bizi ne kadar engellese de, hepimiz geleceğimizin efendileriyiz.

Şimdi karmanın incelenebileceği daha önce belirtilen bölümlerin sırasını ele alalım.

Üç sınıf neden ve bunların etkileri**(Sayfa 250)**yaratıcı ve etkilediği kişiler üzerinde. Bu sınıfların ilki düşüncelerimizden oluşur. Düşünce, insan karmasının yaratılmasında en etkili faktördür, çünkü düşüncede BEN'in enerjileri zihinsel maddede çalışır, madde daha ince türlerinde bireysel aracı oluşturur ve hatta daha kaba türlerinde bile öz-bilincin her titreşimine hızla yanıt verir. Düşünce dediğimiz titreşimler, Düşünen'in anlık faaliyeti, zihinsel madde veya zihinsel imgeler formları oluşturur, bunlar da zihinsel bedenini şekillendirir ve kalıplar, daha önce gördüğümüz gibi; her düşünce bu zihinsel bedeni değiştirir ve her ardışık yaşamdaki zihinsel yetenekler önceki yaşamların düşünceleri tarafından yapılır.

Bir insan, sabırla tekrarlanan düşüncelerle kendisi yaratmadığı hiçbir düşünce gücüne, hiçbir zihinsel yeteneğe sahip olamaz; öte yandan, bu şekilde yarattığı hiçbir zihinsel imge kaybolmaz, ancak bir yeti için malzeme olarak kalır ve herhangi bir zihinsel imge grubunun toplamı, her ek düşünmeyle veya aynı türden bir zihinsel imgenin yaratılmasıyla daha da güçlenen bir yeti haline gelir.

Bu yasayı bilerek, insan yavaş yavaş sahip olmak istediği zihinsel karakteri kendisi için yaratabilir ve bunu bir duvarcının bir duvar inşa edebildiği kadar kesin ve emin bir şekilde yapabilir. Ölüm onun işini durdurmaz, ancak onu bedenin yükünden kurtararak zihinsel imgelerini bir yetenek dediğimiz kesin organa dönüştürme sürecini kolaylaştırır ve bunu fiziksel düzlemdeki bir sonraki doğumuna, beynin bir parçasına geri getirir.**(Sayfa 251)**Yeni bedenin bu yeteneğin organı olarak hizmet edecek şekilde biçimlendirilmesinin, şimdi açıklanacak bir şekilde.

Tüm bu yetenekler birlikte, yeryüzündeki açılış hayatı için zihinsel bedeni oluşturur ve beyni ve sinir sistemi, zihinsel bedenine fiziksel planda ifade vermek üzere şekillendirilir. Böylece bir yaşamda yaratılan zihinsel imgeler, bir diğerinde zihinsel özellikler ve eğilimler olarak görünür ve bu nedenle

Upanişadlardan birinde şöyle yazılmıştır: *"İnsan tefekkür mahlûkudur; bu dünyada neyi tefekkür ederse ahirette de onu tefekkür eder."* (Chhāndogyopanishad IV, xiv,1). Kanun böyledir ve zihinsel karakterimizin inşasını tamamen kendi ellerimize bırakır; eğer iyi inşa edersek, avantaj ve itibar bizimdir; eğer kötü inşa edersek, kayıp ve suç bizimdir. O halde zihinsel karakter, onu üreten birey üzerindeki etkisinde bireysel karmanın bir örneğidir.

Ancak ele aldığımız aynı adam, düşünceleriyle başkalarını etkiler. Çünkü kendi zihinsel bedenini oluşturan bu zihinsel imgeler titreşimler oluşturur ve böylece ikincil biçimlerde kendilerini yeniden üretirler. Bunlar genellikle arzuyla karıştığında, biraz astral madde kaplarlar ve bu nedenle başka bir yerde (bkz. *Karma*, sayfa 25 - Teozofik El Kitabı No. IV) bunlara ikincil düşünce formları - astro-zihinsel imgeler adını vermiştir. Bu tür formlar yaratıcılarını terk eder ve yarı bağımsız bir hayat sürer - hala atalarıyla manyetik bir bağı korurlar.

Başkalarıyla temasa geçerler ve onları etkilerler, bu şekilde aralarında karmik bağlar kurarlar.**(Sayfa 252)**başkaları ve kendisi; böylece büyük ölçüde gelecekteki çevresini etkilerler. Bu şekilde, insanları daha sonraki yaşamlarında iyi veya kötü için bir araya getiren bağlar oluşturulur; bizi akrabalar, arkadaşlar ve düşmanlarla çevreler; yolumuza yardımcılar ve engelleyiciler, bize fayda sağlayan ve zarar veren insanlar, bu hayatta kazanmadan bizi seven ve bu hayatta nefretlerini hak edecek hiçbir şey yapmadığımız halde bizden nefret eden insanlar çıkarır. Sonuçları inceleyerek, büyük bir ilkeyi kavrarız - düşüncelerimiz kendimiz üzerindeki eylemlerinde zihinsel ve ahlaki karakterimizi üretirken, başkaları üzerindeki etkileriyle gelecekteki insan ilişkilerimizi belirlemeye yardımcı olurlar.

İkinci büyük enerji sınıfı arzularımızdan oluşur - dış dünyada bizi çeken nesnelere yönelik dışavurumlarımız: İnsanda bunlara her zaman zihinsel bir unsur girdiğinden, "zihinsel imgeler" terimini bunları da kapsayacak şekilde genişletebiliriz, ancak bunlar kendilerini esas olarak astral maddede ifade ederler. Bunlar, ataları üzerindeki etkilerinde onun arzu bedenini veya astral bedenini şekillendirir ve biçimlendirir, ölümden sonra Kāmaloka'ya geçtiğinde kaderini şekillendirir ve bir sonraki yeniden doğuşunda astral bedeninin doğasını belirler.

Arzular hayvani, sarhoş, zalim, kirli olduğunda, doğuştan gelen hastalıkların, zayıf ve hastalıklı beyinlerin verimli nedenleridir, epilepsi, katalepsi ve her türlü sinir hastalığına, fiziksel malformasyonlara ve deformasyonlara ve aşırı durumlarda canavarlıklara yol açarlar. Anormal türde veya yoğunlukta hayvani iştahlar,**(Sayfa 253)**Astral dünyadaki bağlantılar, bir süre için bu iştahlar tarafından şekillendirilmiş astral bedenlere bürünmüş Egoları, bu iştahların ait olduğu hayvanların astral bedenlerine zincirler ve böylece onların yeniden doğuşunu geciktirir; bu kaderden kaçıldığında, hayvani biçime bürünmüş astral beden bazen doğum öncesi yaşam sırasında bebeğin şekillenen fiziksel bedenine özelliklerini kazır ve ara sıra doğan yarı-insan dehşetlerini üretir.

Arzular – nesnelere bağlanan dışa dönük enerjiler oldukları için – insanı her zaman tatmin edilebilecekleri bir ortama çekerler. Dünyevi şeylere olan arzular, ruhu dış dünyaya bağlayarak onu arzu nesnelerinin en kolay elde edilebileceği yere çeker ve bu nedenle bir insanın arzularına göre doğduğu söylenir. (Bkz. Brihadāranyakopanişad, IV, iv, 5, 7 ve bağlam). Bunlar yeniden doğuşun yerini belirleyen nedenlerden biridir.

Arzuların neden olduğu astro-zihinsel imgeler, düşünceler tarafından üretilen imgeler gibi başkalarını da etkiler. Onlar,

bu nedenle, bizi diğer ruhlarla da bağlarlar ve sıklıkla sevgi ve nefretin en güçlü bağlarıyla, çünkü insan evriminin şu anki aşamasında sıradan bir insanın arzuları genellikle düşüncelerinden daha güçlü ve daha sürdürülebilirdir. Bu nedenle, gelecekteki yaşamlarında insan çevresini belirlemede büyük bir rol oynarlar ve bu yaşamlara, kendisiyle bağlantısının tamamen bilinçsiz olduğu kişileri ve etkileri getirebilirler.

Diyelim ki bir adam, acı bir nefret ve intikam düşüncesi göndererek, içinde bir şeylerin oluşmasına yardımcı oldu.**(Sayfa 254**) bir cinayetle sonuçlanan bir dürtü daha; bu düşüncenin yaratıcısı, fiziksel planda hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen, karması aracılığıyla suçu işleyen kişiye bağlıdır ve ona yaptığı yanlış, onu bir suç işlemeye zorlayarak, suçlunun rolünü oynayacağı bir yaralanma olarak geri dönecektir. Tamamen hak edilmediği hissedilen birçok "anlık yıldırım" böyle bir nedenin sonucudur ve ruh bu sayede bir ders alır ve kaydederken, alt bilinç adaletsizlik duygusu altında kıvranır.

Hiçbir şey bir insana hak etmediği bir darbe vuramaz, ancak hafızasının olmaması yasanın işleyişinde bir başarısızlığa neden olmaz. Böylece, arzularımızın kendimiz üzerindeki eylemlerinde arzu doğamızı ürettiğini ve bunun aracılığıyla bir sonraki doğumumuzda fiziksel bedenlerimizi büyük ölçüde etkilediğini; yeniden doğuşun yerini belirlemede büyük bir rol oynadıklarını; ve başkaları üzerindeki etkileriyle gelecekteki yaşamlarımızda insan dostlarımızı etrafımıza çekmeye yardımcı olduklarını öğreniriz.

Üçüncü büyük enerji sınıfı, fiziksel düzlemde eylemler olarak belirir, başkaları üzerindeki etkileriyle çok fazla karma üretir, ancak İç İnsanı yalnızca hafifçe etkiler. Bunlar onun geçmiş düşüncelerinin ve arzularının etkileridir ve temsil ettikleri karma çoğunlukla gerçekleşmelerinde tükenmiştir. Dolaylı olarak onu, onlar tarafından yeni düşüncelere ve arzulara veya duygulara yönlendirildiği ölçüde etkiler, ancak üreten güç bunlarda yatar, eylemlerin kendisinde değil.

Yine, eğer eylemler sık sık tekrarlanırsa, bunlar vücudun bir alışkanlığını oluşturur.**(Sayfa 255)**Ego'nun dış dünyadaki ifadesine bir sınırlama olarak hareket eden; ancak bu, bedenle birlikte yok olur, böylece eylemin karmasını ruh üzerindeki etkisi söz konusu olduğunda tek bir yaşamla sınırlar. Ancak eylemlerin başkaları üzerindeki etkilerini, bunların neden olduğu mutluluğu veya mutsuzluğu ve bunların uyguladığı etkiyi örnek olarak incelemeye geldiğimizde durum çok daha farklıdır. Bizi bu etkiyle başkalarına bağlarlar ve böylece gelecekteki insan ilişkilerimizi belirlemede üçüncü bir faktördürler, aynı zamanda insan olmayan çevremiz olarak adlandırılabilecek şeyi belirlemede başlıca faktördürler. Geniş anlamda, doğduğumuz fiziksel çevrenin olumlu veya olumsuz doğası, önceki eylemlerimizin diğer insanlar arasında mutluluk veya mutsuzluk yayma etkisine bağlıdır. Fiziksel düzlemdeki eylemlerin başkaları üzerindeki fiziksel sonuçları, gelecekteki bir yaşamda aktöre iyi veya kötü çevreyi geri ödemede karmik olarak çalışır.

Eğer insanları fiziksel olarak mutlu ettiyse, serveti, zamanı veya sıkıntıyı feda ederek, bu eylem karmik olarak ona fiziksel mutluluğa elverişli olumlu fiziksel koşullar getirir. Eğer insanlara yaygın fiziksel sefalet yarattıysa, eyleminden karmik olarak fiziksel acıya elverişli sefil fiziksel koşullar elde edecektir. Ve bu böyledir, her iki durumda da amacı ne olursa olsun - bizi şu yasayı düşünmeye götüren bir gerçektir:

Her kuvvet kendi düzleminde çalışır. Eğer bir adam fiziksel düzlemde başkaları için mutluluk ekerse,**(Sayfa 256)**

o düzlemde kendisi için mutluluğa elverişli koşullar biçecektir ve onu ekmesindeki amaç sonucu etkilemez. Bir adam komşusunu mahvetmek için spekülasyon yapmak amacıyla buğday ekebilir, ancak kötü amacı buğday tanelerinin karahindiba gibi büyümesini sağlamaz. Amaç, irade veya arzudan kaynaklanmasına göre zihinsel veya astral bir güçtür ve ahlaki ve zihinsel karaktere veya arzu doğasına ayrı ayrı etki eder.

Bir eylemle fiziksel mutluluğa sebep olmak fiziksel bir kuvvettir ve fiziksel düzlemde çalışır. İnsan "eylemleriyle" fiziksel düzlemde komşularını etkiler; etrafına mutluluk yayar veya sıkıntıya sebep olur, insan refahının toplamını artırır veya azaltır. Mutluluğun bu artışı veya azalması çok farklı sebeplerden kaynaklanabilir - iyi, kötü veya karışık. Bir insan, salt iyilikseverlikten, diğer yaratıklara mutluluk verme arzusundan dolayı yaygın bir zevk veren bir eylemde bulunabilir.

Diyelim ki böyle bir sebepten ötürü bir parkı sakinlerinin özgürce kullanması için bir kasabaya sunar; bir başkası da sadece gösterişten, sosyal onurlar bahşedebilecek olanların dikkatini çekme arzusundan ötürü benzer bir eylemde bulunabilir (mesela, bir unvan için satın alma parası olarak verebilir); bir üçüncüsü karışık sebeplerden ötürü bir park verebilir, kısmen bencil, kısmen bencil. Bu sebepler, bu üç adamın karakterlerini gelecekteki enkarnasyonlarında, gelişme, bozulma, küçük sonuçlar için ayrı ayrı etkileyecektir.

Fakat eylemin etkisinin çok sayıda insana mutluluk vermesi, verenin amacına bağlı değildir;**(Sayfa 257)** İnsanlar, hediyeyi neyin teşvik ettiğine bakmaksızın, parkın tadını eşit bir şekilde çıkarırlar ve verenin eylemi nedeniyle oluşan bu zevk, ona Doğa üzerinde karmik bir hak, titizlikle ödenecek bir borç kurar. Yaygın fiziksel zevk verdiği için fiziksel olarak rahat veya lüks bir ortam elde edecektir ve fiziksel zenginlikten yaptığı fedakarlık ona hak ettiği ödülü, eyleminin karmik meyvesini getirecektir.

Bu onun hakkıdır. Fakat konumundan nasıl yararlanacağı, zenginliğinden ve çevresinden elde ettiği mutluluk, başlıca karakterine bağlı olacaktır ve burada da yine ona hak ettiği ödül verilecektir, her tohum uygun hasadını verecektir. (bkz.*Karma*, Sayfa 50 ila 51) Gerçekten, Karma'nın yolları eşittir. Kötü adamdan, mutluluğu yayan bir eylemden adil bir şekilde çıkan sonucu esirgemez ve ayrıca ona kötü niyetinin kazandığı bozulmuş karakteri de dağıtır, böylece zenginlik ortasında hoşnutsuz ve mutsuz kalacaktır.

İyi bir adam, iyi niyetle yaptığı hatalı eylemlerle fiziksel acıya neden olursa fiziksel acıdan da kaçamaz; neden olduğu acı, fiziksel çevresinde ona acı getirecektir, ancak karakterini geliştiren iyi niyeti, ona kendi içinde sürekli bir mutluluk kaynağı verecek ve sıkıntıları arasında sabırlı ve memnun olacaktır. Birçok bilmece, bu prensipleri etrafımızda gördüğümüz gerçeklere uygulayarak cevaplanabilir.

Bu motivasyon ve eylemin ilgili etkileri**(Sayfa 258)**Eylemlerin sonuçları (veya meyveleri) her kuvvetin üretildiği düzlemin özelliklerine sahip olmasından kaynaklanır ve düzlem ne kadar yüksekse kuvvet o kadar güçlü ve kalıcıdır. Bu nedenle, eylemden çok daha önemli bir güdü vardır ve iyi bir güdüyle yapılan hatalı bir eylem, kötü bir güdüyle yapılan iyi seçilmiş bir eylemden daha fazla iyilik üretir. Karaktere tepki veren güdü, uzun bir etki dizisine yol açar, çünkü bu karakter tarafından yönlendirilen gelecekteki eylemlerin hepsi onun gelişiminden veya

'bozulma' oysa, sonuçlarına göre, yapanına fiziksel mutluluk veya mutsuzluk getiren eylem, içinde hiçbir üretici güce sahip değildir, aksine sonuçları bakımından tükenmiştir.

Görünürdeki görevlerin çatışması yüzünden doğru eylemin yolu konusunda kafası karışmışsa, karmanın bilgini, aklını ve yargısını sonuna kadar kullanarak en iyi yolu seçmeye gayretle çalışır; amacı konusunda titizlikle dikkatli olur, bencil düşünceleri ortadan kaldırır ve kalbini arındırır; sonra korkusuzca hareket eder ve eyleminin bir hata olduğu ortaya çıkarsa, gelecekte faydalı olacak bir ders olarak hatasından kaynaklanan acıyı gönüllü olarak kabul eder. Bu arada, yüksek amacı karakterini tüm zamanlar için yüceltmiştir.

Kuvvetin üretildiği düzleme ait olduğu genel ilkesi, çok kapsamlı bir öneme sahiptir. Eğer**(Sayfa 260)** fiziksel nesneler elde etme güdüsüyle özgürleşirse, fiziksel planda çalışır ve aktörü o düzleme bağlar. Eğer devachanik nesneleri hedefliyorsa, devachanik planda çalışır ve aktörü ona bağlar. Eğer ilahi hizmetten başka bir güdüsü yoksa, ruhsal planda özgürleşir ve bu nedenle bireyi bağlayamaz, çünkü *bireysel* hiçbir şey istemiyor.

Üç Tür Karma

Olgun Karma, biçilmeye hazır olan ve bu nedenle kaçınılmaz olandır. Geçmişin tüm karmalarından belirli bir miktarı tek bir yaşamın sınırları içinde tüketilebilir; o kadar uyumsuz karma türleri vardır ki tek bir fiziksel bedende işlenemez, ancak ifadeleri için çok farklı beden tipleri gerektirir; diğer ruhlara karşı sözleşmeli yükümlülükler vardır ve tüm bu ruhlar aynı anda enkarnasyonda olmayacaktır; belirli bir ulusta veya belirli bir sosyal konumda işlenmesi gereken karmalar vardır, aynı adamın tamamen farklı bir ortama ihtiyaç duyan başka karmaları da vardır.

Dolayısıyla, toplam karmanın yalnızca bir kısmı belirli bir yaşamda işlenebilir ve bu kısım Karma'nın Büyük Efendileri tarafından seçilir -ki bunlar hakkında birazdan bir şeyler söylenecektir- ve ruh, birlikte işlenebilir nedenler kümesinin tükenmesi için uygun bir ailede, bir ulusta, bir yerde, bir bedende enkarne olmaya yönlendirilir. Bu nedenler kümesi, o belirli yaşamın uzunluğunu belirler; bedene özelliklerini, güçlerini ve sınırlamalarını verir; sözleşme yaptığı o yaşam süresi içinde enkarne olan ruhları insanla temasa geçirir**(Sayfa 260)** yükümlülükler koyar, onu akrabaları, dostları ve düşmanlarıyla çevreler; doğduğu toplumsal koşulları, bunlara eşlik eden avantaj ve dezavantajlarla belirler; çalışması gereken beyin ve sinir sisteminin organizasyonunu şekillendirerek ortaya koyabileceği zihinsel enerjileri seçer; dış kariyerinde sıkıntılara ve sevinçlere yol açan ve tek bir hayata getirilebilecek nedenleri bir araya getirir.

Bütün bunlar "olgun karma"dır ve bu yetenekli bir astrolog tarafından yapılmış bir burçta tasvir edilebilir. Bütün bunlarda adamın seçme gücü yoktur; her şey geçmişte yaptığı seçimlerle belirlenir ve üstlendiği yükümlülükleri en uç noktaya kadar yerine getirmelidir.

Ruhun yeni bir yaşam dönemi için aldığı fiziksel, astral ve zihinsel bedenler, gördüğümüz gibi, geçmişinin doğrudan sonucudur ve bu olgun karmanın en önemli bölümünü oluştururlar.

her tarafta ruh ve geçmişi ona karşı yargıda bulunur, kendisi için yaptığı sınırlamaları işaretler. Bunları neşeyle kabul etmek ve bunları iyileştirmek için gayretle çalışmak, bilge adamın görevidir, çünkü onlardan kaçamaz.

Çok ciddi öneme sahip başka bir olgun karma türü daha vardır - kaçınılmaz eylemler. Her eylem bir dizi düşüncenin son ifadesidir; kimyadan bir örnek ödünç almak gerekirse, aynı türden düşünce üstüne düşünce ekleyerek doymuş bir düşünce çözeltisi elde ederiz, ta ki başka bir düşünce - hatta bir dürtü, bir titreşim,**(Sayfa 261)**olmadan – bütünün katılaşmasını üretecektir; düşünceleri ifade eden eylem. Aynı türden, diyelim ki intikam gibi düşünceleri ısrarla tekrarlarsak, sonunda doygunluk noktasına ulaşırız ve herhangi bir dürtü bunları eyleme dönüştürecek ve bir suç ortaya çıkacaktır. Ya da bir başkasına yardım düşüncelerini ısrarla doygunluk noktasına kadar tekrarlamış olabiliriz ve fırsat uyarısı bize dokunduğunda bunlar bir kahramanlık eylemi olarak kristalleşir.

Bir adam bu türden olgun bir karma getirebilir ve eyleme dönüşmeye hazır böyle bir düşünce kütlesine dokunan ilk titreşim, yenilenmiş iradesi olmadan, bilinçsizce, onu eylemi yapmaya acele ettirecektir. Düşünmeyi bırakamaz; zihnin ilk titreşiminin eyleme neden olduğu bir durumdadır; tam denge noktasındayken, en ufak bir dürtü onu gönderir. Bu koşullar altında bir adam kendi işlediği bir suça veya yüce bir özveri eyleminin kendi performansına hayret edecektir. "Bunu düşünmeden yaptım" der, bu eylemi kaçınılmaz hale getirdiğini çok sık düşündüğünü bilmeden. Bir adam bir eylemi birçok kez yapmayı istediğinde, sonunda iradesini geri dönülmez bir şekilde sabitler ve ne zaman eyleme geçeceği yalnızca bir fırsat meselesidir.

Düşünebildiği sürece, seçme özgürlüğü kalır; çünkü yeni düşünceyi eskisine karşı koyabilir ve karşıt düşüncelerin tekrarlanmasıyla onu yavaş yavaş eskitebilir; ama bir uyarana yanıt olarak ruhun bir sonraki heyecanı eylem anlamına geldiğinde, seçme gücü tükenir.**(Sayfa 262)**

Zorunluluk ve özgür irade arasındaki eski sorunun çözümü burada yatmaktadır; insan özgür iradesini kullanarak yavaş yavaş kendisi için zorunluluklar yaratır ve bu iki uç arasında, kendi içimizdeki bilincinde olduğumuz mücadeleleri yaratan özgür irade ve zorunluluğun bütün bileşimleri yatar.

Sürekli olarak iradenin yönlendirdiği amaçlı eylemlerin tekrarlarıyla alışkanlıklar ediniyoruz; sonra alışkanlık bir sınırlama haline geliyor ve eylemi otomatik olarak gerçekleştiriyoruz. Belki de o zaman alışkanlığın kötü bir alışkanlık olduğu sonucuna varıyoruz ve zıt türden düşüncelerle onu zahmetle bozmaya başlıyoruz ve kaçınılmaz bir şekilde birçok kez bu alışkanlığa düştükten sonra, yeni düşünce akımı akışı değiştiriyor ve tam özgürlüğümüzü yeniden kazanıyoruz, sıklıkla tekrar yavaş yavaş başka bir zincir oluşturmak için.

Böylece eski düşünce biçimleri varlığını sürdürür ve düşünme kapasitemizi sınırlar, bireysel ve ulusal önyargılar olarak ortaya çıkar. Çoğunluk, bu şekilde sınırlı olduklarını bilmez ve zincirlerinde dingin bir şekilde devam eder, esaretlerinden habersizdir; kendi doğaları hakkındaki gerçeği öğrenenler özgürleşir. Beynimizin ve sinir sistemimizin yapısı, yaşamdaki en belirgin gerekliliklerden biridir; bunları geçmiş düşüncelerimizle kaçınılmaz hale getirdik ve şimdi bizi sınırlandırıyorlar ve biz de onlara karşı sık sık kin besliyoruz. Yavaşça ve kademeli olarak iyileştirilebilirler; sınırlar genişletilebilir, ancak aniden aşılamazlar.

Bu olgun karmanın bir başka biçimi de, geçmişteki kötü düşüncelerin bir adamın etrafında kötü alışkanlıklar kabuğu oluşturması ve onu hapse atıp, onu kötülüğe sürüklemesidir.**(Sayfa 263)**kötü yaşam; eylemler, az önce açıklandığı gibi, geçmişinin kaçınılmaz sonucudur ve bu eylemler, tezahürleri için fırsat sunmadıkları için, birkaç yaşam boyunca bile bekletilmiştir. Bu arada ruh büyümüş ve asil nitelikler geliştirmiştir. Bir yaşamda, bu geçmiş kötülüğün kabuğu fırsat tarafından atılır ve bu nedenle ruh daha sonraki gelişimini gösteremez; yumurtadan çıkmaya hazır bir tavuk gibi, hapseden kabuğun içinde saklıdır ve sadece kabuk dışsal göze görünür. Bir süre sonra, bu karma tükenir ve görünüşte talihli bir olay -büyük bir Öğretmenden gelen bir söz, bir kitap, bir ders- kabuğu kırar ve ruh özgürce ortaya çıkar.

Bunlar duyduğumuz nadir, ani ama kalıcı "dönüşümler", "ilahi lütfun mucizeleri"dir; hepsi karmanın bilgisine sahip olan ve yasanın sınırları içinde hissedenler için mükemmel bir şekilde anlaşılırdır. Karakter olarak kendini gösteren birikmiş karma, olgun olanın aksine, her zaman değişikliklere tabidir. Bunların, onları oluşturan düşünce gücüne göre güçlü veya zayıf eğilimlerden oluştuğu söylenebilir ve bunlar, onlarla birlikte veya onlara karşı çalışmak üzere gönderilen taze düşünce gücü akımları tarafından daha da güçlendirilebilir veya zayıflatılabilir.

Kendimizde onaylamadığımız eğilimler bulursak, onları ortadan kaldırmak için çalışmaya koyulabiliriz; çoğu zaman arzunun güçlü ve coşkulu akışına yenik düşerek ayartmaya karşı koyamayız, ancak buna karşı ne kadar uzun süre dayanabilirsek,**(Sayfa 264)**sonunda başarısızlığa uğrarsak, üstesinden gelmeye o kadar yakın oluruz. Her başarısızlık başarıya doğru bir adımdır, çünkü direnç enerjinin bir kısmını tüketir ve gelecek için daha azı kalır. Oluşmakta olan karma zaten incelendi.

Toplu Karma

Bir grup insan karmik olarak düşünüldüğünde, karmik kuvvetlerin grubun her bir üyesi üzerindeki oyunu, bireyin karmasına yeni bir faktör getirir. Bir noktada birden fazla kuvvetin oynadığını biliyoruz, noktanın hareketi bu kuvvetlerden herhangi birinin yönünde değil, birleşmelerinin sonucu olan yöndedir. Dolayısıyla bir grubun karması, onu oluşturan bireylerin etkileşimli kuvvetlerinin sonucudur ve tüm bireyler bu sonucun yönünde taşınır.

Bir Ego, önceki yaşamlarında kurduğu ve onu oluşturan diğer Ego'lardan bazılarıyla sıkı bir şekilde bağlayan bağlarla, bireysel karması tarafından bir aileye çekilir; aile, zengin bir büyükbabadan miras kalan bir mülke sahiptir; büyükbabanın çocuksuz öldüğü varsayılan ağabeyinden gelen bir mirasçı ortaya çıkar ve servet ona geçer ve ailenin babasını ağır bir borç altında bırakır; Ego'muzun geçmişte bu mirasçıyla hiçbir bağlantısı olmamış olması oldukça olasıdır; baba, geçmiş yaşamlarda bu mirasçıya karşı bu felakete yol açan bir yükümlülük altına girmiştir ve yine de eylemi nedeniyle acı çekmekle tehdit edilmektedir, aile karmasına dahil olmuştur.

Eğer kendi bireysel geçmişinde, aile karmasından kaynaklanan acılarla tüketilebilecek bir yanlış yapma varsa, o zaman bu yanlışın içinde bırakılır; eğer değilse, belki de onu evlat edinme ve eğitme dürtüsü hisseden hayırsever bir yabancı tarafından, bazı "öngörülemeyen koşullar" tarafından bu yanlıştan kurtarılır; yabancı

geçmişte borçlusu olan biri olmak.

Ancak bu, tren kazaları, gemi kazaları, seller, kasırgalar vb. gibi şeylerin işleyişinde daha açık bir şekilde ortaya çıkar. Bir tren enkaz haline gelir, felaket, kendilerine haksızlık yapıldığını düşünen sürücülerin, muhafızların, demir yolu yöneticilerinin, o hattın yapımcılarının veya çalışanlarının eylemlerinden hemen kaynaklanır ve bu kişiler, bir bütün olarak buna karşı hoşnutsuzluk ve öfke düşünceleri gönderirler. Birikmiş karmalarında -ama olgun karmalarında olmasa da- aniden kısa kesilmiş bir hayatın borcu olanlar, bu kazaya sürüklenip borcunu ödemeye izin verilebilir; trenle gitmeyi planlayan ama geçmişinde böyle bir borcu olmayan bir başkası, geç kalarak "ilahi bir şekilde" kurtulur.

Toplu karma, bir adamı ulusunun savaşa girmesinin sonucu olarak gelen sıkıntılara atabilir ve burada yine, o zamanki hayatının olgun karması içinde olmasa da, geçmişinin borçlarını ödeyebilir. Hiçbir durumda bir adam hak etmediği bir şeyi çekemez, ancak, geçmiş bir yükümlülüğü yerine getirmek için öngörülemeyen bir fırsat ortaya çıkarsa, onu ödemek ve sonsuza dek ondan kurtulmak iyidir.

"Karma Efendileri" büyük maneviyatçılardır.**(Sayfa 266)**Karmik Kayıtları tutan ve karmik yasanın karmaşık işleyişini ayarlayan Zekalar. HP Blavatsky tarafından Gizli Doktrin'de Lipika, Karma Kaydedicileri ve Mahārājalar (Hinduların Mahādevaları veya Chaturdevaları) olarak tanımlanmıştır - ve onların ev sahipleri, ki onlar "dünyadaki Karma ajanlarıdır." Lipikalar, her insanın karmik kaydını bilen ve her şeyi bilen bilgelikle bu kaydın bölümlerini seçip birleştirerek tek bir yaşamın planını oluşturanlardır; Onlar, reenkarne olan ruhun giysisi olacak, onun kapasitelerini ve sınırlamalarını ifade edecek fiziksel bedenin "fikrini" verirler; bu Mahārājalar tarafından alınır ve kopyalanması için alt ajanlarından birine teslim edilen ayrıntılı bir modele işlenir; bu kopya, yoğun bedenin matrisi olan eterik çifttir, bunlar için malzemeler anneden alınır ve fiziksel kalıtıma tabidir.

Irk, ülke, ebeveynler, gelen Ego'nun fiziksel bedeni için uygun malzemeler ve erken yaşamı için uygun çevreler sağlama kapasitelerine göre seçilirler. Ailenin fiziksel kalıtımı belirli tipler sunar ve belirli maddi kombinasyon özellikleri geliştirmiştir; kalıtsal hastalıklar, sinirsel organizasyonun kalıtsal incelikleri, iletilebilir fiziksel maddenin kesin kombinasyonlarını ima eder.

Zihinsel ve astral bedenlerinde tuhaflıklar geliştirmiş, ifadeleri için özel fiziksel özelliklere ihtiyaç duyan bir Ego, ebeveynlerine yönlendirilir.**(Sayfa 267)**fiziksel kalıtım onların bu gereksinimleri karşılamasını sağlar. Böylece, müziğe adanmış yüksek sanatsal yeteneklere sahip bir Ego, fiziksel bedenini bir müzik ailesine almaya yönlendirilirdi, burada eterik çifti ve yoğun bedeni inşa etmek için sağlanan malzemeler kendi ihtiyaçlarına uyum sağlamaya hazır hale getirilirdi ve kalıtsal sinir sistemi türü, yeteneklerinin ifadesi için gerekli olan hassas aygıtı sağlardı.

Çok kötü tipte bir Ego, bedenleri zihinsel ve astral bedenlerinden gelen dürtülere yanıt verebilecek kadar en kaba bileşimlerden yapılmış, kaba ve kötü bir aileye yönlendirilirdi. Örneğin, astral bedeninin ve alt zihninin onu aşırılıklara sürüklemesine izin veren ve sarhoşluğa yenik düşen bir Ego, sinir sistemleri aşırılık yüzünden zayıflamış bir ailede enkarne olmaya yönlendirilirdi ve hasta ebeveynlere içki verirdi.

fiziksel zarfı için malzemeler. Karma Lordlarının rehberliği bu şekilde araçları amaçlara göre ayarlar ve adaletin yapılmasını sağlar; Ego, yeteneklerin ve arzuların karmik mülkiyetini beraberinde getirir ve bunların aracı olmaya uygun fiziksel bir beden alır.

Ruh, tüm yükümlülüklerini yerine getirene kadar yeryüzüne dönmek zorunda olduğundan, böylece tüm bireysel karmalarını tükettiğinden ve her yaşamda düşünceler ve arzular yeni karmalar ürettiğinden, zihinde şu soru ortaya çıkabilir: "Bu sürekli yenilenen bağ nasıl sona erdirilebilir? Ruh, kendi özüne nasıl ulaşabilir?"**(Sayfa 268)**
Kurtuluş mu?" Böylece "karmanın sonuna" geliyoruz ve bunun nasıl olabileceğini araştırmamız gerekiyor.

Karmadaki bağlayıcı unsur, açıkça kavranması gereken ilk şeydir. Ruhun dışa doğru giden enerjisi kendisini bir nesneye bağlar ve ruh bu bağla, arzu nesnesiyle birleşerek o bağlanmanın gerçekleştirilebileceği yere geri çekilir, ruh kendisini herhangi bir nesneye bağladığı sürece, o nesnenin tadını çıkarabileceği yere çekilmelidir. İyi karma, ruhu kötü karma kadar bağlar, çünkü herhangi bir arzu, ister buradaki ister Devachan'daki nesneler için olsun, ruhu tatmin yerine çekmelidir.

Eylem arzuyla harekete geçirilir, bir eylem eylemi yapmak uğruna değil, eylemle istenen bir şeyi elde etmek, sonuçlarını elde etmek veya teknik olarak adlandırıldığı gibi meyvesinin tadını çıkarmak uğruna yapılır. İnsanlar kazmak, inşa etmek veya örmek istedikleri için değil, kazmanın, inşa etmenin ve örmenin meyvelerini para veya mal şeklinde istedikleri için çalışırlar. Bir avukat, bir davanın kuru ayrıntılarını ortaya koymak istediği için değil, zenginlik, şöhret ve rütbe istediği için savunma yapar. Etrafımızdaki insanlar bir şey için çabalıyor ve faaliyetlerinin teşviki, emekte değil, onlara getirdiği meyvede yatar. Eylemin meyvesine duyulan arzu onları faaliyete iter ve bu meyvenin tadına varmak çabalarını ödüllendirir.

Arzu, karmanın bağlayıcı unsurudur ve ruh artık yeryüzünde veya cennette hiçbir nesneyi arzulamadığında, reenkarnasyon çarkına olan bağı**(Sayfa 269)**üç dünyada dönen şey kırılır. Eylemin kendisi ruhu tutma gücüne sahip değildir, çünkü eylemin tamamlanmasıyla geçmişe kayar. Ancak meyveye olan sürekli yenilenen arzu, ruhu sürekli olarak yeni aktivitelere teşvik eder ve böylece sürekli olarak yeni zincirler oluşturulur.

Arzunun kırbacıyla sürekli olarak harekete geçen insanları gördüğümüzde hiçbir pişmanlık duymamalıyız, çünkü arzu tembelliği, uyuşukluğu, ataleti yener (öğrenci bunların tāmasik guna'nın hakimiyetini gösterdiğini ve hakim olsa da insanların evrimlerinin en alt üç aşamasından ortaya çıkmadığını hatırlayacaktır) ve insanları onlara deneyim kazandıran aktiviteye yönlendirir. Çimenlerde tembelce uyuklayan vahşiye dikkat edin; açlık, yiyecek arzusu tarafından harekete geçirilir ve arzusunu tatmin etmek için sabır, beceri ve dayanıklılık göstermeye yönlendirilir. Böylece zihinsel nitelikler geliştirir, ancak açlığı giderildiğinde tekrar uyuklayan bir hayvana dönüşür. Zihinsel nitelikler arzunun dürtüleriyle ne kadar da tamamen gelişmiştir ve şöhret, ölümünden sonra ün kazanma arzuları ne kadar yararlı olmuştur. İnsan ilahiliğe yaklaşana kadar arzuların dürtülerine ihtiyaç duyar ve arzular yukarı doğru tırmandıkça daha saf ve daha az bencil hale gelir. Ama yine de arzular onu yeniden doğuşa bağlıyor ve eğer özgür olmak istiyorsa onları yok etmesi gerekiyor.

Bir insan kurtuluş özlemi çekmeye başladığında, ona "eylem meyvelerinden vazgeçme" uygulaması öğretilir;

Yani, kişi kendisinde herhangi bir nesneye sahip olma isteğini yavaş yavaş ortadan kaldırır; ilk başta gönüllü olarak ve**(Sayfa 270)** kasıtlı olarak nesneyi reddeder ve böylece onsuz da memnuniyetle yapmaya alışır; bir süre sonra artık onu özlemez ve ona olan isteğin zihninden kaybolduğunu görür. Bu aşamada, kendisine getirdiği sonuçlara karşı kayıtsız hale geldiği için görev olan herhangi bir işi ihmal etmemeye çok dikkat eder ve ortaya çıkardığı meyvelere karşı tamamen kayıtsız kalırken, her görevi ciddi bir dikkatle yerine getirmek için kendini eğitir. Bunda mükemmelliğe ulaştığında ve hiçbir nesneyi ne arzuladığında ne de sevmediğinde, karma üretmeyi bırakır; dünyadan veya Devachan'dan hiçbir şey istemeyi bıraktığında, ikisine de çekilmez; ikisinin de ona verebileceği hiçbir şeyi istemez ve kendisi ile onlar arasındaki tüm bağlar kopar. Bu, yeni karmanın üretimi söz konusu olduğunda, bireysel karmanın sona ermesidir.

Fakat ruh, yeni zincirler dövmeyi bırakmanın yanı sıra eski zincirlerden de kurtulmak zorundadır ve bu eski zincirlerin ya yavaş yavaş aşınmasına izin verilmeli ya da kasıtlı olarak kırılması gerekir. Bu kırılma için bilgi gereklidir, geçmişe bakabilen ve orada başlatılan nedenleri, etkilerini şimdide gösteren nedenleri görebilen bir bilgi.

Diyelim ki bir kişi, geçmiş yaşamlarına bakarak, gelecekte hala var olan bir olayı meydana getirecek belirli sebepler görüyor; ayrıca, bu sebeplerin kendisine yapılan bir haksızlığa karşı duyulan nefret düşünceleri olduğunu ve bir yıl sonra acıya sebep olacağını varsayalım.**(Sayfa 271)**yanlış yapana; böyle bir kişi, geçmişten gelen nedenlerle karışacak yeni bir neden ortaya çıkarabilir ve onları tüketecek güçlü sevgi ve iyi niyet düşünceleriyle bunlara karşı koyabilir ve böylece aksi takdirde kaçınılmaz olan ve karşılığında yeni karmik sorunlar yaratacak olan olayı meydana getirmelerini önleyebilir. Böylece geçmişten gelen güçleri, onlara karşı eşit ve zıt güçler göndererek etkisiz hale getirebilir ve bu şekilde "bilgisiyle karma'sını yakabilir." Benzer şekilde, şimdiki hayatında üretilen ve normalde gelecekteki yaşamlarında işe yarayacak olan bir karmayı sona erdirebilir.

Yine, geçmişte diğer ruhlara yüklediği yükümlülükler, onlara yaptığı haksızlıklar, onlara borçlu olduğu görevler tarafından engellenebilir. Bilgisini kullanarak, bu dünyada veya diğer ikisinde olsun, bu ruhları bulabilir ve onlara hizmet etme fırsatları arayabilir. Kendi yaşam süresi boyunca enkarne olmuş ve kendisine bazı karmik borçları olan bir ruh olabilir; o ruhu arayıp borcunu ödeyebilir, böylece olayların akışına bırakıldığında kendi reenkarnasyonunu gerektirecek veya onu gelecekteki bir yaşamda engelleyecek bir bağdan kendini kurtarabilir. Okültistler tarafından benimsenen garip ve kafa karıştırıcı eylem çizgilerinin bazen şu açıklaması vardır: bilgi adamı, cahil seyirciler ve eleştirmenler tarafından kendisi için uygun olan arkadaşlıkların oldukça dışında olduğu düşünülen biriyle yakın ilişkilere girer; ancak o okültist sessizce bir karmik**(Sayfa 272)**
Aksi takdirde ilerlemesini engelleyecek ve yavaşlatacak bir yükümlülük.

Geçmiş yaşamlarını gözden geçirecek kadar bilgiye sahip olmayanlar, şimdiki yaşamda başlattıkları birçok nedeni tüketebilirler; hatırlayabildikleri her şeyi dikkatlice gözden geçirebilir ve nerede herhangi birine haksızlık ettiklerini veya herhangi birinin kendilerine nerede haksızlık ettiğini not edebilirler, ilk durumları sevgi ve hizmet düşünceleri dökerek ve mümkün olduğunda fiziksel planda da yaralı kişiye hizmet eylemleri gerçekleştirerek tüketebilirler; ve ikinci durumlarda bağışlama ve iyi niyet düşünceleri gönderebilirler. Böylece karmik yükümlülüklerini azaltırlar ve kurtuluş gününü yakınlaştırırlar.

Bilinçsizce, dinin tüm büyük Öğretmenlerinin kötülüğe iyilikle karşılık verme emrine uyan dindar insanlar, gelecekte aksi takdirde işe yarayacak olan, şimdiki zamanda üretilen karmaları tüketirler. Dokumaya herhangi bir nefret duruşu katmayı reddederlerse ve her nefret gücünü bir sevgi gücüyle ısrarla etkisiz hale getirirlerse, kimse onlarla bir nefret bağı öremez. Bir ruh her yöne sevgi ve şefkat yaysın, nefret düşünceleri kendilerini bağlayabilecekleri hiçbir şey bulamaz.

“Bu dünyanın Prensi geliyor ve bende hiçbir şey yok.” Tüm büyük Öğretmenler yasayı ve buna dayalı Kendi emirlerini biliyorlardı ve onlara saygı ve bağlılık yoluyla onların talimatlarına uyanlar, yasanın işleyişinin ayrıntıları hakkında hiçbir şey bilmeseler de yasadan yararlanırlar. Kendisine verilen talimatları sadakatle yerine getiren cahil bir adam,**(Sayfa 273)**Bir bilim adamı, doğanın yasalarıyla çalışarak, onları bilmemesine rağmen sonuçlar elde edebilir ve aynı ilke fiziksel dünyanın ötesindeki dünyalarda da geçerlidir. Çalışmaya vakti olmayan ve günlük yaşamlarında davranışlarını yönlendiren uzmanların otoritesini kabul eden birçok kişi, bu şekilde bilinçsizce karmik yükümlülüklerini yerine getiriyor olabilir.

Reenkarnasyon ve karmanın her köylü ve işçi tarafından hafife alındığı ülkelerde, inanç kaçınılmaz sıkıntıların belli bir sessiz kabulünü yayar ve bu da sıradan yaşamın sakinliğine ve memnuniyetine çok şey katar. Talihsizliklerle boğuşan bir adam ne Tanrı'ya ne de komşularına karşı sövüp sayar, fakat sıkıntılarını kendi geçmiş hatalarının ve kötülüklerinin sonuçları olarak görür.

Bunları boyun eğerek kabul eder ve en iyisini yapar ve böylece yasayı bilmeyenlerin zaten yeterince ağır olan sorunları daha da kötüleştirdiği endişe ve kaygının çoğundan kurtulur. Gelecekteki yaşamlarının kendi çabalarına bağlı olduğunu ve kendisine acı getiren yasanın, iyiliğin tohumunu ekerse kaçınılmaz olarak ona aynı şekilde sevinç getireceğini fark eder. Dolayısıyla belirli bir sabır ve doğrudan toplumsal istikrara ve genel memnuniyete yönelen felsefi bir yaşam görüşü.

Fakir ve cahil olanlar derin ve detaylı metafiziği incelemezler, ancak bu basit prensipleri derinlemesine kavrarlar - her insanın yeryüzünde defalarca yeniden doğduğu ve her ardışık yaşamın kendisinden öncekiler tarafından şekillendirildiği. Onlar için yeniden doğuş,**(Sayfa 274)**ve güneşin doğuşu ve batışı kadar kaçınılmazdır; doğanın gidişatının bir parçasıdır, ona karşı yakınmak veya isyan etmek boşunadır.

Teozofi bu kadim gerçekleri batı düşüncesindeki hak ettikleri yere geri getirdiğinde, bunlar yavaş yavaş Hristiyanlık toplumunun tüm sınıfları arasında yol alacak, yaşamın doğasına dair anlayışı ve geçmişin sonucunu kabul etmeyi yayacaktır. O zaman, esas olarak yaşamın anlaşılmaz, adaletsiz ve yönetilemez olduğu yönündeki sabırsız ve umutsuz hislerden kaynaklanan huzursuz hoşnutsuzluk da ortadan kalkacak ve yerini, aydınlanmış bir zekadan ve yasa bilgisinden gelen ve sonsuzluk için inşa ettiklerini hissedenlerin akılcı ve dengeli faaliyetlerini karakterize eden sessiz güç ve sabır alacaktır.**(Sayfa 275)**

BÖLÜM X
KURBAN KANUNU

Kurban Yasası'nın incelenmesi doğal olarak Karma Yasası'nın incelenmesini takip eder ve bir Üstat tarafından bir zamanlar belirtildiği gibi, birincisinin anlaşılması dünya için ikincisinin anlaşılması kadar gereklidir. Kendini feda etme eylemiyle LOGOS evrenin yayılımı için tezahür etti, fedakarlıkla evren korundu ve fedakarlıkla insan mükemmelliğe ulaştı. (Hindular,*Brihadāranyakopanişad*(Bu nedenle, Kadim Bilgelikten kaynaklanan her dinin merkezinde kurban öğretisi vardır ve okültizmin en derin gerçeklerinden bazıları kurban yasasında kök salmıştır.

LOGOS'un fedakarlığının doğasını, ne kadar zayıf olursa olsun, kavramaya yönelik bir girişim, fedakarlığın özünde acı verici bir şey olduğu şeklindeki çok genel hataya düşmemizi önleyebilir; oysa fedakarlığın özü, başkalarının da paylaşabileceği gönüllü ve sevinçli bir yaşam fışkırmasıdır; acı ise,**(Sayfa 276)**ancak kurban edenin doğasında, sevinci vermekte olan yüksek olanla tatmini kavramak ve tutmakta olan düşük olan arasında bir uyumsuzluk olduğunda ortaya çıkar. Acı unsurunu ortaya çıkaran tek şey bu uyumsuzluktur ve en üstün Mükemmellikte, LOGOS'ta hiçbir uyumsuzluk ortaya çıkamaz; Bir, Varlığın mükemmel akorudur, sonsuz melodik uyumların hepsi tek bir notaya ayarlanmıştır, Yaşam, Bilgelik ve Mutluluk, Varoluşun tek bir temel notasına harmanlanmıştır.

LOGOS'un fedakarlığı, tezahür edebilmek için sonsuz yaşamını gönüllü olarak sınırlamasında yatar. Sembolik olarak, her yerde merkezi olan ve çevresi hiçbir yerde olmayan sonsuz ışık okyanusunda, tam küreli bir canlı ışık küresi, bir LOGOS ortaya çıkar ve bu kürenin yüzeyi, tezahür edebilmek için Kendini sınırlama isteğidir, O'nun örtüsüdür (Bu, LOGOS'un Kendini sınırlayan gücüdür, O'nun Māyāsı, tüm formların ortaya çıktığı sınırlayıcı ilkedir. O'nun Yaşamı "Ruh" olarak, O'nun Māyāsı "Madde" olarak görünür ve bunlar tezahür sırasında asla birbirinden ayrılmazlar.) Kendisini içine kapattığı ve içinde bir evrenin şekil alabileceği bir örtüdür.

Fedakarlığın yapıldığı şey henüz var olmamıştır; onun gelecekteki varlığı yalnızca LOGOS'un "düşüncesinde" yatmaktadır; kavramını ona borçludur ve çok yönlü yaşamına sahip olacaktır. Çeşitlilik, Tanrı'nın sayısız biçimler yaymak için kendi biçimini alması için bu gönüllü fedakarlık olmasaydı, "parçasız Brahman"da ortaya çıkamazdı, her biri kendi yaşamının bir kıvılcımıyla ve dolayısıyla kendi suretine doğru evrimleşen güçle çeyizlendirilmişti.
(Sayfa 277)"Varlıkların doğuşuna sebep olan ilk fedakarlığa eylem (karma) adı verilir" denilmektedir (*Bhagavad Gotiv*, viii,3.) ve bu mükemmel dinginliğin mutluluğundan faaliyete geçme her zaman LOGOS'un fedakarlığı olarak kabul edilmiştir.

Bu fedakarlık evrenin süresi boyunca devam eder, çünkü LOGOS'un yaşamı her ayrılmış "yaşamın" tek desteğidir ve O, doğurduğu sayısız formların her birinde yaşamını sınırlar, her formda ima edilen tüm kısıtlamaları ve sınırlamaları taşır. Bunlardan herhangi birinden, herhangi bir anda, sonsuz Rab olarak, evreni ihtişamıyla doldurarak fışkırabilir; ancak yalnızca yüce bir sabır ve yavaş ve kademeli genişleme ile her form, Kendisi gibi sınırsız gücün kendi kendine bağımlı bir merkezi haline gelene kadar yukarı doğru yönlendirilebilir.

Bu nedenle O, kendisini formlara yerleştirir ve mükemmellik elde edilene kadar tüm kusurları taşır ve yaratığı Kendisine benzer ve O'nunla birdir, ancak kendi hafıza ipliğiyle. Bu nedenle, O'nun hayatından formlara bu şekilde dökülmesi, orijinal kurbanın bir parçasıdır ve içinde ebedi Baba'nın yavrularını ayrı yaşamlar olarak göndermesinin mutluluğu vardır, böylece her biri asla yok olmayacak bir kimlik geliştirebilir ve kendi notasını diğerleriyle harmanlayarak sonsuz mutluluk, zekâ ve yaşam şarkısını şişirebilir.

Bu, fedakarlığın temel doğasını işaret eder. Merkezi fikirle karışabilecek diğer unsurlar ne olursa olsun; bu, başkalarının da katılabileceği, başkalarını hayata getirebilecek ve**(Sayfa 278)**onları kendi kendine yetebilene kadar içinde tutun ve bu ilahi sevincin sadece bir ifadesidir. Aktörün gücünün ifadesi olan etkinliğin uygulanmasında her zaman sevinç vardır; kuş şarkının dökülmesinden sevinç duyar ve şarkı söylemenin verdiği coşkuyla titrer; ressam dehasının yaratılmasında, fikrinin biçime sokulmasında sevinç duyar; ilahi yaşamın temel etkinliği vermede yatmalıdır, çünkü kendisinden alabileceği kendisinden daha yüksek hiçbir şey yoktur; eğer etkin olacaksa
– ve tezahür eden yaşam*dır*aktif hareket – kendini dışarı dökmesi gerekir.

İşte bu yüzden ruhun işareti vermektir, çünkü ruh her formda etkin olan ilahi yaşamdır.

Fakat maddenin temel faaliyeti, diğer taraftan, almada yatar; yaşam dürtülerini alarak formlara organize olur; bunları alarak bunlar korunur; geri çekilmeleri üzerine parçalanırlar. Tüm faaliyeti almanın bu doğasındadır ve yalnızca alarak bir form olarak varlığını sürdürebilir. Bu nedenle her zaman kavrar, yapışır, kendine ait tutmaya çalışır; formun kalıcılığı, kavrama ve tutma gücüne bağlıdır ve bu nedenle içine çekebildiği her şeyi çekmeye çalışacak ve ayrıldığı her parçaya kin tutacaktır. Sevinci, yakalamak ve tutmakta olacaktır; ona vermek, ölüme kur yapmak gibidir.

Bu bakış açısından, kurbanın acı çekmek olduğu fikrinin nasıl ortaya çıktığını görmek çok kolaydır. İlahi yaşam, verme etkinliğini icra etmekte zevkini bulurken ve formda cisimleştiğinde bile, formun vermeyle yok olup olmamasını umursamazken,**(Sayfa 279)**bunun sadece geçici ifadesi ve ayrılmış büyümesinin aracı olduğunu bilerek; yaşam güçlerinin kendisinden aktığını hisseden form, acı içinde haykırdı ve tutunarak etkinliğini uygulamaya çalıştı, böylece dışarıya doğru akmaya direndi. Fedakarlık, formun kendi olarak talep ettiği yaşam enerjilerini azalttı; hatta onları tamamen tüketti ve formun yok olmasına neden oldu.

Formun alt dünyasında bu, kurbanın kavranabilir tek yönüydü ve form kendini katliama sürüklenmiş ve korku ve acı içinde haykırmış buldu. Form tarafından kör edilmiş insanların kurbanı, kendisini veren özgür yaşam yerine acı çeken formla özdeşleştirmeleri ve sevinçle haykırmaları ne şaşırtıcı: "Bak! Senin isteğini yapmaya geldim, ey Tanrım; bunu yapmaktan memnunum." İnsanların -daha yüksek ve daha düşük bir doğanın bilincinde olmaları ve öz bilinçlerini genellikle daha yüksek olandan daha düşük olanla özdeşleştirmeleri- daha düşük doğanın, formun mücadelesini kendi mücadeleleri olarak hissetmeleri ve*Onlar*acıyı daha yüksek bir iradeye boyun eğerek kabul ediyorlardı ve fedakarlığı, acıyı dindar ve boyun eğmiş bir şekilde kabul etmek olarak görüyorlardı.

İnsan kendini form yerine yaşamla özdeşleştirene kadar, fedakarlıktaki acı unsuru ortadan kaldırılamaz. Mükemmel bir şekilde uyumlu bir varlıkta, acı olamaz, çünkü form o zaman yaşamın mükemmel aracıdır, hazır bir uyumla alır veya teslim eder. Mücadelenin sona ermesiyle acının sona ermesi gelir. Çünkü acı, sarsıntıdan, sürtünmeden, düşmanca hareketlerden kaynaklanır ve tüm doğanın mükemmel bir uyum içinde çalıştığı yer**(Sayfa 280)**acıya yol açan koşullar mevcut değildir.

Fedakarlık yasası böylece yaşam yasasıdır - evrendeki evrim, merdivendeki her adımın fedakarlıkla tamamlandığını görürüz - yaşam daha yüksek bir formda doğmak için kendini dışarı atar, onu içeren form ise yok olur. Sadece yok olan formlara bakanlar Doğa'yı geniş bir mezarlık olarak görürler; ölümsüz ruhun yeni ve daha yüksek bir form almak için kaçtığını görenler ise yukarı doğru fışkıran yaşamdan gelen neşeli doğum şarkısını her zaman duyarlar.

Mineral krallığındaki Monad, bitkilerin üretimi ve desteği için formlarının parçalanmasıyla evrimleşir. Mineraller, bitki formlarının kendi malzemelerinden inşa edilebilmesi için parçalanır; bitki, besin bileşenlerini topraktan çeker, onları parçalar ve kendi özüne dahil eder. Bitki formları büyüyebilsin diye mineral formları yok olur ve mineral krallığına damgalanan bu fedakarlık yasası, yaşam ve formun evrim yasasıdır. Yaşam devam eder ve Monad, bitki krallığını üretmek için evrimleşir, alt formun yok olması, üst formun ortaya çıkması ve desteklenmesi için koşuldur.

Hikaye bitki aleminde de tekrarlanır, çünkü bitki formları hayvan formlarının üretilebilmesi ve büyüyebilmesi için feda edilir; her tarafta otlar, tahıllar, ağaçlar hayvan bedenlerinin beslenmesi için yok olur; dokuları parçalanır ki onları oluşturan malzemeler asimile edilebilsin.
(Sayfa 281)hayvanı ve bedenini inşa eder. Tekrar kurban yasası dünyaya damgalanır, bu sefer bitki krallığına; yaşamı evrimleşirken formları yok olur; Monad hayvan krallığını üretmek için evrimleşir ve bitki, hayvan formlarının ortaya çıkması ve sürdürülmesi için sunulur.

Şimdiye kadar acı fikri kendini fedakarlık fikriyle pek ilişkilendirmedi, çünkü çalışmalarımız sırasında gördüğümüz gibi, bitkilerin astral bedenleri ne haz ne de acıya dair keskin duyumlar uyandıracak kadar organize değil. Ancak kurban yasasını hayvanlar aleminde işleyişinde ele aldığımızda, formların parçalanmasında söz konusu olan acıyı fark etmekten kaçınamayız. "Doğa halinde" bir hayvanın bir başkasını avlamasının neden olduğu acı miktarının her durumda nispeten önemsiz olduğu doğrudur, ancak yine de bir miktar acı meydana gelir.

İnsanın, hayvanların evrimleşmesine yardımcı olmada oynadığı rol nedeniyle, acı miktarını büyük ölçüde artırdığı ve etçil hayvanların yırtıcı içgüdülerini azaltmak yerine güçlendirdiği de doğrudur; ancak, kendi amaçları için bunlardan yararlanmasına rağmen, bu içgüdüleri aşılamamıştır ve evriminde insanın doğrudan hiçbir rolü olmadığı sayısız hayvan çeşidi, mineral ve bitki alemlerinde olduğu gibi, birbirlerini avlamakta, formlar diğer formların desteği uğruna feda edilmektedir.

Varoluş mücadelesi, insan sahneye çıkmadan çok önce devam etti ve hem yaşamın hem de formların evrimini hızlandırdı, acılar ise**(Sayfa 282)**Formların yok oluşuna eşlik eden uzun görev, gelişen Monad'a tüm formların geçici doğasını ve yok olan formlarla varlığını sürdüren yaşam arasındaki farkı aşılamaktı.

İnsanın alt doğası, alt krallıklarda yönetilen aynı fedakarlık yasası altında evrimleşmiştir. Ancak insan Monad'ına veren ilahi Yaşamın dışa vurumu, fedakarlık yasasının yaşam yasası olarak işleyiş biçiminde bir değişikliğe yol açmıştır. İnsanda irade, kendi kendine hareket eden, kendi kendine başlatılan enerji ve alt krallıkları evrim yolunda zorlayan zorlama geliştirilemeyecektir.

Bu nedenle, bu yeni ve temel gücün büyümesini felce uğratmadan, onun durumunda kullanılmalıdır.

Hiçbir mineral, hiçbir bitki, hiçbir hayvandan gönüllü olarak seçilmiş bir yaşam yasası olarak fedakarlık yasasını kabul etmesi istenmedi. Onlara dışarıdan dayatıldı ve kaçamayacakları bir zorunlulukla büyümelerini zorladı. İnsan, ayırt edici ve öz-bilinçli bir zekanın büyümesi için gerekli olan seçme özgürlüğüne sahip olacaktı ve şu soru ortaya çıktı: "Bu yaratık nasıl özgürce seçim yapabilir ve yine de fedakarlık yasasını izlemeyi öğrenebilir, yine de hassas bir organizma iken, acıdan kaçınırken ve duyarlı formların parçalanmasında acı kaçınılmazken?"

Hiç kuşkusuz, giderek daha zeki hale gelen bir yaratığın incelediği asırlarca süren deneyim, sonunda insanı fedakarlık yasasının yaşamın temel yasası olduğunu keşfetmeye yöneltebilirdi; ancak bu konuda da, başka pek çok konuda olduğu gibi, insan kendi çabalarına bırakılmamıştı.**(Sayfa 283)**İlahi Öğretmenler, insanın bebeklik döneminde yanındaydılar ve kurban yasasını yetkili bir şekilde ilan ettiler ve bunu, insanın yeni doğan zekasını eğittikleri dinlere en temel biçimiyle dahil ettiler.

Bu çocuk ruhlardan aniden, kendilerine en arzu edilir görünen, yaşamlarının biçimsel olarak bağlı olduğu nesneleri karşılıksız teslim etmelerini talep etmek yararsız olurdu. Onları, gönüllü özverinin zirvelerine doğru kademeli olarak götürecek bir yolda ilerletmek gerekiyordu. Bu amaçla, onlara ilk önce izole birimler olmadıkları, daha büyük bir bütünün parçaları oldukları ve yaşamlarının hem üstlerinde hem de altlarında bulunan diğer yaşamlarla bağlantılı olduğu öğretildi.

Fiziksel yaşamları daha alt düzey yaşamlar, toprak tarafından destekleniyordu; bitkilerle besleniyorlardı ve bunu yaparken ödemek zorunda oldukları bir borç altına giriyorlardı. Başkalarının fedakarlık ettiği yaşamlar üzerinden yaşarken, karşılığında diğer yaşamları desteklemesi gereken bir şeyi feda etmek zorundaydılar; beslendikleri gibi beslenmeli, fiziksel Doğayı yönlendiren astral varlıkların faaliyetleriyle üretilen meyveleri almalı, harcanan güçleri uygun adaklar aracılığıyla toplamalıydılar.

Bu nedenle, bilimin adlandırdığı gibi, bu güçlere yapılan tüm kurbanlar, dinlerin her zaman öğrettiği gibi, fiziksel düzeni yönlendiren bu zekalara yapılmıştır. Ateş, yoğun fiziksel olanı hızla parçaladığı gibi, yakılan sunuların eterik parçacıklarını da hızla etere geri kazandırmıştır; böylece astral parçacıklar kolayca**(Sayfa 284)** yeryüzünün verimliliği ve bitkilerin büyümesiyle ilgili astral varlıklar tarafından asimile edilmek üzere serbest bırakıldı. Böylece üretim çarkı dönmeye devam etti ve insan, sürekli olarak Doğa'ya borçlandığını ve bunları sürekli olarak ödemesi gerektiğini öğrendi.

Böylece yükümlülük duygusu zihnine ekilmiş ve beslenmişti ve bütüne, besleyici ana doğaya karşı borcu olduğu düşüncesi düşüncesine kazınmıştı. Bu yükümlülük duygusunun, kendi refahı için yerine getirilmesinin gerekli olduğu fikriyle yakından bağlantılı olduğu ve refahını sürdürme isteğinin onu borcunu ödemeye yönelttiği doğrudur. O sadece bir çocuk ruhuydu, ilk derslerini öğreniyordu ve hayatların birbirine bağlılığı, her birinin hayatının başkalarının fedakarlığına bağlı olması dersi, onun büyümesi için hayati önem taşıyordu. Henüz vermenin ilahi sevincini hissedemiyordu; formun onu besleyen hiçbir şeyi teslim etme konusundaki isteksizliğinin önce üstesinden gelinmesi gerekiyordu ve fedakarlık, değerli bir şeyin bu teslimiyetiyle özdeşleşti, bir yükümlülük duygusundan ve refahını sürdürme arzusundan yapılan bir teslimiyet.

Bir sonraki ders, kurbanın ödülünü fiziksel dünyanın ötesindeki bir bölgeye taşıdı. İlk olarak, maddi malların kurban edilmesiyle maddi refah güvence altına alınacaktı. Sonra maddi malların kurban edilmesi, ölümün diğer tarafında cennette zevk getirecekti. Kurban edenin ödülü daha yüksek bir türdü ve nispeten kalıcı olanın,**(Sayfa 285)**
nispeten geçici – ayırt edici bilgiye yol açması bakımından önemli bir ders. Formun fiziksel nesnelere tutunması, göksel sevinçlere tutunmakla değiştirildi. Tüm dışsal dinlerde, Bilge Kişiler tarafından başvurulan bu eğitici süreci buluyoruz – çocuk ruhlardan ödülsüz kahramanlık erdemini beklemek için fazla bilge ve yüce bir sabırla, asi yüklerini dikenli ve taşlı bir patika boyunca yavaşça alt doğaya doğru ikna etmekten memnun.

İnsanlar yavaş yavaş bedenlerini boyunduruk altına almaya, dinsel ayinleri düzenli olarak günlük olarak yerine getirerek onun tembelliğini yenmeye ve eylemlerini yararlı kanallara yönlendirerek düzenlemeye yönlendirildiler; formu fethetmek ve onu yaşama tabi tutmak ve bedeni zihnin taleplerine itaat ederek iyilik ve hayır işlerine teslim olmaya alıştırmak için eğitildiler, hatta bu zihin esas olarak cennette ödül kazanma arzusuyla uyarılıyor olsa bile.

Hindular, Persler, Çinliler arasında, insanlara çok yönlü yükümlülüklerini tanımaları, bedenlerini atalarına, ebeveynlerine, büyüklerine itaat ve saygıyla görev bilinciyle feda etmeleri, nezaketle sadaka vermeleri ve herkese karşı nezaket göstermeleri öğretildiğini görebiliriz. Yavaş yavaş, insanların hem kahramanlık hem de özveriyi yüksek bir dereceye kadar geliştirmelerine yardımcı olundu, inançlarını inkar etmek veya inançlarına sadık kalmak yerine bedenlerini işkenceye ve ölüme sevinçle atan şehitlerin tanık olduğu gibi. Gerçekten de, cennette bir "zafer tacı" arıyorlardı.**(Sayfa 286)**Fiziksel formdan fedakarlık etmek çok şey ifade ediyordu, ama fiziksel forma tutunmayı yenmek ve görünmeyen dünyayı görünen dünyadan daha gerçek kılmak çok şey ifade ediyordu.

Bir sonraki adım, görev duygusunun kesin olarak yerleşmesiyle; alttakinin üsttekine yaptığı fedakarlığın, öbür dünyada alınacak bir ödül söz konusu olmaksızın, “haklı” görülmesiyle; parçanın bütüne olan borcunun tanınmasıyla ve başkalarına hizmet ederek var olan biçimin hizmet teslimiyetinin, bununla herhangi bir ücret talebi tesis edilmeksizin, haklı olarak hak edildiği hissedilmesiyle gerçekleşti.

Sonra insan fedakarlık yasasını yaşam yasası olarak algılamaya ve gönüllü olarak onunla ilişki kurmaya başladı; ve içinde yaşadığı formdan fikir olarak kendini ayırmayı ve kendini evrimleşen yaşamla özdeşleştirmeyi öğrenmeye başladı. Bu, onu yavaş yavaş formun tüm etkinliklerine karşı belli bir kayıtsızlık hissetmeye yöneltti, yalnızca bunlar “yapılması gereken görevlerden” ibaretti ve hepsini dünyaya borçlu olduğu yaşam etkinlikleri için basit kanallar olarak görmeye yöneltti, sonuçları için herhangi bir arzuyla gerçekleştirdiği etkinlikler olarak değil. Böylece daha önce belirtilen noktaya ulaştı, onu üç dünyaya çeken karma üretilmeyi bıraktı ve varoluş çarkını, dönmesi gerektiği için çevirdi, devriminin kendisine arzu edilen bir nesne getirmesi için değil.

Ancak fedakarlık yasasının tam olarak tanınması insanı zihinsel düzeyin ötesine taşır –**(Sayfa 287)**
görevin görev olarak, “borçlu olunduğu için yapılması gereken şey” olarak tanındığı – tüm benliklerin bir olarak hissedildiği ve tüm faaliyetlerin herkesin kullanımı için harcandığı ve ayrılmış bir benliğin kazancı için harcanmadığı o daha yüksek Buddhi düzlemine. Sadece o düzlemde fedakarlık yasası, entelektüel olarak gerçek ve adil olarak tanınmak yerine, neşeli bir ayrıcalık olarak hissedilir.

Buddhik düzlemde insan, hayatın bir olduğunu, LOGOS'un sevgisinin özgürce dışarı akması olarak sürekli aktığını, hayatın kendisini ayrı tutmasının en iyi ihtimalle zavallı ve bayağı bir şey olduğunu ve üstüne üstlük nankör bir şey olduğunu açıkça görür. Orada tüm kalp, güçlü bir sevgi ve ibadet dalgasıyla yukarı doğru LOGOS'a koşar ve kendini en neşeli öz teslimiyetle dünyaya O'nun hayatının ve sevgisinin bir kanalı olmak için verir. Onun ışığının taşıyıcısı, O'nun şefkatinin elçisi, O'nun aleminde çalışan biri olmak – bu yaşamaya değer tek hayat olarak görünür; evrimi hızlandırmak, İyi Yasa'ya hizmet etmek, dünyanın ağır yükünün bir kısmını kaldırmak – bu, Rab'bin Kendisinin sevinci gibi görünür.

Bir insan ancak bu düzlemden dünyanın Kurtarıcılarından biri olarak hareket edebilir, çünkü bu düzlemde o, tüm benliklerle birdir. Bir olduğu insanlıkla özdeşleşmiş olarak, gücü, sevgisi, hayatı, herhangi birine veya her ayrılmış benliğe doğru aşağı doğru akabilir.

O, ruhsal bir güç haline gelmiştir ve dünya sisteminin mevcut ruhsal enerjisi, ona hayatından akıtılarak artırılmıştır. Ayrılmış benliği için şeyler arayarak fiziksel, astral ve zihinsel düzlemlerde harcadığı güçler, artık hepsi bir araya gelmiştir.**(Sayfa 288)**tek bir fedakarlık eyleminde ortaya çıkarlar ve bu sayede ruhsal enerjiye dönüşerek, ruhsal yaşam olarak dünyaya akarlar.

Bu dönüşüm, enerjinin serbest bırakıldığı düzlemi belirleyen güdü tarafından gerçekleştirilir. Bir insanın güdüsü fiziksel nesneler elde etmekse, serbest bırakılan enerji yalnızca fiziksel düzlemde çalışır; astral nesneler arzuluyorsa, astral düzlemde enerji serbest bırakır; zihinsel sevinçler arıyorsa, enerjisi zihinsel düzlemde işlev görür; ancak LOGOS'un bir kanalı olmak için kendini feda ederse, ruhsal düzlemde enerji serbest bırakır ve bu her yerde ruhsal bir kuvvetin kudreti ve keskinliğiyle çalışır. Böyle bir insan için eylem ve eylemsizlik aynıdır; çünkü hiçbir şey yapmadan her şeyi yapar, her şeyi yaparken hiçbir şey yapmaz.

Onun için yüksek ve alçak, büyük ve küçük aynıdır; doldurulması gereken her yeri doldurur ve LOGOS her yerde ve her eylemde aynıdır. Herhangi bir forma akabilir, herhangi bir çizgide çalışabilir, artık hiçbir seçim veya fark bilmez; fedakarlıkla yaşamı LOGOS'un yaşamıyla bir olmuştur – her şeyde Tanrı'yı ve her şeyi Tanrı'da görür. Öyleyse yer veya biçim onun için nasıl bir fark yaratabilir? Artık kendini biçimle özdeşleştirmez, ama öz-bilinçli Yaşam'dır. "Hiçbir şeye sahip olmadığında, her şeye sahip olur" hiçbir şey istemeden, her şey ona akar. Yaşamı mutluluktur, çünkü o, Mutluluk olan Rabbiyle birdir; ve ona bağlı olmadan biçimi hizmet için kullanarak, "acıya son vermiştir."

Harika olanın bir kısmını kavrayanlar**(Sayfa 289)**Kendimizi fedakarlık yasasıyla gönüllü olarak ilişkilendirdiğimizde önümüzde açılan olasılıklar, henüz belirsizce çizilmiş yüksekliklere ulaşmadan çok önce bu gönüllü ilişkilendirmeyi başlatmak isteyecektir. Diğer derin ruhsal gerçekler gibi, günlük hayata uygulanmasında fazlasıyla pratiktir ve güzelliğini hisseden hiç kimse onunla çalışmaya başlamaktan çekinmemelidir. Bir adam fedakarlık uygulamasına başlamaya karar verdiğinde, her günü bir fedakarlık eylemiyle, günün işi başlamadan önce, hayatını verdiği O'na kendini sunarak açmaya kendini eğitecektir; ilk uyanık düşüncesi, tüm gücünü Rabbine adaması olacaktır.

Sonra günlük hayattaki her düşünce, her söz, her eylem bir fedakarlık olarak yapılacaktır - meyvesi için değil, hatta bir görev olarak bile değil, fakat o anda Rabbine hizmet edilebileceği yol olarak. Gelen her şey O'nun iradesinin ifadesi olarak kabul edilecektir; sevinçler, sıkıntılar, endişeler, başarılar, başarısızlıklar, hepsi O'na aittir.

Hizmet yolunun bir işareti olarak hoş geldin diyecek; her birini geldiği gibi memnuniyetle karşılayacak ve bir kurban olarak sunacak; her birini gittiği gibi memnuniyetle kaybedecek, çünkü gidişi Rabbinin artık ona ihtiyacı olmadığını gösteriyor.

Sahip olduğu herhangi bir gücü memnuniyetle hizmet için kullanır; bu güçler onu yarı yolda bıraktığında, başarısızlıklarını mutlu bir sükûnetle karşılar; artık mevcut olmadıkları için onları veremez. Henüz tükenmemiş geçmiş nedenlerden kaynaklanan acılar bile, onu kabul ederek gönüllü bir fedakarlığa dönüştürülebilir; onu isteyerek ele geçirerek, bir insan onu bir hediye olarak sunabilir ve bu nedenle onu ruhsal bir güce dönüştürebilir. Her insan hayatı**(Sayfa 290)**Bu kurban etme yasasının uygulanması için sayısız fırsatlar sunar ve bu fırsatlar değerlendirilip kullanıldığında her insan hayatı bir güce dönüşür.

Uyanık bilincinin herhangi bir genişlemesi olmadan, bir insan böylece ruhsal düzlemlerde bir işçi olabilir, orada enerjiyi serbest bırakarak alt dünyalara akıtır. Burada, alt bilinçte, bedende hapsedilmiş olarak kendini teslim etmesi, gerçek Benliği olan Monad'ın buddhik yönünden yaşamın tepkisel heyecanlarını çağırır ve o Monad'ın ruhsal Ego olacağı, kendi kendine hareket eden ve tüm araçlarını yöneten, her birini yapılacak iş için gerektiği gibi kullanan zamanı hızlandırır.

Hiçbir şekilde ilerleme bu kadar hızlı yapılamaz ve Monad'da gizli olan tüm güçlerin tezahürü, fedakarlık yasasının anlaşılması ve uygulanmasıyla bu kadar hızlı gerçekleştirilemez. Bu nedenle bir Üstat tarafından "İnsan için evrim yasası" olarak adlandırılmıştır. Gerçekten de burada değinilenlerden daha derin ve daha mistik yönleri vardır, ancak bunlar hayatı tamamen bir kurban sunusu olan sabırlı ve sevgi dolu kalplere sözsüz olarak kendilerini açığa vuracaktır. Sadece sessizlikte duyulan şeyler vardır; sadece "Sessizliğin Sesi" tarafından söylenebilen öğretiler vardır. Bunlar arasında fedakarlık yasasına dayanan daha derin gerçekler vardır.**(Sayfa 291)**

BÖLÜM XI

İNSANIN YÜKSELİŞİ

Bazı insanların tırmandığı ve bazılarının tırmanmakta olduğu tırmanış o kadar muhteşemdir ki, onu hayal gücümüzün bir çabasıyla taradığımızda, o uzun yolculuğun düşüncesiyle düşüncede yorulup geri çekilmeye meyilliyiz. En alt vahşinin embriyonik ruhundan, ilahi insanın özgürleşmiş ve muzaffer mükemmelleşmiş ruhsal ruhuna kadar - birinin diğerinde ifade edilen her şeyi içinde barındırabilmesi ve farkın sadece evrimdeki bir fark olması, birinin sadece başlangıcında ve diğerinin insanın yükselişinin sonunda olması neredeyse inandırıcı görünmüyor.

Birinin altında alt-insanın uzun safları uzanır – hayvanlar, sebzeler, mineraller, temel özler; diğerinin üstünde ise süper-insanın sonsuz dereceleri uzanır – Chohanlar, Manular, Budalar, İnşaatçılar, Lipikalar; kudretli Olanların ordularını kim adlandırabilir veya numaralandırabilir? Bu şekilde, daha da geniş bir yaşamın bir aşaması olarak bakıldığında, insan krallığı içindeki birçok adım daha dar bir alana daralır ve insanın yükselişi, temel özden itibaren tezahür etmiş Tanrı'ya kadar uzanan bağlantılı yaşamlardaki evrimde yalnızca bir dereceyi içerdiği görülür.

İnsanın yükselişini görünüşten itibaren izledik**(Sayfa 292)**embriyonik ruhun ruhsal olarak gelişmiş hale, duyumsal yaşamdan düşünce yaşamına evrimleşen bilinç aşamaları boyunca. Üç dünyada doğum ve ölüm döngüsünü tekrar ettiğini gördük, her dünya ona hasadını verdi ve ona ilerleme fırsatları sundu. Şimdi onu insan evriminin son aşamalarına kadar takip etme konumundayız, insanlığımızın büyük çoğunluğu için gelecekte yatan aşamalar, ancak en büyük çocukları tarafından çoktan aşılmış ve günümüzde az sayıda erkek ve kadın tarafından aşılmaya devam ediliyor.

Bu aşamalar iki başlık altında sınıflandırılmıştır; birincisinden “deneme Yolu”nu oluşturduğu söylenirken, sonrakiler “gerçek Yol” veya “öğrencilik Yolu”na dahil edilmiştir. Bunları doğal sıralarına göre ele alacağız.

Bir insanın entelektüel, ahlaki ve ruhsal doğası geliştikçe, insan hayatının amacının daha da bilincine varır ve bu amacı kendi kişiliğinde gerçekleştirmeye daha da hevesli olur. Dünyevi zevkler için tekrarlanan özlemler, ardından gelen tam sahip olma ve ardından gelen yorgunluk, ona dünyanın en iyi armağanlarının geçici ve tatmin edici olmayan doğasını yavaş yavaş öğretmiştir; o kadar çok çabalamış, kazanmış, çalıştırmış, doygunlaşmış ve sonunda midesi bulanmış ki, dünyanın sunabileceği her şeyden memnuniyetsiz bir şekilde uzaklaşmıştır. "Ne işe yarıyor?" diye iç çeker yorgun ruh: "Her şey boş ve sıkıntı. Yüzlerce, evet, binlerce kez sahip oldum ve sonunda sahip olmada bile hayal kırıklığı buldum."**(Sayfa 293)**

"Bu sevinçler illüzyonlardır, bir deredeki baloncuklar gibi, peri renginde, gökkuşağı tonlarında, ama bir dokunuşta patlayan. Gerçeklere susadım; gölgelerden bıktım; ebedi ve gerçek için, beni çevreleyen, beni bu değişen gösterilerin ortasında tutsak eden sınırlamalardan kurtulmak için can atıyorum."

Ruhun kurtuluş için attığı bu ilk çığlık, şairlerin sahip olduğu tek şeyin bu dünya olduğunun anlaşılmasının sonucudur.

onu hayal etse, her kötülük süpürülüp atılsa, her üzüntü sona erdirilse, her sevinç yoğunlaştırılsa, her güzellik geliştirilse, her şey mükemmellik noktasına yükseltilse, yine de ondan bıkmış olurdu, arzudan uzak bir şekilde ondan uzaklaşırdı. Onun için bir hapishane haline gelmiştir ve ne kadar dekore edilmiş olursa olsun, onu çevreleyen duvarların ötesindeki özgür ve sınırsız havayı özler.

Cennet de ona yeryüzünden daha çekici gelmiyor; ondan da bıkmış durumda; onun sevinçleri çekiciliğini yitirmiş, hatta entelektüel ve duygusal hazları bile artık tatmin etmiyor. Onlar da duyuların temasları gibi "gelip gidiyor, geçici"; sınırlı, geçici, tatmin edici değiller. Değişmekten bıkmış durumda; tam da bu yorgunluktan özgürlük için haykırıyor.

Bazen yeryüzünün ve cennetin değersizliğinin bu şekilde farkına varılması ilk başta bilinçte bir anlık bir parlamadır ve dış dünyalar imparatorluklarını yeniden ilan eder ve aldatıcı sevinçlerinin ihtişamı ruhu tekrar tatmin eder. Hatta bazı hayatlar, asil çalışma ve özverili başarılarla, saf düşüncelerle ve yüce eylemlerle dolu geçebilir, ancak fenomenal olan her şeyin boşluğunun farkına varılması,**(Sayfa 294)** ruhun kalıcı tutumu.

Fakat er ya da geç ruh, ihtiyaçlarını karşılamakta yetersiz olduğu için yeryüzü ve cennetle bir kez ve sonsuza dek bağlarını koparır ve geçici olandan bu kesin dönüş, ebedi olana ulaşma yönündeki bu kesin istek, deneme Yoluna açılan kapıdır. Ruh, evrim otoyolundan ayrılıp dağın yamacına daha dik bir tırmanışa göğüs gerer, yeryüzü ve cennet hayatlarının esaretinden kurtulmaya ve üst havanın özgürlüğüne ulaşmaya kararlıdır.

Deneme Yoluna giren kişinin tamamlaması gereken iş tamamen zihinsel ve ahlakidir; kendisini "Üstadıyla yüz yüze" buluşacak noktaya getirmesi gerekir: ancak "Üstadıyla" ifadesinin kendisi bile açıklamaya ihtiyaç duyar. Irkımıza ait, insan evrimlerini tamamlamış ve bir Kardeşlik oluşturdukları ve ırkın gelişimini yönlendirip ilerlettikleri yönünde daha önce imada bulunulan bazı büyük Varlıklar vardır.

Bu Büyükler, Üstatlar, insan ve insanüstü varlıklar arasındaki bağlayıcı bağı oluşturmak amacıyla gönüllü olarak insan bedenlerinde enkarne olurlar ve belirli koşulları yerine getirenlerin, evrimlerini hızlandırmak ve böylece kendilerini Büyük Kardeşliğe girmeye ve insanlık için yaptığı görkemli ve hayırlı işlere yardımcı olmaya hazırlamak amacıyla, kendi öğrencileri olmalarına izin verirler.

Üstatlar yarışı her zaman izlerler ve erdemli davranarak, insan iyiliği için özverili emek vererek, entelektüel çabayla hedefe yönelen herkesi işaretlerler.**(Sayfa 295)**İnsana hizmet, samimi bağlılık, dindarlık ve saflık ile, kendi toplumlarının kitlesinin önüne geçer ve kendilerini, tüm insanlığa verilenin ötesinde ruhsal yardım almaya muktedir kılar. Eğer bir birey özel yardım alacaksa, özel bir alıcılık göstermelidir.

Çünkü Üstatlar, insan evrimine yardımcı olan ruhsal enerjilerin dağıtıcılarıdır ve bunların tek bir ruhun daha hızlı büyümesi için kullanılmasına yalnızca o ruh hızlı ilerleme kapasitesi gösterdiğinde ve böylece ırkın bir yardımcısı olmaya hızla uyum sağlayabildiğinde, kendisine sağlanan yardımı ona geri döndürdüğünde izin verilir. Bir insan, kendi çabalarıyla, gelen tüm genel yardımı tam olarak kullandığında

Ona din ve felsefe yoluyla ulaşan, ilerleyen insan dalgasının önüne doğru mücadele etmiştir ve sevgi dolu, özverili, yardımsever bir doğa gösterdiğinde, ırkın dikkatli Koruyucuları için özel bir ilgi nesnesi haline gelir ve gücünü test etmek ve sezgisini ortaya çıkarmak için önüne fırsatlar çıkarılır. Bunları başarıyla kullandığı ölçüde, daha da fazla yardım alır ve ona gerçek yaşamın anlık görüntüleri sunulur, ta ki dünyevi varoluşun tatmin edici olmayan ve gerçek dışı doğası ruha daha da fazla baskı yapana kadar, daha önce bahsedilen sonuçla - onu özgürlük özlemine sürükleyen ve onu deneme Yolunun kapısına getiren yorgunluk.

Onun Yoluna girişi onu bir mürit veya chelâ, deneme süresindeki konumuna getirir ve bir Üstat onu koruması altına alır ve onu tanır.**(Sayfa 296)**Onu, evrim otoyolundan çıkmış ve kurtuluşa giden dik ve dar yolda adımlarını yönlendirecek Öğretmeni arayan bir adam olarak tanımlıyoruz.

O Öğretmen, Yolun tam girişinde onu beklemektedir ve acemi Öğretmenini bilmese bile, Öğretmeni onu bilir, çabalarını görür, adımlarını yönlendirir, ilerlemesine en iyi şekilde hizmet eden koşullara onu yönlendirir, bir annenin şefkatli ilgisiyle ve mükemmel içgörüden doğan bilgelikle onu gözetir. Yol yalnız ve karanlık görünebilir ve genç mürit kendini terk edilmiş sanabilir, ancak “bir kardeşten daha yakın duran bir arkadaş” her zaman yakındır ve duyulardan esirgenen yardım ruha verilir.

Deneme chelâā'nın edinmeye kendini adadığı dört kesin "nitelik" vardır, bunlar büyük Kardeşliğin bilgeliği tarafından tam bir öğrenciliğin koşulları olarak ortaya konmuştur. Bunlar mükemmellikte istenmez, ancak İnisiyasyona izin verilmeden önce çabalanmalı ve kısmen sahip olunmalıdır. Bunlardan ilki, öğrencinin zihninde çoktan belirmeye başlayan ve onu şu anda girdiği Yola çeken gerçek ile gerçek olmayan arasındaki ayrımdır; ayrımlar zihninde net ve keskin bir şekilde tanımlanır ve onu kendisini bağlayan zincirlerden büyük ölçüde kurtarır, çünkü ikinci nitelik olan dışsal şeylere karşı kayıtsızlık, ayrımcılığın ardından, onların değersizliğinin açıkça algılanmasından doğal olarak gelir.**(Sayfa 297)**

Hayatın tüm tadını kaçıran yorgunluğun, gerçek olmayanda tatmin arayışından sürekli olarak kaynaklanan hayal kırıklıklarından kaynaklandığını öğrenir; oysa yalnızca gerçek olan ruhu tatmin edebilir; tüm formlar gerçek dışıdır ve istikrarsızdır, hayatın dürtüleri altında sürekli değişir ve hiçbir şey gerçek değildir, sadece birçok örtüsü altında bilinçsizce aradığımız ve sevdiğimiz tek Hayat. Bu ayrımcılık, bir müridin genellikle içine atıldığı hızla değişen koşullar tarafından büyük ölçüde teşvik edilir, ona tüm dışsal şeylerin istikrarsızlığını güçlü bir şekilde bastırma görüşüyle.

Bir müridin hayatları genellikle fırtına ve stres dolu hayatlardır, böylece üç dünyadaki uzun bir yaşam dizisinde normalde evrimleşen nitelikler onda hızla büyümeye zorlanabilir ve hızla mükemmelliğe getirilebilir. Sevinçten üzüntüye, huzurdan fırtınaya, dinlenmeden zahmete hızla geçerken, değişimlerde gerçek olmayan biçimleri görmeyi ve her şeyde istikrarlı, değişmeyen bir hayatı hissetmeyi öğrenir. Böylece gelip geçen şeylerin varlığına, yokluğuna veya yokluğuna karşı kayıtsızlaşır ve bakışlarını her zaman mevcut olan değişmez gerçekliğe giderek daha fazla sabitler.

Bu şekilde içgörü ve istikrar kazanırken aynı zamanda üçüncü niteliğin geliştirilmesi için de çalışır.

– Yola girmeden önce kendisinden talep edilen altı zihinsel özellik. Hepsinin mükemmel bir şekilde sahip olması gerekmez, ancak en azından ilerlemesine izin verilmeden önce hepsinin kısmen mevcut olması gerekir.

İlk önce şunu yapmalı:**(Sayfa 298)**Düşüncelerini kontrol altına almak, rüzgâr kadar zor dizginlenebilen, huzursuz ve asi zihnin yavruları.*Bhagavad Gita*, vi. 34). Meditasyonda ve konsantrasyonda yapılan istikrarlı, günlük uygulama, deneme yoluna girmeden önce bu zihinsel isyancıyı düzene sokmaya başlamıştı ve mürit şimdi görevi tamamlamak için yoğun bir enerjiyle çalışıyor, hızlı büyümesine eşlik edecek olan düşünce gücündeki büyük artışın, gelişen güç tamamen kendi kontrolü altına alınmadığı takdirde hem başkaları hem de kendisi için bir tehlike oluşturacağını biliyor.

Bir çocuğa oyuncak olarak dinamit vermek, düşüncenin yaratıcı güçlerini bencil ve hırslıların ellerine vermekten daha iyidir. İkinci olarak, genç chela içsel özdenetime dışsal özdenetimi de eklemeli ve konuşmasını ve eylemlerini düşüncelerini yönettiği kadar katı bir şekilde yönetmelidir. Zihin ruha itaat ettiği gibi, alt doğa da zihne itaat etmelidir. Müridin dış dünyadaki yararlılığı, görünür yaşamının ortaya koyduğu saf ve asil örneğe bağlı olduğu kadar, iç dünyadaki yararlılığı da düşüncelerinin sağlamlığına ve gücüne bağlıdır. İyi bir çalışma, insan faaliyetinin bu alt kısmındaki dikkatsizlik nedeniyle sıklıkla gölgelenir ve adaya her bölümde mükemmel bir ideale doğru çabalaması emredilir, böylece daha sonra Yol'da yürürken kendi yürüyüşünde tökezlemez ve düşmanı küfür etmeye sevk etmez.

Daha önce de söylendiği gibi, bu aşamada herhangi bir şeyde mükemmellik talep edilmez, ancak akıllı öğrenci, en iyisinin kendisi olduğunu bilerek mükemmelliğe doğru çabalar.**(Sayfa 299)**hala idealinden çok uzakta.

Üçüncüsü, tam öğrencilik adayı, kendisinde yüce ve kapsamlı hoşgörü erdemini inşa etmeye çalışır - her insanın, her varoluş biçiminin olduğu gibi sessizce kabul edilmesi, kendi beğenisine daha uygun bir şekilde biçimlendirilmiş başka bir şey olması talebi olmadan. Tek bir Yaşamın sayısız sınırlamalar aldığını, her birinin kendi yerinde ve zamanında haklı olduğunu fark etmeye başlayarak, o Yaşamın her sınırlı ifadesini başka bir şeye dönüştürmeyi istemeden kabul eder; bu dünyayı planlayan ve ona rehberlik eden bilgeliğe saygı duymayı ve yavaş yavaş kısmi yaşamlarını işlerken kusurlu kısımlara kocaman gözlerle dinginlikle bakmayı öğrenir.

Sarhoş, alt doğanın egemenliğinin neden olduğu acının alfabesini öğrenerek, kendi aşamasında azizin kendi aşamasında yaptığı kadar yararlı bir şekilde hareket ediyor, yeryüzü okulundaki son dersini tamamlıyor ve her ikisinden de yapabileceğinden daha fazlası adil bir şekilde talep edilemez. Biri anaokulu aşamasında, nesne dersleriyle öğreniyor, diğeri ise mezun oluyor, üniversitesinden ayrılmaya hazır; her ikisi de yaşları ve yerleri için doğru kişilerdir ve yardım edilmeli ve sempati duyulmalıdır.*onların yerine.*

Bu, okültizmde “hoşgörü” olarak bilinen şeyin derslerinden biridir. Dördüncüsü, her şeye neşeyle katlanan ve hiçbir şeye içerlemeyen, hedefe doğru sarsılmaz bir şekilde ilerleyen bir dayanıklılık geliştirilmelidir. Ona Yasa dışında hiçbir şey gelemez ve Yasanın iyi olduğunu bilir. Dağ yamacından zirveye doğru giden kayalık patikanın**(Sayfa 300)**
ayaklarına iyi oturan, virajlı bir otoyol kadar kolay olamaz.

Geçmişinde biriktirdiği tüm karmik yükümlülükleri birkaç kısa yaşamda ödediğini ve ödemelerin buna uygun olarak ağır olması gerektiğini fark eder. İçine atıldığı mücadele, onda beşinci özelliği, inancı geliştirir – Efendisine ve kendine olan inanç, sarsılmaz, dingin ve güçlü bir güven. Efendisinin bilgeliğine, sevgisine, gücüne güvenmeyi öğrenir ve sadece inandığını söylemekle kalmayıp, kendi kalbindeki İlahiliği fark etmeye başlar, her şeyi Kendisine tabi kılma yeteneğine sahiptir. Son zihinsel gereklilik, denge, denge, önceki beşten sonraki çaba sırasında bilinçli bir çaba olmadan bir dereceye kadar büyür.

Yol'u yürüme iradesinin belirlenmesi, daha yüksek doğanın açıldığının ve dış dünyanın kesinlikle daha düşük bir yere itildiğinin bir işaretidir. Müritlik hayatını sürdürmek için sürekli çabalar, ruhu duyular dünyasına bağlayabilecek kalan tüm bağlardan kurtarır, çünkü ruhun dikkatinin daha düşük nesnelerden çekilmesi, bu nesnelerin çekici gücünü yavaş yavaş tüketir. "Bedendeki ölçülü bir sakinden uzaklaşırlar" (Bhagavad Gitâ, ii, 59.) ve kısa sürede bu dengeyi bozma güçlerini kaybederler. Böylece, hiçbirini aramadan veya reddetmeden, rahatsız edilmeden aralarında hareket etmeyi öğrenir. Ayrıca, her türden zihinsel sıkıntılar arasında, zihinsel sevinç ve zihinsel acının dönüşümleri arasında denge kurmayı öğrenir, bu denge,**(Sayfa 301)**Efendimizin sürekli gözetimi altında hayatının yönlendirildiği, daha önce sözü edilen hızlı değişimler.

Bu altı zihinsel özellik bir ölçüde elde edildiğinde, deneme chelâā'nın sadece dördüncü niteliğe, kurtuluş için derin yoğun özleme, ruhun kendi gerçekleşmesinin vaadi olan tanrısallıkla birleşmeye duyduğu özleme ihtiyacı vardır. Bu, onun tam öğrenciliğe girmeye hazır olmasına son dokunuşu ekler, çünkü, bu özlem kesin olarak kendini gösterdiğinde, bir daha asla yok edilemez ve bunu hisseden ruh bir daha asla dünyevi çeşmelerde susuzluğunu gideremez; suları yudumladığında her zaman durgun ve yavan bir tada sahip olacak, böylece hayatın gerçek suyuna olan giderek derinleşen özlemle uzaklaşacaktır.

Bu aşamada o, “İnisiyasyona hazır adam”dır, kendisini dünyevi yaşamın çıkarlarından sonsuza dek kesen “akıntıya girmeye” kesinlikle hazırdır, ancak bunlarda Efendisine hizmet edebilir ve ırkın evrimini ilerletmeye yardımcı olabilir. Bundan böyle onun yaşamı ayrılık yaşamı olmayacaktır; insanlığın sunağında sunulacak, tüm varlığının sevinçli bir kurbanı olacak, ortak iyilik için kullanılacaktır.

Öğrenci bu aşamaların teknik isimlerini Sanskritçe ve Pâli dilinde bilmekten mutluluk duyacaktır, böylece bunları daha ileri düzeydeki kitaplarda takip edebilir:						
SANSKRİTÇE (Hindular tarafından kullanılır)				**PALI (Budistler tarafından kullanılır)**		
1	**VİVEKA**		**ayrımcılık arasında gerçek ve gerçek dışı**	**1**	**MANODAVÂRAVAJJA Yok**	**zihnin kapılarının açılması; bir inanç geçiciliği dünyevi**
2	**VAIRÂGYA**		**kayıtsızlık gerçek dışı, geçici**	**2**	**PARİKAMMA**	**hazırlık eylem; kayıtsızlık Eylemin meyvelerine**
3	**ŞATŞAMPAT UPARATI BEN**	**ŞAMA**	**kontrolü düşünce**	**3**	**UPACHÂRO**	**dikkat veya davranış; altında bölünmüş Hindu'dakiyle aynı başlıklar**
		DAMA	**kontrolü yönetmek**			
			hoşgörü			
		TİTİKŞA	**dayanıklılık**			
		ŞRADDHA	**inanç**			
		SANADGBA	**denge**			
4	**MUMUKŞA**		**arzu kurtuluş**	**4**	**Anülom**	**doğrudan sipariş veya halefiyet, onun başarıyı takip eden diğer üçünde.**
O zaman adam ADHİKARI'dir				**O zaman adam GATRABHU'dur**		

Dört niteliği geliştirmek için harcanan yıllar boyunca, deneme chelâā'sı birçok başka açıdan da ilerlemiş olacaktır. Üstadından çok fazla öğreti almış olacaktır, genellikle bedenin derin uykusu sırasında verilen öğreti; iyi organize edilmiş astral bedene bürünmüş ruh,
(Sayfa 302)bilincin bir aracı olarak buna alışmış olacak ve Üstadına çekilmiş olacak
– eğitim ve manevi aydınlanma almak.

Ayrıca meditasyon konusunda eğitilmiş olacak ve fiziksel bedenin dışında bu etkili uygulama, birçok yüksek gücü hızlandırmış ve aktif bir şekilde çalıştırmış olacak; bu tür meditasyon sırasında, varlığın daha yüksek bölgelerine ulaşmış olacak, zihinsel düzlemin yaşamı hakkında daha fazla şey öğrenmiş olacak. Artan güçlerini insan hizmetinde kullanması öğretilmiş olacak ve beden için uyku saatlerinin çoğunda, astral düzlemde gayretle çalışmış olacak, ölümle ona geçen ruhlara yardım etmiş olacak, kaza kurbanlarını rahatlatmış olacak, kendisinden daha az bilgili olanlara eğitim vermiş olacak ve sayısız şekilde ihtiyacı olanlara yardım etmiş olacak, böylece**(Sayfa 303)**Üstatların hayırsever çalışmalarına alçakgönüllülükle yardımcı olmak ve yüce Kardeşliklerine mütevazı ve alçakgönüllü bir derecede de olsa bir işbirlikçi olarak katılmak.

Deneme Yolunda veya daha sonra, chelâā'ya insanın daha hızlı yükselişini işaret eden feragat eylemlerinden birini gerçekleştirme ayrıcalığı sunulur. Ona "Devachan'dan feragat etmesine" izin verilir, yani fiziksel dünyadan kurtuluşunda onu bekleyen göksel yerlerdeki görkemli hayattan, onun durumunda çoğunlukla Üstatların eşliğinde ve en saf bilgeliğin ve sevginin tüm yüce sevinçlerinde geçirilecek olan hayattan vazgeçmesine izin verilir. Eğer asil ve adanmış hayatının bu meyvesinden feragat ederse, Devachan'ında harcanmış olacak olan ruhsal güçler dünyanın genel hizmeti için serbest bırakılır ve kendisi yeryüzünde hızlı bir yeniden doğuşu beklemek üzere astral bölgede kalır.

Bu durumda Efendisi onun reenkarnasyonunu seçer ve ona başkanlık eder, onu dünyadaki yararlılığına elverişli koşullar arasında, daha fazla ilerlemesi ve ellerinden beklenen iş için uygun bir şekilde doğması için yönlendirir. Her bireysel çıkarın ilahi işe tabi tutulduğu ve iradesinin kendisinden ne şekilde istenirse istesin hizmet etmeye sabitlendiği aşamaya ulaşmıştır. Bu nedenle, güvendiği ellere memnuniyetle teslim olur, dünyada en iyi hizmeti verebileceği ve görkemli işin kendi payına düşeni yerine getirebileceği yeri gönüllü ve sevinçle kabul eder.**(Sayfa 304)**İnsanlığın evrimine yardımcı olmak.

Bir çocuğun, Üstadın kutsamasını beraberinde getiren ve her zaman izlenip yönlendirilen, alt araçlarını hızla kontrol altına alması için mümkün olan her türlü yardımın verildiği böyle bir ruh tarafından kiracı olarak doğduğu aile kutsanmıştır. Bazen, ancak nadiren bir chelâ, daha az gelişmiş bir Egonun çadırı olarak bebeklik ve aşırı gençlikten geçmiş bir bedende yeniden doğabilir; bir Ego dünyaya çok kısa bir yaşam dönemi için geldiğinde, diyelim ki on beş veya yirmi yıl, erken eğitim zamanından geçtiğinde ve hızla ruh için etkili bir araç haline geldiğinde, erkekliğin şafağı zamanında bedenini terk edecektir.

Eğer böyle bir beden çok iyiyse ve bazı chelâlar uygun bir reenkarnasyon bekliyorsa, genellikle başlangıçta inşa edildiği Ego tarafından kiracılığı sırasında izlenir ve onunla işi bittiğinde onu kullanmak üzere düşünülür; o Egonun yaşam süresi tamamlandığında ve Devachan'a giderken bedenden Kāmaloka'ya geçtiğinde, atılmış bedeni bekleyen chelâ tarafından ele geçirilir, terk edilmiş eve yeni bir kiracı girer ve görünüşte ölü olan beden yeniden canlanır. Bu tür durumlar alışılmadık olsa da okültistler için bilinmeyen bir şey değildir ve bunlara dair bazı referanslar okült kitaplarda bulunabilir.

Enkarnasyon normal veya anormal olsun, ruhun, chelânın kendisinin ilerlemesi devam eder ve daha önce bahsedilen döneme, o “İnisiyasyona hazır” olduğunda ulaşılır; bu sayede**(Sayfa 305)** İnisiyasyon kapısına, kesinlikle kabul edilmiş bir chelâ olarak, Yol'a girer. Bu Yol dört ayrı aşamadan oluşur ve her birine giriş bir İnisiyasyon tarafından korunur. Her İnisiyasyon, kabul ettiği aşamaya ait "bilgiye anahtar" olarak adlandırılan şeyi veren bir bilinç genişlemesiyle birlikte gelir ve bu bilgi anahtarı aynı zamanda bir güç anahtarıdır, çünkü bilgi gerçekten de tüm Doğa alemlerinde güçtür.

Chelâ, Yola girdiğinde “evsiz adam” denen şeye dönüşür. (Hindular bu aşamaya Parivrajaka, gezgin derler; Budistler buna Srotāpatti, dereye ulaşmış kişi derler. Chelâ, ilk İnisiyasyonundan sonra ve ikincisinden önce bu şekilde adlandırılır.) çünkü artık dünyada bu yuvayı aramaz – burada kalıcı bir yeri yoktur, onun için Efendisine hizmet edebileceği her yer hoş karşılanır.

Yolun bu aşamasındayken ilerlemesini engelleyen, teknik olarak "zincirler" denen üç engel vardır ve bunlardan kurtulması gerekir ve şimdi -kendini hızla mükemmelleştirmeye çalışırken- karakter kusurlarını tamamen ortadan kaldırması ve durumuna ait görevleri eksiksiz yerine getirmesi talep edilir. İkinci İnisiyasyonu geçebilmesi için uzuvlarından çözmesi gereken üç zincir şunlardır: kişisel benliğin yanılsaması, şüphe ve batıl inanç. Kişisel benlik bilinçte bir yanılsama olarak hissedilmeli ve ruha bir gerçeklik olarak kendini dayatma gücünü sonsuza dek kaybetmelidir.

Kendini herkesle bir hissetmeli, herkes onda yaşamalı ve nefes almalı, o da herkeste.**(Sayfa 306)**Şüphe yok edilmelidir, ama ezerek değil, bilgiyle; reenkarnasyonu, karma'yı ve Üstatlar'ın varlığını gerçekler olarak bilmelidir; bunları entelektüel olarak gerekli şeyler olarak kabul etmemeli, ama bunları bizzat doğruladığı Doğa'daki gerçekler olarak bilmelidir, böylece bu konularda zihninde bir daha asla şüphe doğmamalıdır.

İnsan, Doğanın eşliğinde gerçeklerin ve ritüellerin ve törenlerin uygun yerinin bilgisine yükseldiğinde batıl inançtan kurtulur; her aracı kullanmayı ve hiçbirine bağlı kalmamayı öğrenir. Chelâ bu zincirleri attığında – bazen görev birkaç hayatı kaplar, bazen tek bir hayatın bir kısmında gerçekleştirilir – yeni "bilgi anahtarı" ve genişleyen ufkuyla ikinci İnisiyasyonun kendisine açık olduğunu görür. Chelâ şimdi önünde yeryüzünde zorunlu yaşamın hızla kısalan bir süresini görür, çünkü bu aşamaya ulaştığında şimdiki hayatında veya bir sonrakinde üçüncü ve dördüncü İnisiyasyonlarından geçmelidir. (Yolun ikinci aşamasındaki chelâ, Hindu için Kutichaka'dır, bir kulübe inşa eden adamdır; barış yerine ulaşmıştır. Budist için o, Sakridāgāmin'dir, bir kez daha doğan adamdır.)

Bu aşamada, içsel yetenekleri, ince bedenlere ait olanları tam çalışma düzenine sokması gerekir, çünkü bunlara varlığın daha yüksek alemlerindeki hizmeti için ihtiyaç duyar. Eğer bunları daha önce geliştirmişse, bu aşama çok kısa olabilir, ancak üçüncü İnisiyasyonunu almaya hazır olmadan önce bir kez daha ölüm kapısından geçebilir,**(Sayfa 307)**"Kuğu" olmak, göklere yükselen birey, hakkında pek çok efsane anlatılan o harikulade Yaşam Kuşu. (Hindular ona "Ben"in ötesindeki Paramahamsa derler; Budistler ona Arhat, değerli olan derler.)

Yolun bu üçüncü aşamasında chelâ, dördüncü ve beşinci zincirleri, arzu ve nefret zincirlerini atar; herkeste Tek benliği görür ve dış örtü artık onu, ister adil ister çirkin olsun, kör edemez. Herkese eşit gözle bakar; deneme Yolunda beslediği o adil hoşgörü tomurcuğu şimdi her şeyi şefkatli kucağına alan, her şeyi kucaklayan bir sevgiye dönüşür. O, her yaratığın dostu, her şeyin yaşadığı bir dünyada "yaşayan her şeyin sevgilisi"dir.

İlahi sevginin yaşayan bir örneği olarak, onu Yolun son aşamasına kabul eden dördüncü İnisiyasyona hızla geçer; burada "Bireyin ötesinde", değerli, saygıdeğerdir. (Hindu terimlerinde Hamsa, "BEN O'YUM"u fark eden kişi; Budist terimlerinde Anāgāmin, bir daha doğmayan kişi.) Burada kendi isteğine göre kalır, onu hala ne kadar kırılgan olursa olsun ipliklerle bağlayan ve onu kurtuluştan alıkoyan son ince zincirleri atar. Biçim içinde yaşama tutunmalarını ve sonra biçimsiz yaşam için olan tüm özlemlerini atar; bunlar zincirlerdir ve o zincirsiz olmalıdır; üç dünyadan geçebilir, ancak bunların hiçbir parçası onu tutacak güce sahip olmamalıdır; "biçimsiz dünyanın" ihtişamları onu biçim dünyalarının somut ihtişamlarından daha fazla büyülememelidir.**(Sayfa 308)**

Sonra – tüm başarıların en kudretlisi – ayrılığın son zincirini, “Ben”i sürekli yaratan yetiyi – (Ahamkāra, genellikle Māna olarak verilir, gurur, çünkü gurur “Ben”in diğerlerinden ayrı olarak en ince tezahürüdür.) – atar; bu yeti kendini diğerlerinden ayrı olarak gerçekleştirir, çünkü uyanık bilincinde birlik düzleminde, her şeyin Ben’inin bilindiği ve bir olarak gerçekleştirildiği buddhi düzleminde ikamet eder. Bu yeti ruhla birlikte doğmuştur, bireyselliğin özüdür ve içindeki değerli olan her şey Monad’a işlenene kadar varlığını sürdürür ve kurtuluşun eşiğinde bırakılabilir, paha biçilmez sonucunu Monad’a, o kadar saf ve ince olan bireysel kimlik duygusuna bırakır ki birlik bilincini bozmaz.

O zaman kolayca, hırçın temaslara yanıt verebilecek her şeyi bırakır ve chelâ, hiçbir şeyin bozamayacağı o muhteşem değişmez barış giysisine bürünür. Ve aynı “Ben yapma” yeteneğinin atılması, manevi vizyondan, onun delici içgörüsünü karartabilecek son bulutları temizledi ve birliğin, cehaletin farkına varılmasında – (Avidyā, ilk yanılsama ve son yanılsama, ayrılmış dünyaları yaratan şey – Nidānaların ilki – ve kurtuluş elde edildiğinde düşen şey.) – tüm ayrılıkları doğuran sınırlama – düşer ve insan mükemmeldir, özgürdür.

Sonra Yolun sonu geldi ve Yolun sonu Nirvāna'ya giden eşiktir. O harikulade bilinç durumuna**(Sayfa 309)** chelâ, Yolun son aşamasını kat ederken bedenden çıkmaya alışmıştı; şimdi, eşiği geçtiğinde, nirvanik bilinç onun normal bilinci haline gelir, çünkü Nirvana özgürleşmiş Benliğin evidir. (Hinduların Jivanmukta'sı, özgürleşmiş yaşamı; Budistlerin Asekha'sı, öğrenecek başka şeyi olmayanı.) İnsanın yükselişini tamamlamıştır, insanlığın sınırına dokunmuştur; üstünde kudretli Varlıklar orduları uzanmaktadır, ancak onlar insanüstüdür; bedendeki çarmıha gerilme sona ermiştir, kurtuluş saati gelmiştir ve fatihin dudaklarından muzaffer "Tamamlandı!" yankılanmaktadır. Bakın! - eşiği geçmiştir, ışık nirvanikte kaybolmuştur, yeryüzünün bir başka oğlu ölümü fethetmiştir.

O yüce ışık tarafından hangi gizemlerin örtüldüğünü bilmiyoruz; belirsiz bir şekilde Yüce Benliğin bulunduğunu, aşık ve Sevgilinin bir olduğunu hissediyoruz. Uzun arayış sona erdi, kalbin susuzluğu sonsuza dek giderildi, Rabbinin sevincine girdi.

Ama dünya çocuğunu kaybetti mi, insanlık muzaffer oğlundan mahrum mu kaldı? Hayır! O ışığın koynundan çıktı ve tekrar Nirvāna'nın eşiğinde duruyor, Kendisi o ışığın tam bir cisimleşmiş hali gibi görünüyor, her şeyin ötesinde görkemli, Tanrı'nın tezahür etmiş bir Oğlu. Ama şimdi yüzü dünyaya döndü, gözleri en ilahi şefkatle, dolaşan insan oğullarına, bedendeki kardeşlerine parlıyor; onları çobanı olmayan koyunlar gibi dağılmış, tesellisiz bırakamaz. Güçlü bir feragatin görkemiyle giyinmiş,**(Sayfa 310)** Mükemmel bilgeliğin gücü ve “sonsuz bir yaşamın gücü”, insanlığı kutsamak ve onlara rehberlik etmek için yeryüzüne geri döner, Bilgeliğin Efendisi, kraliyet Öğretmeni, ilahi İnsan.

Böylece yeryüzüne geri dönen Üstat, Kendisini, müritlik Yolunu yürürken kullandığından daha güçlü güçlerle emrinde insanlığın hizmetine adar; Kendini insana yardım etmeye adadı ve elinde tuttuğu tüm yüce güçleri dünyanın evriminin hızlanmasına yöneltti. Yola yaklaşanlara, kendi chelāship günlerinde üstlendiği borcu ödedi, onlara rehberlik etti, yardım etti, öğretti, tıpkı daha önce kendisine rehberlik edildiği, yardım edildiği ve öğretildiği gibi.

İnsanın yükselişinin aşamaları böyledir, en düşük vahşilikten ilahi insanlığa. İnsanlık böyle bir hedefe tırmanıyor, ırk böyle bir şan ve şöhrete ulaşacak.**(Sayfa 311)**

BÖLÜM XII

BİR EVREN İNŞA ETMEK

Evrimimizin şu anki aşamasında, küremizin bir rol oynadığı kozmik şemanın geniş taslağında birkaç noktayı kabaca belirtmekten fazlasını yapmak mümkün değildir. Burada "bir kosmos" ile, bizim bakış açımızdan, kendi içinde tamamlanmış, tek bir LOGOS'tan kaynaklanan ve O'nun Yaşamı tarafından sürdürülen bir sistem kastedilmektedir. Böyle bir sistem bizim güneş sistemimizdir ve fiziksel güneş, O'nun kosmos'unun merkezi olarak hareket ettiğinde LOGOS'un en düşük tezahürü olarak düşünülebilir; her form gerçekten de O'nun somut tezahürlerinden biridir, ancak güneş, hayat veren, canlandırıcı, her şeyi kaplayan, her şeyi kontrol eden, düzenleyen, koordine eden, merkezi güç olarak O'nun en düşük tezahürüdür.

Gizli bir tefsir şöyle diyor:

> "Sūrya (güneş), görünür yansımasında, yedincinin birinci veya en düşük halini, Evrensel VARLIĞIN en yüksek halini, safın safını, daima tezahür etmemiş SAT'ın (Varlık) ilk tezahür eden Nefesini sergiler. Tüm merkezi fiziksel veya nesnel Güneşler, özlerinde NEFES'in ilk İlkesinin en düşük halidir, (Gizli Doktrin; I, 330, Adyar Ed.),

kısacası, LOGOS'un "Fiziksel Bedeninin" en alt halidir."

Bütün fiziksel kuvvetler ve enerjiler, Rabbin güneşi tarafından dökülen hayatın dönüşümlerinden başka bir şey değildir.
(Sayfa312)ve sistemine hayat veren. Bu nedenle birçok eski dinde güneş Yüce Tanrı'nın sembolü olarak duruyordu - aslında, cahil kişiler tarafından yanlış yorumlanmaya en az müsait sembol. Bay Sinnett şöyle diyor:

> "Güneş sistemi, insanlığımızın geliştirebileceği en yüksek varlıklar dışında, araştırma pozisyonunda olanlardan daha fazlasını içeren bir Doğa alanıdır. Teorik olarak, geceleri gökyüzüne baktığımızda, tüm güneş sisteminin kendisinin kozmos okyanusunda bir damla olduğundan emin olabiliriz, ancak bu damla, kendimiz gibi içindeki yarı gelişmiş varlıkların bilincinin bakış açısından bir okyanustur ve şu anda yalnızca kökeni ve yapısı hakkında belirsiz ve karanlık kavramlar edinmeyi umabiliriz. Ancak bunlar karanlık olsa da, kendi evrimimizin sürdürüldüğü alt gezegen serilerini, bir parçası olduğu sistemdeki uygun yerine atamamızı veya en azından tüm sistemin, gezegen zincirimizin, şu anda işlev gördüğümüz dünyanın ve insan varlıkları olarak ilgilendiğimiz evrimin ilgili dönemlerinin göreceli büyüklüğü hakkında genel bir fikir edinmemizi sağlarlar.

Zira gerçekte, ne kadar belirsiz olursa olsun, kendi konumumuzu entelektüel olarak kavrayamayız. – bütüne olan ilişkimizin; ve bazı öğrenciler kendi görev alanlarında çalışmakla yetinirken ve içlerinde işlev görmeye çağrılana kadar hayatın daha geniş alanlarını terk ederken, diğerleri kendilerinin yer aldığı geniş kapsamlı bir şemaya ihtiyaç duyarlar ve evrimin tüm alanına kuşbakışı bir bakış elde etmek için yukarı doğru uçmaktan entelektüel bir zevk alırlar. Bu ihtiyaç**(Sayfa 313)**İnsanlığın manevi Koruyucuları tarafından, öğrencileri ve habercileri HPBlavatsky'nin çizdiği okültistin bakış açısından kozmosun muhteşem tasvirinde tanınan ve karşılaşılan*Gizli Doktrin*, Antik Bilgeliğin öğrencileri kendilerinin keşfetmesi ve keşfetmesiyle birlikte giderek daha da aydınlatıcı hale gelecek bir çalışma

Gelişen dünyamızın alt seviyelerinde ustalaşmak.

LOGOS'un ortaya çıkışının, kozmosumuzun doğum saatinin habercisi olduğu söylenir.

“O tecelli edince, O’ndan sonra her şey tecelli eder; O’nun tecellisiyle her şey tecelli eder.” (Mundakopanişad, II, ii, 10).

Kendisiyle birlikte geçmiş bir kosmos'un meyvelerini getirir - şimdi inşa edilecek evrende O'nun iş arkadaşları ve temsilcileri olacak olan kudretli ruhsal Zekalar. Bunların en yükseği "Yedi"dir, genellikle Kendilerinden Logoi olarak söz edilir, çünkü her biri kendi yerinde kosmos'taki belirli bir departmanın merkezidir, tıpkı LOGOS'un bütünün merkezi olması gibi. Alıntılanan önceki yorumda şöyle denir:

> Güneş'teki yedi Varlık, Yedi Kutsal Kişi'dir, Ana-öz matrisindeki içsel güçten kendiliğinden doğmuşlardır... Her Güneş'te bilinçli varoluşa sıçradıkları enerji, bazı insanların Vishnu dediği, Mutlaklığın Nefesi olan şeydir. Biz buna tek tezahür eden Hayat diyoruz - kendisi Mutlak'ın bir yansımasıdır. (Gizli Doktrin, I, 331, Adyar ed.)

Bu “tezahür eden tek Hayat” LOGOS’tur, yani tezahür eden Tanrı’dır.**(Sayfa 314)**Bu birincil bölünmeden kosmosumuz yedi katlı karakterini alır ve tüm sonraki bölünmeler, azalan düzenlerinde bu yedi anahtarlı ölçeği yeniden üretir. Yedi ikincil Logoi'nin her birinin altında, O'nun krallığının yönetim organını oluşturan Zekaların azalan hiyerarşileri gelir.

Bunlar arasında, o krallığın ve içindeki tüm varlıkların karmalarının Kaydedicileri olan Lipika'lardan; karmik yasanın işleyişini denetleyen Mahārājalar veya Devarājalar'dan; ve LOGOS'un hazine evinde, Evrensel Zihin'de yaşayan ve Ondan Yedi'ye geçen Fikirler'e göre tüm formları şekillendiren ve biçimlendiren, her biri o yüce yönetim ve her şeyi ilham eden yaşam altında kendi alemini planlayan, aynı zamanda ona kendi bireysel rengini veren Yapıcıların geniş ordularından bahsediyoruz. HP Blavatsky, güneş sistemlerini oluşturan bu Yedi Alemi yedi Laya merkezi olarak adlandırır; şöyle der:

> Yedi Laya merkezi, kimyagerlerin kullandığı anlamda Sıfır terimini kullanarak, Ezoterizmde farklılaşmanın hesaplaşma ölçeğinin başladığı noktayı belirtmek için kullanılan yedi Sıfır noktasıdır. Merkezlerden – Ezoterik felsefenin Yaşam ve Işığın “Yedi Oğlu”nun, Hermetik ve diğer tüm felsefelerin yedi Logosu’nun belirsiz metafizik ana hatlarını algılamamıza izin verdiği yerden – Güneş Sistemimizin yapısına giren elementlerin farklılaşması başlar. (Gizli Doktrin, I, 195, Adyar Ed.)

Bu alem, muazzam bir karakterin gezegensel bir evrimidir, Venüs gibi fiziksel bir gezegenin sadece geçici bir cisimleşmesi olduğu yaşam evrelerinin yaşandığı alandır. Bu alemin Evrimleştiricisi ve Yöneticisinden gezegensel bir**(Sayfa 315)**Logos, karışıklığı önlemek için. Güneş sisteminin maddesinden, merkezi LOGOS'un kendisinden dökülen, ihtiyaç duyduğu ham maddeleri çeker ve bunları kendi yaşam enerjileriyle işler, böylece her gezegensel Logos, kendi krallığının maddesini ortak bir stoktan uzmanlaştırır. (Bölüm I'de, "Fiziksel Plan"da,

(maddenin evrimi.)

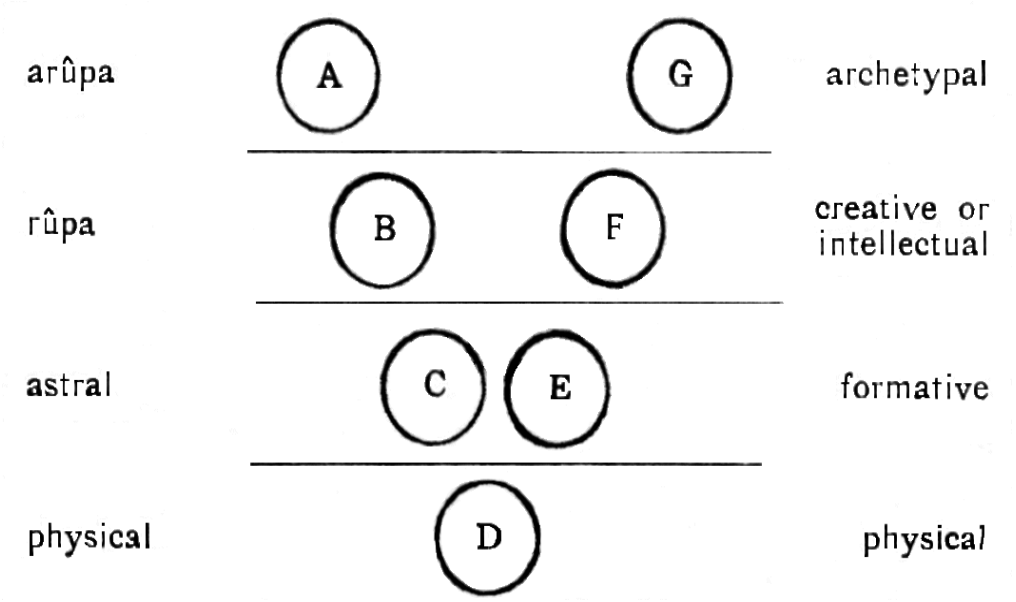
Krallığının yedi düzleminin her birindeki atomik durum, tüm güneş sisteminin bir alt düzleminin maddesiyle aynı olduğundan, süreklilik böylece bütün boyunca kurulmuş olur. HP Blavatsky'nin belirttiği gibi, atomlar "her gezegendeki birleşik eşdeğerlerini" değiştirir, atomların kendileri aynıdır, ancak kombinasyonları farklıdır. Şöyle devam ediyor: -

> "Sadece gezegenimizin elementleri değil, güneş sistemindeki tüm kardeşlerinin elementleri bile, güneş sınırlarımızın ötesindeki kozmik elementlerden olduğu kadar, bileşimlerinde birbirlerinden de büyük ölçüde farklıdır... Her atomun yedi varoluş düzlemi olduğu öğretilir bize. (Gizli Doktrin, 1893 baskısının 166 ve 174. sayfaları veya Adyar baskısının 1. Cildi, 199, 205. sayfası.)
>
> Her büyük düzlemin alt düzlemleri, bizim adlandırdığımız gibi. Gelişen aleminin üç alt düzleminde gezegensel Logos, kolaylık olması açısından, kabul görmüş adlandırmayı izleyerek, A, B, C, D, E, F, G küreleri olarak adlandıracağımız yedi küre veya dünya kurar.

Bunlar, İncil'de sözü edilen, biri diğerini doğuran, dönen yedi küçük tekerlektir.*Dzyan Kitabının 6. kıtası:*Bunları eski tekerleklerin benzerliğinde inşa ediyor ve onları yok olmaz merkezlerine yerleştiriyor. (Gizli Doktrin, 1893 baskısının 1. Cildi, 64. sayfası veya Adyar baskısının 1. Cildi, 249. sayfası.)**(Sayfa 316)**

Yok olmaz, çünkü her tekerlek yalnızca halefini doğurmakla kalmaz, aynı zamanda kendisi de aynı merkezde yeniden doğar, bunu göreceğiz.

Bu küreler, bir elipsin yayı üzerinde üç çift halinde düzenlenmiş olarak tasvir edilebilir, orta küre en ortada ve en alçak noktadadır; çoğunlukla A ve G küreleri -birinci ve yedinci- zihinsel planın Arūpa seviyelerindedir; B ve F küreleri -ikinci ve altıncı- rûpa seviyelerindedir; C ve E küreleri -üçüncü ve beşinci- astral plandadır; D küresi -dördüncü- fiziksel plandadır. Bu kürelerden HP Blavatsky tarafından "oluşum dünyasının dört alt düzleminde derecelendirilmiş" olarak bahsedilir (Gizli Doktrin, 1893 baskısının 1. Cildi, 221. sayfası veya Adyar baskısının 1. Cildi, 249. sayfası - not önemlidir, arketipal dünya, gezegensel Logos'un zihninde var olduğu gibi dünya değil, yapılan ilk modeldir.)*yani,*fiziksel ve astral planlar ve zihinsel planın iki alt bölümü (rûpa ve arûpa). Bunlar şu şekilde tasvir edilebilir: -

(Sayfa 317) Bu tipik düzenlemedir, ancak evrimin belirli aşamalarında değiştirilir. Bu yedi küre bir gezegen halkası veya zinciri oluşturur ve - eğer bir an için gezegen zincirine bakarsak*bir bütün olarak*, tabiri caizse, bir varlık, bir gezegensel yaşam veya birey olarak – bu zincir, gezegensel bedenini oluşturan yedi küreden geçer ve bu gezegensel beden parçalanır ve gezegensel yaşam boyunca yedi kez yeniden oluşturulur. Gezegensel zincirin yedi enkarnasyonu vardır ve birinde elde edilen sonuçlar bir sonrakine aktarılır.

Bu türden her dünya zinciri, bir başka alt ve ölü zincirin ürünü ve yaratımıdır; bir bakıma onun reenkarnasyonudur.(Gizli Doktrin, Cilt 1, sayfa 176, 1893 Baskısı*veya*(Adyar Baskısı, Cilt 1, sayfa 207)

Bu yedi enkarnasyon (teknik olarak "manvantaras" olarak adlandırılır) "gezegensel evrimi", gezegensel Logos'un alanını oluşturur. Yedi gezegensel Logoi olduğu için, bu gezegensel evrimlerden yedisinin, her biri diğerlerinden farklı olarak, güneş sistemini oluşturduğu görülecektir. (Bay Sinnett bunlara "yedi evrim şeması" adını verir). Bir gizli yorumda, yedi Logoi'nin birinden ve her biri yedi küreden oluşan yedi ardışık zincirden ortaya çıkışı şöyle tarif edilir:

Bir nurdan yedi nur; yedinin her birinden yedi kere yedi.(Gizli Doktrin, Cilt 1, sayfa 147, 1893 Baskısı *veya*(Adyar baskısının 1. cildi, 180. sayfası.)

Zincirin enkarnasyonlarını ele alarak,**(Sayfa 318)**manvantaralar, bunların da yedi aşamaya bölünebildiğini öğreniyoruz; gezegensel Logos'tan gelen bir yaşam dalgası zincirin etrafına gönderilir ve bu büyük yaşam dalgalarından yedisi, her biri teknik olarak "bir tur" olarak adlandırılır, tek bir manvantarayı tamamlar. Böylece her kürenin bir manvantara sırasında yedi aktivite dönemi vardır, her biri sırayla evrimleşen yaşamın alanı haline gelir.

Tek bir küreye baktığımızda, faaliyet dönemi boyunca insanlığın yedi kök ırkının var olduğunu görüyoruz.

üzerinde, birbirine bağımlı altı diğer insan olmayan krallıkla birlikte evrimleşirler. Bu yedi krallık, evrimin tüm aşamalarında formlar içerdiğinden, hepsinin önünde daha yüksek menziller uzandığından, bir kürenin evrimleşen formları, önceki kürenin faaliyet dönemi sona erdiğinde büyümelerini sürdürmek için diğerine geçer ve devam eder - küreden küreye o turun sonuna kadar; gezegen zincirlerinin reenkarnasyonlarının sonuna ulaşılana kadar yedi turun veya manvantara'nın sonuna kadar turdan turdan turdan daha fazla rotalarını sürdürürler, o gezegensel evrimin sonuçları gezegensel Logos tarafından toplanır. Söylemeye gerek yok ki, bu evrimden neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz; sadece muazzam bütündeki belirgin noktalar Öğretmenler tarafından belirtilmiştir.

Kendi dünyamızın bir aşama olduğu gezegensel evrime geldiğimizde bile, yedi kürenin hangi süreçlerden geçtiğini bilmiyoruz.**(Sayfa 319)**ilk iki manvantarası sırasında evrimleşti; ve üçüncü manvantarasında sadece şu anda ayımız olan kürenin o gezegen zincirinin D küresi olduğunu biliyoruz. Ancak bu gerçek, bir gezegen zincirinin bu ardışık reenkarnasyonlarının ne anlama geldiğini daha net bir şekilde anlamamıza yardımcı olabilir. Ay zincirini oluşturan yedi küre, zamanı gelince yedi katlı evrimlerinden geçti; yaşam dalgası, gezegensel Logos'un Nefesi, zincirin etrafında yedi kez dolaştı ve her küreyi sırayla hayata döndürdü.

Sanki Logos krallığını yönlendirirken dikkatini önce küre A'ya çevirmiş ve ardından bütünüyle bir dünyayı oluşturan sayısız formu ardışık varoluşa getirmiş gibidir; evrim belirli bir noktaya taşındığında, dikkatini küre B'ye çevirmiş ve küre A yavaşça huzurlu bir uykuya dalmıştır. Böylece yaşam dalgası küreden küreye taşınmış, ta ki küre G evrimini tamamlayarak çemberin bir turunu tamamlayana kadar; sonra bir dinlenme dönemi (teknik olarak pralaya denir) gelmiştir, bu dönemde dışsal evrimsel etkinlik sona ermiştir.

Bu dönemin sonunda, dışsal evrim ikinci turunda başlayarak ve daha önce olduğu gibi küre A'da başlayarak yeniden başladı. Süreç altı kez tekrarlanır, ancak yedinci, son tura ulaşıldığında bir değişim olur. Yedinci yaşam dönemini tamamlayan Küre A, kademeli olarak parçalanır ve yok edilemez laya merkez durumu ortaya çıkar; bundan sonra, sonraki manvantaranın şafağında yeni bir küre A**(Sayfa 320)** evrimleşmiştir – yeni bir beden gibi – önceki gezegen A'nın "ilkelerinin" yerleştiği. Bu cümle yalnızca ilk manvantaranın küresi A ile ikincinin küresi A arasındaki bir ilişki fikrini iletmek için tasarlanmıştır, bu bağlantının doğası gizli kalır.

Ay manvantarasının D küresi - bizim ayımız - ile karasal manvantaranın D küresi - bizim dünyamız - arasındaki bağlantı hakkında çok az şey biliyoruz ve Bay Sinnett sahip olduğumuz sınırlı bilginin kullanışlı bir özetini verdi.*Ait olduğumuz sistem*O şöyle diyor:-

> Yeni dünya bulutsusu, ölmekte olan gezegene göre, şu anda dünya ve ayın merkezlerinin birbirlerine olan ilişkisine oldukça benzer bir ilişki taşıyan bir merkez etrafında gelişti. Ancak bulutsu durumda, bu madde topluluğu, dünyanın katı maddesinin şu anda işgal ettiğinden çok daha büyük bir hacmi işgal ediyordu.
>
> Ateşli kucaklamasında eski gezegeni de kapsayacak şekilde her yöne doğru uzanıyordu. Yeni bulutsunun sıcaklığı, aşina olduğumuz herhangi bir sıcaklıktan önemli ölçüde daha yüksek görünüyor ve bu sayede eski gezegen yüzeysel olarak yeniden ısıtıldı.

> Böylece atmosfer, su ve üzerindeki uçucu maddeler gaz haline getirilerek yeni bulutsunun merkezinde kurulan yeni çekim merkezine uygun hale getirildi.
>
> Bu şekilde eski gezegenin havası ve denizleri yeni gezegenin yapısına çekildi ve böylece ay şimdiki haliyle kurak, parlak bir kütle, kuru ve bulutsuz, artık yaşanabilir olmayan ve artık herhangi bir fiziksel varlığın yaşaması için gerekli olmayan bir şeydir. Şimdiki manvantara neredeyse sona erdiğinde, yedinci turda, parçalanması tamamlanacak ve hala bir arada tuttuğu madde meteorik toza dönüşecektir. (Op .cit., Sayfa 19)

Üçüncü ciltte *Gizli Doktrin* HPBlavatsky'nin ileri seviyedeki öğrencilerine verdiği sözlü öğretilerden bazılarının yer aldığı kitapta şöyle denilmektedir:

> Dünyamızın evriminin başlangıcında, ay dünyaya çok daha yakındı ve şimdi olduğundan daha büyüktü. Bizden uzaklaştı ve boyut olarak çok küçüldü. (Ay tüm prensiplerini dünyaya verdi.) Yedinci turda yeni bir ay ortaya çıkacak ve ayımız sonunda parçalanacak ve kaybolacak. (Op. Cit. III, 562, 1893 Ed.)

Ay manvantarası sırasındaki evrim, teknik olarak Babalar veya Pitris olarak adlandırılan yedi sınıf varlık üretti, çünkü karasal manvantaranın varlıklarını onlar üretmişti. Bunlar Ay'ın Pitris'leridir *Gizli Doktrin* Bunlardan daha gelişmiş olan iki sınıf daha vardı - bunlara Güneş Pitris, İnsanlar, Aşağı Dhyānis denirdi - karasal evrimin erken aşamalarına girmek için çok ileriydiler, ancak gelecekteki büyümeleri için daha sonraki fiziksel koşulların yardımına ihtiyaç duyuyorlardı.

Bu iki sınıftan daha üstte olanı, embriyonik ruhlara sahip bireyselleşmiş hayvan benzeri varlıklardan oluşuyordu. *yani,* nedensel bedeni geliştirmişlerdi; ikincisi oluşumuna yaklaşıyordu. Aysal Pitris, birinci sınıf, zihniyeti göstererek bu yaklaşımın başlangıcındaydı, ikinci ve üçüncü ise sadece kāmic prensibini geliştirmişti.

Ay Pitris'inin bu yedi sınıfı, gezegen zincirinin dördüncü reenkarnasyonu olan, Ay zincirinin daha da geliştirilmesi için Dünya'ya devrettiği üründü. **(Sayfa 321)** Monadlar olarak – zihinsel ilke birincide mevcutken, kāmic ilke ikinci ve üçüncü sınıflarda gelişmiştir, bu tohumsal ilke dördüncüdedir, ancak daha az gelişmiş beşincide tohum aşamasına yaklaşır ve altıncı ve yedincide fark edilmez – bu varlıklar yeryüzü zincirine girerek, temel özü ve İnşaatçılar tarafından şekillendirilen formları canlandırırlar. (HPBlavatsky, Gizli Doktrin'de, Bay Sinnett'in birinci ve ikinci sınıf Pitris olarak adlandırdıklarını "ay zincirindeki monadlar"a dahil etmez: onları "insanlar" olarak, "Dhyān Chohanlar" olarak ayırır. 1893 baskısının 1. Cildinin 197, 207 ve 211. sayfalarını; Adyar baskısının 1. Cildinin 227, 236 ve 239. sayfalarını karşılaştırın)

Benim benimsediğim isimlendirme şudur: *Gizli Doktrin.* Bayan Sinnett ve Bay Scott-Elliot'un bu konudaki değerli makalesinde *Ay Pitrisleri*, HPB'nin üçüncü ve dördüncü turlarda enkarne olan "Alt Dhyanileri", Ay Pitris'inin birinci ve ikinci sınıfları olarak alınır; bu nedenle üçüncü sınıfları HPB'nin birinci sınıfı, dördüncü sınıfları ikinci sınıfıdır ve bu böyle devam eder. Gerçeklerin ifadesinde bir fark yoktur, sadece isimlendirmede, ancak bu isimlendirme farkı açıklanmazsa öğrenciyi yanıltabilir. Benim gibi

HPB'nin terminolojisini kullanarak, Londra Locası'ndaki sınıf arkadaşlarım ve onların "Transaction" adlı eserinin okuyucuları, benim birinci kelimemin onların üçüncü kelimesi olduğunu ve bu şekilde sırayla devam edeceğini hatırlamak zorunda kalacaklardır.

"İnşaatçılar", her bir düzlemde formların gerçek inşasını gerçekleştiren, dereceli bilinç ve güce sahip varlıkların hiyerarşileri olan sayısız Zekayı içeren bir isimdir. Daha yüksek**(Sayfa 323)**doğrudan ve kontrol, daha düşük moda ise sağlanan modellere göre malzemeleri. Ve şimdi gezegen zincirinin ardışık kürelerinin kullanımı ortaya çıkıyor.

Küre A, tur sırasında geliştirilecek formların modellerinin inşa edildiği arketipal dünyadır; gezegensel Logos'un zihninden en yüksek İnşaatçılar arketipal Fikirleri alır ve İnşaatçılara tur için arketipal formları şekillendirirken arūpa seviyelerinde rehberlik ederler.

B küresinde bu formlar, daha düşük rütbeli bir İnşaatçı tarafından zihinsel maddede çeşitli şekillerde yeniden üretilir ve daha yoğun bir maddenin sızmasını kabul etmeye hazır olana kadar farklı çizgiler boyunca yavaşça evrimleşir; daha sonra astral maddedeki İnşaatçılar görevi üstlenir ve C küresinde ayrıntıları daha fazla işlenmiş astral formlar oluşturur; formlar astral koşulların izin verdiği ölçüde evrimleştiğinde, D küresinin İnşaatçıları fiziksel planda form şekillendirme görevini üstlenir ve en düşük türden maddeler böylece uygun tiplere dönüştürülür ve formlar en yoğun ve en eksiksiz durumlarına ulaşır.

Bu orta noktadan itibaren evrimin doğası bir ölçüde değişir; şimdiye kadar en büyük dikkat formun inşasına yöneltilmiştir; yükselen yayda başlıca dikkat, formun evrimleşen yaşamın bir aracı olarak kullanılmasına yöneltilir ve D küresindeki evrimin ikinci yarısında, E ve F kürelerinde bilinç kendini önce fiziksel, sonra da astral ve alt zihinsel düzlemlerde, alçalan yayda işlenen formların eşdeğerleri aracılığıyla ifade eder.**(Sayfa 324)**

İnen yayda monad kendini olabildiğince iyi gösteriyor*Açık*gelişen formlar ve bu izlenimler vb.; yükselen yay üzerinde Monad kendini ifade eder*başından sonuna kadar*formları içsel yöneticileri olarak. G küresinde yuvarlağın mükemmelliğine ulaşılır, Monad küre A'nın arketipal formlarını mesken tutar ve araç olarak kullanır.

Tüm bu aşamalar boyunca Ay Pitrileri formların ruhları olarak hareket etmiş, üzerlerinde düşünmüş ve daha sonra onları mesken tutmuştur. İlk üç turda işin en ağır yükü birinci sınıf Pitrilere düşer. İkinci ve üçüncü sınıf Pitriler birincinin işlediği formlara akar; birinciler bu formları bir süre ruhlandırarak hazırlar ve sonra geçip giderler, onları ikinci ve üçüncü sınıfların kiracılığına bırakırlar. İlk turun sonunda mineralin arketipal formları aşağı indirilmiş olur, sonraki turlarda işlenir ve dördüncü turun ortasında en yoğun hallerine ulaşırlar. "Ateş" bu ilk turun "elementidir".

İkinci turda birinci sınıf Pitriler insan evrimlerine devam eder, sadece insan fetüsü bugün hala onlara dokunduğu için alt aşamalara dokunurlar, ikinci sınıf ise turun sonunda başlangıç aşamasındaki insan aşamasına ulaşmıştır. Turun büyük işi, beşinci turda mükemmelliklerine ulaşacak olan bitkisel yaşamın arketipal formlarını aşağı indirmektir. "Hava" ikinci tur "elementidir".
(Sayfa 325)

Üçüncü turda birinci sınıf Pitris kesinlikle insan formuna bürünür; vücudu jöle benzeri ve devasa olsa da, D küresinde dik durmaya yetecek kadar kompakttır; maymuna benzer ve kıllı kıllarla kaplıdır. Üçüncü sınıf Pitris başlangıç aşamasındaki insan aşamasına ulaşır. İkinci sınıf güneş Pitrisleri bu turda D küresinde ilk kez görünür ve insan evriminde öncülük eder. Hayvanların arketipal formları, altıncı turun sonunda mükemmelliğe ulaşmak üzere aşağı indirilir ve "su" karakteristik "elementtir."

Dördüncü tur, karasal manvantarayı oluşturan yedi turdan ortadaki tur, A küresine insanlığın arketipal formlarını getirerek ayırt edilir, bu tur, seleflerinin sırasıyla hayvan, bitki ve mineral olması gibi belirgin bir şekilde insandır. Yedinci turda bu formlar insanlık tarafından tam olarak gerçekleştirilmeyecek, ancak insan formunun olasılıkları dördüncüdeki arketiplerde tezahür eder. "Dünya" bu turun "elementi"dir, en yoğun, en maddi olanıdır. Birinci sınıf güneş Pitris'inin, etkinliğinin erken aşamalarında bu turda az çok D küresinin etrafında dolandığı söylenebilir, ancak üçüncü ırkın ortasında gezegensel Logos'tan gelen üçüncü büyük yaşam akışından sonra kesin olarak enkarne olmazlar ve sonra ancak yavaş yavaş, ırk ilerledikçe ve erken dördüncü ırkta çok sayıda enkarne oldukça sayı artar.

Dünyamızdaki, küre D'deki insanlığın evrimi, sık sık değinilen sürekli yedi katlı çeşitliliği güçlü bir şekilde belirgin bir biçimde sunar. Yedi insan ırkı üçüncü turda kendilerini göstermişti ve dördüncüde bu temel bölünmeler küre C'de çok belirgin hale geldi, burada her biri alt ırklara sahip yedi ırk evrimleşti. Küre D'de insanlık, genellikle Kök Irk olarak adlandırılan, yedi farklı noktada bir İlk Irk ile başlar, "her biri kendi payına düşen yedi tanesi." (*Dzyan Kitabı (Dzyan Kıtaları, 3: 13*). – *Gizli Doktrin* (1893 baskısının 2. Cildi, 18. sayfası – Adyar baskısının 3. Cildi, 29. sayfası.)

Bu yedi tip yan yana, ardışık değil – ilk kök ırkını oluşturur ve her biri yine kendi yedi alt ırkına sahiptir. İlk kök ırkından – jöle benzeri şekilsiz yaratıklar – daha belirgin tutarlılık biçimlerine sahip ikinci kök ırkı ve ondan da beceriksiz devasa insanlara dönüşen üçüncü, maymun benzeri yaratıklar evrimleşir. Lemuryalılar olarak adlandırılan bu üçüncü kök ırkının evriminin ortasında, dünyaya – evriminde çok daha ileri bir gezegen zincirinden, Venüs'ten – son derece gelişmiş insanlığının üyeleri gelir, görkemli Varlıklar, sıklıkla Ateşin Oğulları olarak anılırlar, parlak görünümlerinden dolayı, Zihin Oğulları arasında yüce bir düzen. (Manasaputra. Bu geniş öz-bilinçli zekalar hiyerarşisi birçok düzeni kapsar.)

Genç insanlığın İlahi Öğretmenleri olarak yeryüzünde mesken tutuyorlar, bazıları üçüncü dışavurum için kanal görevi görüyor ve hayvan insana nedensel bedeni oluşturan monad yaşam kıvılcımını yansıtıyor. Böylece Ay Pitris'inin birinci, ikinci ve üçüncü sınıfları bireyselleşiyor - engin **(Sayfa 327)**insanlığın büyük çoğunluğu. Güneş Pitris'in iki sınıfı, zaten bireyselleşmiş - birincisi ay zincirinden ayrılırken ve ikincisi daha sonra - Zihin Oğulları'nın iki düşük düzenini oluşturur; ikincisi üçüncü ırkta orta noktasında enkarne olur ve birincisi daha sonra, çoğunlukla dördüncü ırk olan Atlantis'te gelir.

Beşinci veya Aryan ırkı, şu anda insan evrimine öncülük ediyor, Atlantis'in beşinci alt ırkından evrimleşmiştir, en umut vadeden aileler Orta Asya'dadır ve yeni ırk türü, teknik olarak Manu olarak adlandırılan Büyük Bir Varlığın doğrudan denetimi altında evrimleşmiştir. Orta Asya'dan ortaya çıkan ilk alt ırk, Himalayaların güneyindeki Hindistan'a yerleşmiş ve dört öğretmen, savaşçı ve

Tüccarlar ve işçiler (Brāhmanalar, Kşatriyalar, Vaişyalar ve Şudralar) geniş Hint yarımadasında baskın ırk haline geldiler ve o zamanlar burada yaşayan dördüncü ve üçüncü ırk uluslarını fethettiler.

Yedinci turun yedinci yarışının sonunda,*yani,*dünyevi manvantaramızın sonunda, zincirimiz halefine hayatının meyvelerini devredecek; bu meyveler, gezegensel Logos'un yönetimi altında evrimi yönlendirme işini üstlenmeye hazır mükemmel ilahi insanlar, Budalar, Manular, Chohanlar, Üstatlar olacak ve her bilinç derecesinden, ilahi olasılıklarını mükemmelleştirmek için hala fiziksel deneyime ihtiyaç duyan daha az gelişmiş varlıklar olacak.

Beşinci, altıncı ve yedinci**(Sayfa 328)**Zincirimizin manvantaraları, bu dördüncüsü kapandıktan sonra bile hala geleceğin rahmindedir ve sonra gezegensel Logos, evrimin tüm meyvelerini Kendisinde toplayacak ve çocuklarıyla birlikte bir dinlenme ve mutluluk dönemine girecektir. O yüksek durumdan bahsedemeyiz; evrimimizin bu aşamasında onun hayal edilemez ihtişamını nasıl hayal edebiliriz; sadece biz, sevinçli ruhlarımızın "Rabbin sevincine gireceğini" ve O'nda dinlenerek, önlerinde sınırsız yüce yaşam ve sevgi aralıkları, güç ve sevinç yükseklikleri ve derinlikleri, Tek Varoluş kadar sınırsız, Var Olan kadar tükenmez olduğunu göreceklerini belirsiz bir şekilde biliyoruz.

TÜM VARLIKLARA BARIŞ